

راجا ویر

وکرماجیت جون
 پگو سنهري جلد
 خلیون سلوگن سان
 رعائقي ۰-۶-۰

شیخونداس نا جگر کتاب سکر نو

Printed & Published By; Hemadas Deusing at the
 Geor rinting Press for Bazar Su kkur:

ڊگھو ٿيڪا (۱۶۰) اڌياڻ اٿار ڏون
 آما وسين انهن ڏينهن ۾ جيڪو ڳيٽا جو پاڻ ڪري ته اُنکي ڏڙا
 ڪڍو ۽ ان ڪرڻ جو ڦل ملندو ۽ جيڪڏهن ٻيتر پکيڙ ۾ پاڻ ڪري ته
 جيسترا ٻيتر ٺوڪ ۾ ڏون ڏس اُهي سڀ مڪت کي ٻرا ڀت ٿيندا ۽
 آشيرواه ڪندا ۽ انهن جي ۾ مڪتي ٿيندي جيڪو ٻيتر سڄي
 ڳيٽا جو پاڻ ڪري ته اُنجي چوڻ جي ڳالهه ٿي ڪانهي جيڪڏهن
 هڪ سلوڪ جو پاڻ ڪري ته ٻه اُنکي مڪت ۽ پڳت ٻڌي
 ملندڙيون جيڪو خيال ڪري ته ٻڌي ته اُن کي ٻه هڪ گان ۽
 جو ڦل ملندو ۽ هن چيو جي اڌار ڪرڻ جا (۲) اُڀاءُ آهن گنگا
 اڻڻان ۽ ڳيٽا جو پاڻ ۽ ڪپلا گان ۽ جي شيوا ڪرڻ ۽ سنڌيا
 ڪاٿوري جو جاپ ٿلسي ۽ ٻيتر ۾ ٻاڻي وجهڻ ۽ ڪيائي ۽ سڄن سڻ
 جي شيوا ڪرڻ ۽ ڪيارس رکڻ - هي لڳهي سڀني شاسترون ۾
 ڳيٽا ۽ سڀني شهرن ۾ ايوڌيا سڀني ٿيرون ۾ گنگا سڀني شاسترون ۾
 هري - ارڇن ٻڌي مڪت ٿيو چڻي ذاتين مان جيڪو هنڪي
 پڙهندو ته اهو مڪت ٿيندو ۽ هن جي وڌائي ٻڌڻ ۽ چوڻ کان پري
 آهي - ۽ مڪي جي ڏيڻ واري آهي -
 (آرٿي)

هري رام هري رام رام رام هري هري
 هري ڪرشن رادھي ڪرشن ڪرشن ڪرشن هري هري
 هري رام هري رام رام رام هري هري
 هري ڪرشن رادھي ڪرشن ڪرشن ڪرشن هري هري

[سري ڳيٽا سمپورن ٿي]

ڀڳوت گيتا

[۱۵۸]

آهي ۽ سڀني دڪين ۾ ٺارڻ آهي ۽ سڀني گائين ۾ ڪپلا ڪا
گان ۽ اُٿر آهي ٿڌين سڃي گيتا ۾ ارڙهون اڌيا ۽ اُٿر آهي انهي
ڦل ڀٽ - سمير جبل تي ديوتائن جي شهر ۾ اندر پنهنجي سڀا ۾
هو ته ايتري ۾ هڪڙي چتر پڇ روپ کي هڪڙو ٻار ڪڍ وٺي آ
اندر کي سڀني ديوتائن جي دوبرو چيائڻ اي اندر تون اُٿ ۽ هن
آسٽ تي وهڻ ڏي ايترو ڀٽي اندر اُٿيو ۽ اُهو چتر پڇ سروي
آسٽ تي ويٺو اندر پنهنجي گروه ورسپت کان پڇيو هي سوامي
توهين ترڪال درسي آهيو ڀٽايو ته هن ڪهڙو پڇ ڪيو آهي جنهنڪري
هي اندر آسٽ جو لائق ٿيو آهي منهنجي چاٽل ڪري ته هن ڦيرت
دوت، يگيه، دان، ڪجهه به نه ڪيو آهي ۽ نه ڪنهن ٺاڪر جو
مندر جو ڙايو اٿس ۽ نڪو ٿلا يا ڪو ڪو ٿايو اٿس ۽ نڪو ڪو ڳجهو
کان پڇون ٿڌهن راجا اندر برهما کان وٺي سڀ ديوتا، ورسپت
سان گڏ جي سري نارائڻ جي وڃي اُست ڪيائون ۽ ڏنڊ وٽ
[نمشڪا را ڪري چيائڻ هي سوامي - هي ڀڳت وڃل - هي سنت
ٻاڏڪ - هي ڀڳوت - هي گوبند - هي دين ديال اوها نڃو ٻار ڪڍ
ڪڙي چتر پڇ تيجوسي سروي کي وٺي ۽ اندر کي آسٽ تان اُٿاري
تيجوسي کي اندر جي آسٽ تي وهاريائڻ اسين لڳا سمجهون
ڪيئي اشميد يگيه ڪيا آهن، ٿڌهين هي اندر آسٽ جو لائق
هن ته هڪ به يگيه ڪونه ڪيو آهي سري نارائڻ ورسپت جي
ڀٽي کلي ڏنو ۽ اندر کي چيائڻ هي اندر تون ڇ نه ۽ تون
راج وڃي ڪر ۽ هن ڏاڍو ڳجهو، اُٿر، پنڇ ڪيو آهي مناجو
و آهي هميشه اڻڻان ڪري سري گيتا جي ارڙهين اڌيا ۽ جو

پښتو ټولنه

[۱۵۹]

پات كند و هو ؟ جذمين خيځي ډيو چټي قذمين خيځي من ۸ اډيا ۸
 نى كامدار خيځي و يقى قذمن مون پښيځن پار كدن كښى ۸
 قذم قذمكى اول اندرلو ك جا پوگر پو ځا يو جذمن انهي جى كامدار
 پوري قذمى قذمن منيځي سانت پد ۸ (جو ابنا سي پد آهي)
 قذمينس - قذمن راجا اندر ۴ پيا ډيو قذموني آيا - اندر سڀ پوگر
 جو سامان كښ كږي قذمو ۴ چيا ۴ قذم اندرلو ك جا سكره مناسط -
 پو ايت ٿيو - ۴ اندروري پښيځو راج كږل لږو سري نارائط
 چوي ٿو هي لڄمي شو جي چيو هي پارتې اهو ارڙهين اډيا ۴ جو
 مها تم آهي جو ٿو پتو -

اڳتي اُستت شروع ٿي

سري پڳوان چوي ٿو جيڪو پرمط ۴ پرميشور جو پڳت ۴ وڻشو
 جو ڳي سڀ ارڙهين اډيا ۴ جو پات ڪن ٿا انهن کي مان ڪيئون
 ٿي اشميد يگير جو ٿل ۴ ڪيترين ڪيلا ڪاين جو ڏان ۴ ڪيئون
 ٿي ورتن رڪط جو ٿل ۴ پيا به وڌا وڌا ڏان پنج ڪڙل جو ٿل ڏيان
 ٿو جيڪو پڙش هر روز سري ڪيٽا جو پات ڪڙي ٿو يا پتي ٿو - هي
 لڄمي جيڪو پو تر چڳهه ۸ ويهي ڪڙي پتي ، گنگا جي ڪناري تي
 يا نلسي وٽ يا پهر وٽ يا ڪنهن ٺاڪر دواڙي ۸ جيڪا به شت جاء
 ڪجي اُتي ويهي پات ڪڙي يا پتي ته اهو پڙش ڪلجڳهه جي سڀني
 ٻن کان چنندو ۴ جيڪو هي ڏاڍا ساڌ لائون ڪري - ڪهڙيون ؟
 ڪا جو اشدان - ڪيٽا گائڙي - سندن جي شيوا پرميشور جو
 سڀني ۸ اول ڪيٽا جو پات ڪڙي - ڪيادس . پور ٺهاسي -

ڀڳوت گيتا

[۱۵۸]

آهي ۽ سڀني دڪين ۾ نارو آتم آهي ۽ سڀني گادين ۾ ڪيلا ڪار
گان آتم آهي تئين سڄي گيتا ۾ ارڙهون اڌيا آتم آهي انهي
ڦل ٻڌ - سمير جبل تي ديوتائن جي شهر ۾ اندر پنهنجي سڀا ۾
هو ته ايتري ۾ هڪڙي چتر پڇ روپ کي هڪڙو پارڪڻ وٺي آيو
اندر کي سڀني ديوتائن جي روڙو چيائڻ اي اندر تون اُت ۽ هنڪ
آسٽ تي وڃڻ تي ايترو ٻڌي اندر اُٿيو ۽ اُهو چتر پڇ سڙو
توهين ترڪال درسي آيو ٻڌايو ته هن ڪهڙو پڇ ڪيو آهي جنهنڪري
هي اندر آسٽ جو لائق ٿيو آهي منهنجي چاٽڻ ڪري ته هن تيرت
ورت، يگيه، دان، ڪجهه به نه ڪيو آهي ۽ نه ڪنهن ٺاڪر جو
مندر جو ڙايو اٿس ۽ نڪو ڦلاڻ يا ڪو ڪو ٿايو اٿس ۽ نڪو ڪو ڳجهو
کان پڇون ته هن راجا اندر ٻه ما کان وٺي سڀ ديوتا، ورهسپت
سان گڏ جي سري نارائڻ جي وڃي اُستت ڪيائون ۽ ڏندوت
[نمشڪارا ڪري چيائڻ هي سوامي - هي ڀڳت وڃل - هي سنت
سماڌڪ - هي ڀڳونت - هي گوڀند - هي دين ديال اوها نڇو پارڪڻ
ڪڙي چتر پڇ تيجوسي سڙوپ کي وٺي ۽ اندر کي آسٽ تان اُٿاري
نهي تيجوسي کي اندر جي آسٽ تي وهاريائڻ اسين ٿا سمجهون
هن ڪهڙو اهڙو پنڇ ڪيو آهي جو انهي آسٽ جو لائق ٿيو آهي
ڪيئي اشميد يگيه ڪيا آهن، تڏهين هي اندر آسٽ جو لائق
ان ته هڪ به يگيه ڪونه ڪيو آهي سري نارائڻ ورهسپت جي
ٻڌي کلي ڏنو ۽ اندر کي چيائڻ هي اندر تون ڇ نه ۽ تون
جو راج وڃي ڪر ۽ هن ڏاڍو ڳجهو، اُت، پنڇ ڪيو آهي منڇو
ڏو آهي هميشه اڻڻان ڪري سري گيتا جي ارڙهين اڌيا ۾ جو

ڀڳوت گيتا

[۱۵۸]

آهي ۽ سڀني رکين ۾ ٺارڻ آهي ۽ سڀني گائين ۾ ڪيلا ڪ
گان ۽ اُٺر آهي تئين سڄي گيتا ۾ ارڙهون اڏيا ۽ اُٺر آهي
ڦل ٻڌ - سمير جهل تي ديوتائن جي شهر ۾ اندر پنهنجي سڀا
هو ته ايتري ۾ هڪڙي چتر پڇ روپ کي هڪڙو ٻارڪڻ وٺي آ
اندر کي سڀني ديوتائن جي دوبرو چيائڻ اي اندر تون اُت ۽ ه
آسٽ تي وڃڻ تي ايترو ٻڌي اندر اُٿيو ۽ اُهو چتر پڇ سڙو
آسٽ تي ويٺو اندر پنهنجي گرو ۽ ورهسپت کان پڇيو هي سوا
هي اندر آسٽ جو لائق ٿيو آهي منهنجي ڄاڻ ڪري ته هن تير
ورت، يگيه، دان، ڪجهه به نه ڪيو آهي ۽ نه ڪنهن ٺاڪر جه
مندر جو ڙايو اٿس ۽ نڪو ٺاڪ يا ڪو ڪو ٺاڪو اٿس ۽ نڪو ڪو ڳجه
ان ڪيو اٿس - ورهسپت چيو هي اندر هل ته هلي سري نارائڻ
کان پڇون ته هن راجا اندر برهما کان وٺي سڀ ديوتا، ورهسپت
سان گڏ جي سري نارائڻ جي وڃي اُست ڪيائون ۽ ڏنڊ وٺ
[نمشڪارا ڪري چيائڻ هي سوامي - هي ڀڳوت وڃل - هي سنت
سهاڻڪ - هي ڀڳوت - هي گوبند - هي دين ديال اوهاڻجو ٻارڪڻ
هڪڙي چتر پڇ تيجوسي سڙو پ کي وٺي ۽ اندر کي آسٽ ڏان اڏاري
انهي تيجوسي کي اندر جي آسٽ تي وهاريائڻ اسين لقا سمجهون
ن ڪيئي اشميد يگيه ڪيا آهن، ڏهين هي اندر آسٽ جو لائق ٿيو آهي
واهن ته هڪ به يگيه ڪونه ڪيو آهي سري نارائڻ ورهسپت جي
له ٻڌي کلي ڏنو ۽ اندر کي چيائڻ هي اندر تون ڇ نه ۽ تون
مڃو راج وڃي ڪر ۽ هن ڏاڍو ڳجهو، اُٺر، پنڇ ڪيو آهي مناجو
وڌو آهي هميشه اڻڻ ڪري سري گيتا جي ارڙهين اڏيا ۽ جو

پښت کيڼا

(۱۵۷)

۱۵۷۱ یادگار

مکه کمل مان جو جنگه کړل جو حکم مليو آهي سو هي
 فاکت مان جنگه کړيان ټو-
 سنجي چوي ټو هي راجا ډر ټو اشتر سري کرشن پښوان
 ارجن جو کيان گوشت کيڼا جو مټا ټو پتي موني ټا ټي خوشي
 ټي آهي ؟ منهنجا وار کاند ارجي ويا آهن ويا سديو جو موني
 کيڼا جو موني ټو سديو ارجي کان به کيڼو کيان آهي جو کيڼو
 جو ايشور سري کرشن پښوان ؟ ارجن جي مکه مان جو هي کيان
 نکو آهي انهي کي جو ويچار دي سو پرم کت کي پراپت ٿيندو ؟
 وښو روپ جو ارجن کي پښوان ټيکارو آهي انهي کي جيکو
 پچاري سو پرم کت کي پائيندو هي راجا ډر ټو اشتر منهنجي من
 آهي ؟ ارجن ؟ لچمي آهي انهن جي جي ٿيندي منهنجي عقل
 اها ڳالهه هکي آهي هي راجا تون به پک کري سمجهه منهنجي
 دت ټو پل سري کرشن پښوان آهي سو پرم پښوان پالون
 جي جي ٿيندي پالون ڪندا منهنجا پت پائي ٿا ٿيندا اها ڳالهه
 پک کري سمجهه انهي ؟ ڪو به سنسو نه آهي -
 (اڏهون اڏيائ پورو ٿيو)

۱۸ اڏيائ جو موٽر شروع ٿيو

سري نارائڻ چوي ټو هي لچمي
 اڏهين اڏيائ جو موٽر ٿي -
 چئن سيني ندين ۾ گنگا اتر
 آهي سيني شهرن ۾ دروادر اتر
 سيني ٿيڻ ۾ پشڪر ٿي اتر آهي سيني جبلن ۾ ڪٽلاس اتر

ڪري مان توکي ٻڌايان ٿو هي ارجن سڀني ڀڳشن ۾ مونکي
 ڀڳشن پيارو آهي جڏهن انهي ڀڳشن ۾ ڀڳل ٿيندي تڏهن سڀني
 ڀڳشن کان تون مونکي پيارو ٿيندين سڀني ڀڳشن کي ٿيا ڳ-
 منهنجي سر ۾ اچ ته مان توکي سڀني ڀڳشن کان مڪت ڪند
 تون ڪا به چڻا نه ڪر- هي ارجن هي گيان جو مون توکي ٻڌ
 آهي سو تون انهن کي مٿان ٻڌائين جيڪي منهنجي ڀڳشن کان
 ٿي مڪر ۽ جنهنکي ٻڌل جي سڪ نه هجي ۽ منهنجو ڳڙهيو گيا
 منهنجي ڀڳشن کي ٻڌائيندين ته انکي مڪتي حاصل ٿيندي
 اڏو جيڪو ڀڳش آهي سو مونکي پيارن کان به پيارو آهي جيڪو
 منهنجو گيان منهنجي ڀڳشن کي ٻڌائيندو جنهن منهنجي ڀڳت کي
 گيتا ٻڌائي ان کي وڌو پنڇ ملندو ۽ جيڪو ڪ سلوڪ جو پاٺ
 ڪري ان جو ڦل ٻڌ- سڀني ڀڳشن کان جو اتم گيان آهي سو
 جيڪو پاٺ ڪري ٿو سو مان انهي پاٺ ڪندڙ جي اڳيان وڃي
 روڙو بهان ٿو جتن ڪو ڪندجو نالو وٺي سڏ ڪري ته هو ٺهر ٻهر
 جواب ڏيندو آهي تڏهن گيتا جي پاٺ ڪرڻ واري جي اڳيان
 وڃي ته بهان ۽ جي اڏت ڪري ٻڌائي ته انهي جي وڌيائي
 چوڻ کان ٻاهر آهي جهڙي منهنجي وڌيائي چوڻ ۾ ٿئي اچي تڏهن گيتا
 جي اڏت ڪرڻ واري جي وڌيائي چوڻ ۾ ٿئي اچي ۽ ٻڌل ٿي وارو
 جيڪو ست ست ڪري ٻڌي ٿو اهو به چمڻ مرڻ کان مڪت
 ٿيندو ۽ انساني ٻڌ کي پائيندو- هي ارجن هي گيان تو ڇت ڏيئي
 ٻڌو آهي سو تو ڳڙهيو گيان جو موه هو اهو ناس ٿيو-
 ارجن چوي ٿو هي اچنت انساني ٻڌ هي ڀڳوت اوهانجي
 ڪرپا ڪري منهنجو موه ناس ٿيو آهي ۽ گيان به ٻاهر ۽ منهنجي
 ڏي نرمل ٿي آهي منهنجي من جو سنسور ناس ٿيو ۽ اوهانجي

سنڀالي - هي ارڇن جن منهنجي وڌيائي جي گيان روپ، انميرت
 کي پيشو آهي سو جيستاء ماڻهو جي ديهه آهي تيستاء ٻيهر سالت
 سکر منهنجي آهي ۽ جڏهن ديهه تياڳي ٿڌن منهنجي اڀاسي پڌ
 ۾ وڃي ائي ٿيندو آهي ٿيئي پڌ سالت پڌ جا لڇل آهن جنهنڪري
 منهنجي پڇن روپ انميرت جو سواد آيو آهي ۽ سالتڪي مايا جي
 ڪرت ڪري ٿو سو منهنجي ڪري سان منهنجي پڌ کي پڌ ٻيهر
 ٿو اڻهي ڪري هي ارڇن تون من جو ٻيهر ڇل خيال مون ۾
 ڪر - ٻيهر ڌڪ -

ٻڌ جو ٻيهر ڇل خيال مون ۾ ڌڪ - منهنجي ڌڪ جو ڦل ٻڌ -
 ٻيهر ڇل خيال مون منهنجي ڌڪ ڪري سنسار جي ڌڪن کان ٿري
 ويندين ۽ جي پنهنجي اهڙڪار ڪري منهنجو ڇو نه مڃيندين ته
 ٿڌن تون به ناس ٿيندين جي تون ايمان ڪري ڇو ندين ته
 مان جنگ نه ڪندس سو تنهنجو اهو چوڻ ڪوڙو آهي ڇو ته جهڙي
 منهنجي پرڪت آهي تهڙي توکان ٿي آهي هي ڪٿي جا پڌ
 ارڇن جهڙي سپاء جا ماڻهو پڌا ٿين ٿا آهي سڀ سپاء جي ٻڌن
 ۾ ٻڌا پيا آهن سڀ ماڻهو سپاء جي وس آهن سپاء ڪنهن جي
 وس نه آهي توکي جو ڪتب جو موه ٿيو آهي ته مان جنگ نه
 ڪندس ته توکان ڌرم سپاء، ضرور جنگ ڪرائيندو هي ارڇن
 هڪ ايشور جو سروپ سڄي ڀوت پراڻن ۾ ويا هڪ آهي سو آهي
 جيو مايا جي وس ٿي پٽڪن ٿا ۽ موڪي ٿا ڏسن سو هي ارڇن تون
 ايشور جي سرڻ ٻڌ ته ٻيهر پڌ پائيندين هي ارڇن هي ڳجهي کان به
 ڳجهو گيان مون توکي ٻڌايو آهي هي ارڇن سڄي کيتا ۾ منهنجو
 ٻيو ۽ ڳجهو گيان آهي سو تون ٻڌ - ڇاڪاڻ ته تون منهنجو تمام
 پيارو آئين منهنجي ٻڌ - من منهنجن چرڻن ۾ ٻيهر ڇل آهي اڻهي

سنساري ماڻهو جو سنگر نٿو ڪري، ڇپ سان ڳالهائي نٿو
منشيا ڇپ اهي جيتيا اٿس ۽ هميشه منهنجي ڌيان سان
هيو آهي ۽ ساري ئي سنسار کان ويراڳي رهي ٿو. ڪهڙو ويراڳ
هو ڏانهن ڊوڊما جي لوڪ ۽ هيٺ شيش نانگ جي لوڪ ۽ ڇپ
ويراڳ آهن انهنڪي ٿڃ سمجهي ٿو ۽ ناسونٽ ڇاڻي ٿو انهي جو
ڪروڙ انهنجو تياڳي آهي ۽ ٿورو ديه لاءِ ڪاٺو انهي جو نالو تيا
آهي جنهن ۾ وڪار تياڳ ڪيا آهن جي ڪنهن سان به لالچ
ڪانهي ٿو فلاڻي شيءِ منهنجي آهي اهڙو جو ست پرش آهي اهو
پر هم ڀوت ڇاڪي چڻجي؟ مايا جا جو ئي گل آهن اهي ڪاٺي ڇڏيا
جڏهن ٿيئي گل ڪاٺيءَ ڌڻين جڙو آتما پر هم به اهڙو پر هم جو
پر هم ٿيو انهي ڪري اُنکي پر هم ڀوت چون ٿا جڏهن پر هم ڀوت
وڃي شيءِ جي چننا نه ڪري اڻ هوئي شيءِ جي اڃا نه ڪري
سڀني ڀوت پراڻين سان ڪهڙو رهي ۽ ڪهڙو ڪهڙو رهي ڪري
تئين به ڇا اچي ڇير ڇڏي ٿين به ماڻهو اچي ٿو ٿڌه منهنجي
منجي ڀڳت ڪهڙي آهي؟ ٿين به ۽ لي ٿيو پر هم گيان جو پر ڪاٺ
اڇو ڀڳت ايشور کي ڇاڻي ۽ سارو پر ٽاپ به اهو ڇاڻي اهو
ڇاڻي کان هوءَ ئي ڪا وڌيائي ڪانهي انهي وڌيائي جو ڇاڻي
پر ڀڳت آهي سو ڪهڙي پل پل، دم دم، کن کن ۽ رام ڪري

کي نٿا ڇڏي ائين آهن کي قامسي درڙ ٿا ڄاڻ - هاڻي تن
سکر ٻڌ - جو سکر پهرياءَ وه وانگيان ڪڙو لڳي ٿو ۽ پوءِ هن
انصورت جهڙو مٿو لڳي ۽ ڪشت سان ٽپ ڪري تڏهن سر ڀڳ
ڦٽل پائيندو اهو سانئڪي سکر آهي ۽ سکر پهرياءَ انصورت ڇڏي
لڳي تنهن کان پوءِ زهر جهڙو ڪهڙو ڦٽل لڳي اهو راجسي
آدمي، بي سرت، نند، آلس، ويسر، ايشور جو وسر ۽
قامسي سکر آهي - هاڻي ارڃن ٻيو ٻڌ - سر ڀڳ کانو ٿي پر ٿو
اڦال لوڪ نانگ ٺاءَ اهي ٿيئي لوڪ منهنجي مايا مان پيدا
آهن آهن تنهي لوڪن ۾ مايا ڄاڻي گڻ آهن انهن تنهي گڻن ڪر
لوڪ ورڇجن ٿا لوڪن ۾ گڻ آهن ۽ گڻ ۾ لوڪ آهن انهي ڪر
ٿو ڪٿي سرشت چٽجي ٿي هي ارڃن برهمڻ - چٽري، وٽس - سو
انهن چٽي ورنن جي سپاءَ جي پر ڪرت ٻڌ - اول برهمڻ جي
سپاءَ جي پر ڪرتي ٻڌ - اندريون جيمپيون، من جيمپو، ٽپ
ڪر ٿو ڪميا ڪر ٿي ڪو مل سپاءَ، گيان - پر ميسور کي سڃاڻ
گو بند ۾ ست ٻڌي اهي برهمڻ جا سپاءَ چيا آهن هاڻي چٽري جا
سپاءَ ٻڌ - سورمون هجي، تيج وارو هجي - جنگه کان نه ڇڏي
پاڻ کي ايشور نه سمجهي ايشور سان پرڻت رکي اهي چٽري جا
سپاءَ ۽ ڌرم آهن - ٻئي ڪر ٿي وڻج واپار ڪر ٿو کان جي شيوا
ڪر ٿي اهي وٽس جا سپاءَ ۽ ڌرم آهن انهن تنهي ورنن جي شيوا
ڪر ٿي شيوا مان جيڪي ملي ان تي راضي رهي اهي شو در جا
۽ آهن اهي چٽي ورنن جا سپاءَ آهن - جيڪو پرورش پنهنجي
۾ ڪري ٿو اهو مڪت پائي ٿو هي ارڃن جيڪي چار
چهر آهن ۾ سڀني کي گهرجي پنهنجي ڪم ڪر ٿو ۾ پنهنجو
گهٽ ڏسي ٿي جو ڌرم وڌو ڏسي پنهنجو ڌرم نه ڇڏي سڀ

پڳوت ڪيٽا

[۱۵۱]

سڀني ڪجهه به نه آهي سڀ به ايشور جو آهي ڏکڻ، خوشي
پري ڊجي ۽ جيڪي ايشور جي ڪرپا سان اچي سو پوڄن ڪن
انهي ريت سانئڙي سڌائي چيو ۽ ڏکڻ ۾ خوش ۽ اشته
ارمان ۽ خوشي ۽ يڪه ڪرڻ ۾ ڪامنا ڪري ۽ ناموس لاءِ ڪري
۽ جيڪو خرچ اچيس ته وري ان جو ارمان ڪري اهو راجسي
ٿر ۾ آهي -

شاستر جي وڏي ڪي به سمجهي ته يڪه ڪهڙي ريت ڪرڻ
گهرجي ۽ ڪيٽي مٿو نه ٿيڪي ۽ ڏاڍو مورڪن آلي ۽ سڀ سان
پيو وڙهي ۽ ڏاڻي ڊجي اهو نامسي ڪر ۾ آهي - هاڻي اڃان ٿن
قسمن جي ٻڌ ٿن - ٿن قسمن جي درڙ ٻڌ - جنهن ٻڌ جي ڪري
گهرست ۾ به سڪي رهي - چڱي ڪم کي چڱو چاڻي ۽ خراب ڪري
خراب چاڻي ۽ هي به سمجهي ته دن ڳالهه ۾ مونکي مڪت ملندي
۽ دن ڳالهه مان پنڌن ۾ پوندس جنهن ٻڌ سان اهي ڳالهيون چاڻي
آها سانئڙي ٻڌ آهي ۽ جنهن ٻڌ مان ڌرم کي پاپ سمجهي
خراب ڪي چڱو سمجهي، هي جو پيو پيو سمجهي اها راجسي ٻڌ آهي
جنهن ٻڌ مان ڌرم کي اڌرم چاڻي، ڪهڙو ڌرم؟ ڇي هي ٻڌو
ماريندس ته پندڙ ٿيندو اڌريون ٻيون ڳالهيون سمجهي آها نامسي
ٻڌ آهي هاڻي درڙ ٻڌ، من ڪنهن وڪار کي ياد نه ڪري ۽
انڌريون وس ۾ ڊجن ۽ ايشور جي سرڻ پوي جڏهن اهي سڀ
ڳالهيون ڊجن ٿڌين سانئڙي درڙ ٻڌ سمجهه ۽ جڏهن من مايا ۾ ۽
ڪاٺل پيڻ ۽ گهمڻ ۾ ۽ پوشاڪ پهرڻ پوڳ ڪرڻ ۾، انهن وڪارن ڌي
۽ وڙي ٿڌن راجسي درڙ ٻڌ سمجهه - جڏهن اڻوت ننڊ ۾ سهي
ي ۽ ڏاڍي چنڊا ۾ ٻڌل ڊجي ۽ سپڪين سان اڻائي ڪري اهي
۽ اچڻ نامسي درڙ ٻڌ جا آهن جي انهن ٿنهي وڪارن کان

من اندرين ديه آهن کان ٿين ٿا جنکي اهڙي ٻڌ آهي سو
ڪڏهن ڪنهن کي ڪٿي ماري ته ان تي ٻاٻ ڪونهي جو جو
ٿن قسمن جو ڪرم ۽ ڪرڻ ٻڌ اول سانئڙي گيان ٻڌ - جنهن
گيان ڪري سڀ پڄوت پراڻين ۾ جنکي ڪا ايشور ڪرڻ ۾ آهي
ٿو انهي کي سڀ ۾ ڏسي سڀ سان ڪٿي ڏهي ٿو - ۽ ڪنهن کي
آهي هي منهنجو آهي اهڙي جن جي نگاه آهي اهو راجسي گيان
آهي ۽ جنهن گيان ڪري سڀ ڪنهن کي خراب ڄاڻي ۽ سڀني سان
وڙهي اهو قامسي گيان آهي هاڻي ڪرم ٻڌ جو هن ريت ڪرم
ڪري ٿو سائڙي ڪرم ڪري جو ٻڌ آهي ۽ ڪل جي ڪا مندا
ڪري ۽ ايمان سان ڪري ٿو جنهن ڪرم ڪرڻ ۾ ڪل جي ڪا مندا
ڪرم ڪرڻ مان جنجال گهڻو ٿئي اهو راجسي ڪرم آهي جنهن
گيتا ڪري ٿو ڪنهن چيو ڪي ڏک ٿئي ۽ نه ڪنهن
ي ته ماڻهون منهنجو ڏاڏو ۽ ماڻا ڏيکارڻ لاءِ ڪنهن
۾ ٻڌ - ڪهڙي طرح ڪري پڳي، دوم، سراق، دان، ۽ ٻيا جيڪي
ڪرم آهن انهن کي ڪري ۽ ٿل نه ڪري ۽ ايمان نه ڪري
نه ڪري جيڪي ٿئي انهي تي خوش رهي ۽ ائين چوي ته
آهي سو سڀ ايشور جو آهي ۽ ڪنهن به نه چوي ته منهنجو
ڪم ٿئي ۽ ڪم ٻڌي ٿو ٻڌي ته اچي لاءِ ڪلهنا نه
ڪو ڪم ٿئي ته خوش به نه ٿئي ۽ سمجهي ته

منهنجو ڪجهه به نه آهي سڀ پرميشور جو آهي ڏکڻ، خوشي کان
 پري هجي ۽ جيڪي ايشور جي ڪرپا سان آهي سو پوڄن ڪري
 انهي ريت سانئڪي سڏائي ڇيو جي ڏکڻ ڦيٽ ۾ خوش ۽ اشد
 ارمان ۽ خوشي ۽ يگير ڪرڻ ۾ ڪامنا ڪري ۽ ناموس لاءِ ڪري
 ۽ جيڪو خرچ اچيس ته وري ان جو ارمان ڪري اهو راجسي
 ڪرم آهي —

شاستر جي وڌيڪي نه سمجهي ته يگير ڪهڙي ريت ڪرڻ
 گهرجي ۽ ڪنهنڪي مٿو نه ٿيڪي ۽ ڏاڍو مورڪ، آلسي ۽ سڀ سان
 پيو وڙهي ۽ ڏالٿي هجي اهو نامسي ڪرم آهي — هاڻي ارڃن ٽن
 قسمن جي ٻڌ ٻڌ — ٽن قسمن جي درڙتا ٻڌ — جنهن ٻڌ جي ڪري
 گرجست ۾ به سڪي رهي — چڱي ڪم کي چڱو ڄاڻي ۽ خراب کي
 خراب ڄاڻي ۽ هي به سمجهي ته دن ڳالهه ۾ مونکي مڪت ملندي
 ۽ دن ڳالهه مان پنڌن ۾ پوندس جنهن ٻڌ سان آهي ڳالهيون ڄاڻي
 اها سانئڪي ٻڌ آهي ۽ جنهن ٻڌ مان ڌرم کي پاپ سمجهي ۽
 خراب کي چڱو سمجهي، ٻي جو پيو پيو سمجهي اها راجسي ٻڌ آهي
 جنهن ٻڌ مان ڌرم کي اڌرم ڄاڻي، ڪهڙو ڌرم؟ ڇي هي ٻڌو
 ماريندس ته پنج ٿيندو اڌڙيون ٻيون ڳالهيون سمجهي اها ڌامسي
 ٻڌ آهي هاڻي درڙتا ٻڌ، من ڪنهن وڪار کي ياد نه ڪري ۽
 اندريون وس ۾ هجن ۽ ايشور جي سرط پوي جڏهن آهي سڀ
 ڳالهيون هجن تڏهن سانئڪي درڙتا سمجهه ۽ جڏهن من مايا ۾ ۽
 ڪاٺ پيٽ ۽ گهمڻ ۾ ۽ پوشاڪ ڀرڻ پوگر ڪرڻ ۾، انهن وڪارن تي
 پيو وڙي تڏهن راجسي درڙتا سمجهه — جڏهن اوت نڊ ۾ سهي
 پوي ۽ ڏاڍي چنڌا ۾ ٻڌل هجي ۽ سڀڪنهن سان اڙائي ڪري آهي
 ٿيٽي اچڻ ڌامسي درڙتا جا آهن جي انهن ٽنهي وڪارن کان پاڻ

پڳوت ڪيئا

(۱۰۰)

۱۵ ياد
من اندرين ديه آهن کان ٿين ٿا جنڪي اهڙي پڻ آهي سو
ڪڏهن ڪنهن کي ڪٽي ماري ته ان تي هاپ ڪونهي جو
ٿن قسمن جو ڪرم ۽ ڪرڻ پڻ اول سانئڪي ڪيان پڻ - جن
گيان ڪري سڀ پڻ پڙا ٿين ۽ جنڪي ڪا ايشور ٿي سڀ ۽ ڪنهن
ٿو انهي کي سڀ ۽ ٿي سڀ سان ڪا ٿي رهي ٿو - ۽ ڪنهن
ٿو ڪر ٿو ٿي اهو سانئڪي ڪيان آهي هي پيو آهي - هي ٿيندو
آهي ۽ جنهن ڪيان ڪرڻ سڀ ڪنهنڪي خراب چاڻي ۽ سڀني سان
وڌي ۽ اهو ٿا مڃي ڪيان آهي ماڻي ڪرم پڻ جو هن ريت ڪرم
ڪري ته هي ڪرم ڪرڻ مونکي جو ڳر آهي ۽ ٿي جي ڪا مڃا نه
ڪري ۽ ايمان سان ڪري ۽ جنهن ڪرم ڪرڻ ۽ ٿي جي ڪا مڃا
ڪرم ڪرڻ مان جنجال گهڻو ٿئي اهو راجسي ڪرم آهي ۽ جنهن
ڪرم ڪرڻ نه ڪري ۽ نه ڪنهن چيو ڪي ڪر ٿي ۽ نه ڪنهن
ڪرم ٿي ته ماڻهون منهنجو ڏانوس ڪن اهو ٿا مڃي ڪرم آهي
ڪرم پڻ - ڪهڙي طرح ڪري پڳي، دوم، سراق، دان، ۽ ٻيا جيڪي
ڪرم آهن انهنڪي ڪري ۽ ٿي نه گهري ۽ ايمان نه ڪري
ڪي آهي سو سڀ ايشور جو آهي ۽ ڪنهن به نه چوي ته منهنجو
ڪم ٿو ٿئي ۽ ڪم ڪرڻ پڻ ٿي ته اڃا ڪا ڪم نه
۽ ڪم ڪرڻ ٿي ته ڪم ڪرڻ ٿي ۽ سمجهي نه

ڦل نه گهري اهو سائو ڪي ٿيا ڳهه آهي . هي ارڇن ڪيائي پوڻ
اڻڻ کان وٺي جيڪي ست ڪرم آهن انهنجي ننڍا ٻه نه ڪندا
آهن ۽ ست ڪرم جو ٿيا ڳهه ٻه نه ڪندا آهن ۽ ڦل جي ڪم
ٻه نه ڪندا آهن هي ارڇن اڻڻ پوڻ جي ٻه نون مل آهي انهي
نومل ٻه مان ڪيائون ٿئي ٿو ڇڏن منهنجي وڌائي جو ڪيائون ٻه
ٿيو ٿڌن سنسار کان مڪت ٿيو انهي ڪري ست ڪرم جو
ٿيا ڳهه ڪرڻ نه گهري ڇڏن ڏاڪڻ جي رستي گڏ (ماڙي) ٿي
جو چڱي ٿين هي ست ڪرم مڪت جي ڏاڪڻ آهن هي جيترا ڏيه
ڌاري آهن اهي ڪنهن ڏيهه ڌاري جي مڪتي نه آهن هي ارڇن
ڇڏن ٻي جي ٻه ج مان ماءُ جي بيت ۾ ٿي چيو آهي ٿو نه انهي
کان وٺي سرڻ ٿي چيو نه ڪرمي نه آهي ۽ نه هي چيو ڪيائي
ٿئي ٿو هي چيو ڪڏهن به ڪرمي ٿئي ٿو سو ٻه ست ڪرم
آهي مون ۾ سترهي ۽ ڦل نه گهري ٿڌن هي چيو نه ڪرمي آهي
۽ ٿيا ڳهه ٿئي ٿو ٻيو ٻه ماڻهن کي هميشه پنهنجي ڪرم جو ڦل ٿن
قسمن جو ملي ٿو چڱي ڪرم جو ڦل سکر - خراب ڪرم جو ڦل ڪر
۽ چڱن ۽ خراب ڪرم جو ڦل سکر ۽ ڪر ۽ اهو ٿن قسمن جو ڦل
آهي - اهي ڦل انهن کي ملن ٿا جيڪي منهنجي سرڻ ۾ ٿا اچن
۽ ماڻا ۾ موه ٿن ۽ جيڪي منهنجي چرڻن جي سرڻ ۾ آيا آهن
انهنجي ويجهو آهي ٿا اچن حاڻي ارڇن ٻيو ٻه - جيترا ڪرم
ماڻهن کان ٿين ٿا سي سڀ ڏيهه اندرين ، آسڻ انهن کان ٿين
ٿا آتما ڪيڙي آهي ؟ ڪجهه به ٿو ڪري ۽ ڪهڙو آهي نومل آهي
هي ارڇن انهي کي انهي سڃاڻو آهي جنهنجي نومل ٻه آهي ۽
جيڪي انڌ متي آهن اهي آتما کي ٿا ڏسن هي ارڇن جن کي
انڪار نه آهي ۽ مان جو آتما آهيان سو اڪرا آهيان ڪجهه به

ڊگھو ت ڪيئا

(۱۲۸)

اڌيائي پوڻ آهي انهيءَ کي ٿيا ڳڻ چون ٿا هي ارجن اهو
منهنجي مت جو سنڀال ۽ ٿيا ڳڻ ڇيو ماڻي شاستر جي
ڊگھو شاستر هٿن ٿا چون هٿن خواب ڪرم ڇڏن هٿن
ڇڏن ڇو جو ڇڏن ڪرم جو ڦل سکر آهي ۽ خواب ڪرم
ڦل ڊگھو آهي ڇڏن ڪرم جي سون جي برابر آهن سو انهيءَ
زنجير پيرن ۾ آهن ۽ خواب ڪرم جي لوه جي برابر آهن سو
لوه جا زنجير پيرن ۾ آهن انهيءَ ڪري ڇڏن ۽ خواب ڪرم
هٿن ۾ وجهن ٿا انهيءَ ڪري هٿي ٿيا ڳڻ ڪجهن -
انهن کانوڻي پيا جيڪي ڇڏن ڪرم آهن اهي ڇڏن نه گهرجن
اهي پوڻ ٿا جي ڦيل وارا آهن انهن ڪرم اهي ڇڏن نه گهرجن
هي ارجن تون منهنجي مت جو ٿيا ڳڻ ڇيو - ٿيا ڳڻ ٽن قسمن
جو آهي اهو ڇيو - پير يا ڇيو منهنجي مت هي آهي جو ڳڻ ڇيو
اشنان ، ٿپشيا ، اهي ماڻهن کي پوڻ ڪن ٿا گيان پوڻ انهن
جو ٿيا ڳڻ نه ڪندا آهن ۽ انهن کي هميشه ڪندا رهندا آهن ۽ انهن
جو ڦل نه گهرندا آهن انهيءَ ڪري منهنجي مت ۾ اها ڳالهه چڱي
آهي ۽ سڀني کان اها ڳالهه اتر آهي ۽ اڳيان ڪي آلس ڪرڻ
ڇڏن ڪرم کي ڇڏي ڦيل ٿا اشنان ڪرڻ ۾ ڪهڙو فائدو آهي
ن ٿا ۽ جيڪي پوڻ مايا جي موهر ٿا ڦل آهن انهن کي قامسي ٿيا ڳڻ
ڪندس ٿا سڀ پوڻ ۽ سارو سوڙو ڇڪندو - اهو راجسي ٿيا ڳڻ
جيڪي ست ڪرم ڪن ٿا سي پير يا هٿن ٿا ڇيو منهنجي
ط يا چتر جي جو چتر آهي اشنان کان وٺي پيا ست ڪرم ڪرڻ
ڪرڻ مون کي ضرور ڪرڻ گهرجن ۽ انهن جو

ڀڳوت گيتا

[۱۲۷]

اڌياڻ ڪري مان هن ديهه کان چٽس ۽ راجا تون ڏن آهين تنهنجي
 اڌياڻ ڪري مان راجا دوس مون هي راجا سان هاڻي لڙايا منهن
 ڪري مان مٿس ڌرمراءَ جي حڪم سان مونکي هاڻي جو
 ٿيندو ڌرمراءَ چيو ته جڏهن گيتا جو سترهون اڌياڻ ٻڌندين ته
 مڪت کي پائيندين سو هي راجا تنهنجي ۽ پنڊت جي ڪري
 ڄاڻو ائين چئي مليو ويو سري نارائڻ چيو ته هي لڳي
 وڃي چيو هي پارٿي اهو سترهين اڌياڻ جو مهاڻو آهي جو تو ٻڌو
 ات سري ڀڳت اڌياڻ سٽي ايسر سنڀاڌي (سترهون اڌياڻ پورو ٿيو)

سري گيتا جو انا رهون اڌياڻ شروع ٿيو

ارجن چوي ٿو هي سري ڀڳوان هي مرد ديت
 جي ناس ڪرڻ وارا هي ٻڌو مان تو هان ڪار،
 سنڀاس جو ڦٽ سمجهڻ گهران ٿو. سنڀاس
 ڇاڪي چون ٿا ۽ ٿيا ڳڻ ڇاڪي چون ٿا ۽ هي ٻڌو
 انهي جو اتر ڪر ٻڌايو. سري ڪرشن
 ڀڳوان چوي ٿو هي ارجن سنڀاس جي ڪامن
 کي ٿيا ڳي ۽ منهنجي سرڻ ٻڌي اڌو جو ڪيائي
 ٻڌش آهي سو سنڀاسي آهي هي ارجن منهنجي
 چرڻ جي سرڻ ۾ اچي ڪري منهنجي ڀڳتي
 کان سواءِ ڪا به ڪامن ڪري اڌو جيڪو

ڀڳوت ڪيئن

[۱۲۶]

۴ ڇيائينس ته هي پنڊت ڪجهه گهر - ساڌو ۽ ڇيو ته ڀيو مول
سڀ ڪجهه آهي ڪه هاڻي نه آهي راجا ڀڳتي اهو هاڻي ڪٿي
ساڌو پنهنجي گهر هاڻي ڪي وٺي ويو ۽ اُنجي اڳيان ڪاٺـ
پر هاڻي ڪاٺي نه ۽ نه پاڻي پٽي رڳو رڻي ڀيو ۽ من ۾ ڀيو ڇو
ڪو اڏرو هجي جو مون ڪي هن جوڻ مان ڇڏائي ٿڌن سا
ڀيلوان ڪي گهر آيو ۽ ڇيائينس ٿڌن ته هن هاڻي ڪي ڪه
دره آهي جو ڪجهه ڪاٺي پٽي ٿڌو ڀيلوان ٿڌي ڇيو ته هن ڪي
ڇي ڪونهي ٿڌن ساڌو ۽ راجا ڪي ڇيو ته هي راجا ها
ڪجهه به ٿڌو ڪاٺي پٽي رڳو رڻي ڀيو - راجا ڪي ڪي گهر
۽ ڀيلوانن ڪي آڻيو انهن ٿڌي ڇيو هي راجا هن ڪي ڪه
ڪونهي هن ڪي ڪو پنهنجي من جو ڪه آهي ٿڌن راجا
ڇيو ته هاڻي تون به ڪجهه ڳالهه ته سهين ته توکي ڪهڙو ڪه
آهي پر ميسور جي قدرت سان هاڻي ماڻهو جي زبان سان ڳالهائين
هي راجا تون وڏو ڌرم آتما آهين ۽ مان وڏو پاڻي آهيان ۽ هي
ساڌو به ڀڳتي آهي انهي جي گهر جو ان اهو ڪاٺي جو ڌرم آتما
هجي مان ته پاڻي آهيان انهي ڪري انهي جي گهر جو ان مون ڪي
ڪڏهن ملندو ٿڌن ساڌو ۽ ڇيو ته هي راجا تون پنهنجو هاڻي
مون ڪاٺي وٺ ٿڌن راجا ڇيو ته ان ڪري وري مان نه وٺندس
هي هاڻي تون وٺي وڃ - مري توڙي جيئي - ٿڌن هاڻي ڇيو ته
هي سنت تون ڪاپڻا ڪر پنهنجي گهر ۾ ڪا گيتا جي پوڻي آهي
۽ اچي سترين اڌيا جي ڀڳندي هاڻي جي ديه چئي آڪاس
ان وڌان آيا انهي تي چڙهي راجا جي اڳيان اچي ڀيو ۽ راجا جي

ڀڳوت ڪيئا

(۱۲۵)

اڌياڻ ستره

ٿو اهڙي ڀڳت جو ڏنل دان مان وٺان ٿو هي ارڃن جنهن
سرواڻه آهي ۽ ڪجهه ڪٽي باهه ۾ ڇوڙ ڪري يا دان ڪري ۽
تپ ڪري ست ڪور ڪري انهيءَ جو ڦل ٿي - جيڪي ڪ
انگيڪار مون ۾ ڪن ٿا تنهنجا مان ٿو وٺان ۽ ديوتا يا پتر جي
اڀڻ ڪن ٿا ته اهي به نٿا وٺن سر ۽ ۴ ڀڙت کان سواءِ ڏنل
ڪنهنڪي ملن ٿا اهي ٿي. اهو ڦل ڀڳت ڀڙت جي ديهه ڌاري پار
ٿي اچي ڀڳي ۽ مان انجو انگيڪار نه ڪندو آهيان اهو ڀڳ
ڪري سمجهه -

(سترهون اڌياڻ پورو ٿيو)

سري گيتا جي ستر هيٺ اڌياڻ جو موڪل شروع ٿيو

سري نارائڻ ٿو چوي -

لچمي منڊليڪ نالي شهر ۾ داس

نالي راجا هو تنهن ٻي راجا سان

شرط رکي ته ڇهنهڙو هاڻي ڪٿي اهو

هي ڏن ڪٿي هن ٻي راجا اها شرط

ڪٿي ڪيترن ڏينهن کان هوءَ

سائن جو هاڻي مري ويو راجا کي ڏاڍو ڏک ٿيو چوڻ لڳو ته ڏکڻو

ن ويو ٻيو هاڻي به مري ويو ٽيون شهر جي گلاب ٿي انهيءَ ڏک ۾

جا به مري ويو چار دوت ڌرمراءِ وٽ وٺي ويس ڌرمراءِ حڪم

وٺو ته هي هاڻي جي ڏک ۾ مٽو آهي هنڪي هاڻي جو چنڊ ٿيو هي

مي راجا داسين سنگدل ٿي پيو ۽ هي هاڻي ٿيو ۽ هنڪي اڳين چنڊ

خبر هئي ته مان راجا ۽ هاڻي هاڻي ٿيو آهيان اهو خيال ڪري

چهر ڪاٽي به نه ۽ زار زار ٻيو رٿي ايتري ۾ ڏکڻو ساڌو آيو تنهن

اڌيا ۽
راڄسي دان ٻڌ - انهي ٻرهمڻ کي دان ڌڻي جنهنڪان پڻ
ڪو اڻڪار نه ٿئي ۽ دان ڌڻي ڦل جي ڪامنا ڪري اهو راڄ
هجي پاڻ روڻي کائي ٻوٽو ۽ زمين به اشد هجي سامان به
هجي يا ٻيچ ذات يا ماريچ کي دان ڌڻي ۽ ٻرهمڻ اڌرو ڪڪرو
ڌڻي ٻوٽو دان ڌڻي اهو ڪامسي دان آهي - هي ارجن جنهنڪو
ٻار ٻهر ڇوڻ ٿا اهو ڪهڙو آهي ؟ جنهنجي دس گهٽ ٿي ٻرهمڻ
پيدا ٿيو سنسار جي آڻت ڪرڻ وارو ، جنهن سان گڏ سائنس
گهٽ مان سنسار جي پالنا ڪرڻ وارو ، جنهن سان گڏ سائنس
تجربو گهٽ مان سنسار جي ناس ڪرڻ وارو وڌو پيدا ٿيو ۽ جنهن جي
جو ٻار ٻهر آهي تنهن هي ٻرهمڻ به پيدا ڪيو آهي انهي وڌ پيدا
ڪيا آهن ؟ يگيه به انهي پيدا ڪيا آهن هي ارجن انهي ٻار ٻهر
جو ، جو ڪم آهي انهي ريت وڌ جو ٻهر آهي وڌ جي وڌيڪي
سمجهي دان ، يگيه ، تپشوا ، اشنان ۽ ٻيا ٻوٽو ڪم جي آهن
سڀئي وڌ کي سمجهي ڪنڌا يگيه دان تي جو ڦل ٻڌ - جيڪي
ش انهي جو ڦل ٿا گهرن فقط مڪئي جي ڪامنا ٿن آهي
ڪت کي پائيندا هي ارجن منهنجي ڳالهه ٻڌ . منهنجا ڀڳت
بت سان مونکي گل ، ڦل سهريل ڪن ٿا آهي مان انهنجا وڻان
ڪنهن ريت اهو ٻڌ - اول ته مونکي ست چاڻي ۽ چوي ته
ڪي مان ٻر ميشو ڪي سهريل ڪريان ٿو سو هي ٻر ميشو منهنجو
ڪار ڪر ۽ پاڻ کي هيئن سمجهي ته مان ٻر ميشو ٻوٽو ڀڳت
وڻ ، ڪرم ، ڪري ڀڳو نت جو داس آهيان منهنجو داس
ڪي مون ۽ سهريل ڪري ٿو اهو مان انگيڪار ڪريان

اڌياڪ سترهون

من جو ٽپ ٻڌ - اول ککر ٽپ جو من کي خوش رکي منهنجي
 پريت جا انورث ٻرا ٻر آهي سا منهنجي پريت مون ۾ اڳاڻي ۽ منکي
 شڪت رکي مون ۾ سرڦا رکي ۽ من ارڙهي - سواس جو ٽپ ٻڌ
 هر منهنجو سمور ڪري هري - رام - ڪرشن - گوپند - پرماٿما
 پر ميسور - نارائڻ - نرنجن ابناسن ست سهاڻڪ ڀڳت وڃن
 رادڪي ڪرشن - الکر ٻ ٻ ٻ ٻ - آه ٻ ٻ ٻ - وسو ٻ ٻ ٻ ٻ
 سرب ويا ٻي - انتر يامي ۽ ٻين نالن جو جاپ ڪرڻ ۽ ست چت
 آئند سز وٺ جو منهنجو نالو آهي اهو جو ٻو اهو ساه جو ٿت آهي
 هاڻي هن ٽپشيا جي ٽن قسمن جا پيد ٻڌ - هي جو ٻيهر - من -
 وچن - ساه ڪري ٽپ ڪرڻا مون چيا آهن آهي جيڪي سرڦا
 سان ڪندا آهي ٻرڻ موٽي اچي ملندا ۽ سڪ مان ٽپشيا
 ڪري ۽ ٿل ٻ ٻ ٻ ٻ آهي ٽپشيا مون ۾ ارڙهي ڪري اهو سانئڪي
 ٽپ آهي ۽ ناموس جي لاءِ ٽپ ڪري ۽ منهنجي ٻو جا ڪراڻ
 اهو پا ڪندي ٽپ راجي آهي اها ٽپشيا ٻيچل ٻ آهي ٽامسي ٻڌ
 ٿل جي ڪري ٽپ ڪري جنهن ٽپ ڪري هاڻي ٻ ڪشت ۾
 وڃي ۽ ڪنهنجي ٻري ڪرڻ لاءِ ٽپ ڪري اها ٽامسي
 ٽپشيا آهي -

ٽن قسمن جا دان ٻڌ - سانئڪي دان ٻڌ - هي دان موٽي
 ڪرڻو آهي سو ڪٿن ڪري ؟ اُٿم گرهستي ٻو همڻ کي دان ٽٽي
 جنهنڪان سنسار ۾ ٻيو ڪجهه ٻ ٻ ٻ ٻ سڪي ۽ ڪر واري ٻو همڻ کي
 ٽٽي ۽ زمين ٻ ٻو ٻو هجي کان جي ڇڏي سان لڳو پاڻي سا مان
 ٻو سٺو هجي ٻو ٻاٽ جو وقت هجي پاڻ ٻو اشدان ڪري ٻو ٻو ٽٽي
 ٻو همڻ ٻو ٻو ٻو ڪٽ ڪٽ ٻو ٻو هجي اٻي طرح جيڪو دان ڪري
 اهو سانئڪي دان آهي -

پڪو ٿيڻ کيڏا

[۱۲۲]

يڪير سماجهه - قامسي يڪير ٻڌ. جنهن يڪير ۾ شاسترون جي وڌيڪي
آهي ۽ من به ٻوٽو نه هجي ۽ وين جو منتر به نه پڙهي ساقه ٻوڙهه مل
يڪير کان پوءِ ڏکڻا به نه ملي ۽ يڪير ڪرڻ واري جي مرضي به
هجي اهڙي يڪير کي قامسي سماجهه -

هاڻي ٽن قسمن جو ٿپ ٻڌ. انهن ٽن قسمن مان هڪڙو قس
ديه ڪري ٻيو من ڪري، ٽيون وچن ڪري - ٻهرياءِ ديه جو ٿپ
ٻڌ. جتي ڪو ننڍو ۽ چيو هجي انهي کي ڏسي ٻيو ٿپ رکي ڪنهن
جيءُ کي دڪ نه پهچي اها ٻيون جي تپشيا آهي هٿن سان وڻ ٿپ
۽ ملندڙ جيون کي دڪ نه ڏئي اها هٿن جي تپشيا آهي ديه کي
ٻاڻي مٿي سان ٻوٽو رکي ڏندڻ ڪري اڻڻان ڪري منهن ڏوئي
ٿلڪ ڏئي سالگرهه جي پوڄا ڪري - ۽ جيڪي ٻڌ پوڄا ان گيان آهي
انهن جي شيوا ڪري ۽ ٻوڙهه چري رکي - ٻوڙهه چري ڇا آهي؟ اهو
هي ارڃن جيڪو گرهستي هجي ته پرائي زال کي هٿ نه لائي
هي ورڪت بيراجي هجي ته زال جو ٺالو به نه وٺي من ۾ خيال
نه ڪري اهو ٻوڙهه چري آهي ماءُ پيءُ جي شيوا ڪري اهڙي طرح
ٻڌ جو ٿپ ڪرڻ لازم آهي - هاڻي وچن جو ٿپ ٻڌ - اول قس
۱. سچ ڳالهاڻي ڪهڙو سچ؟ جنهن سچ ڳالهاڻ ڪري ٻڌڻ وارا
ش ٿين ۽ ملو، آهستي ڳالهاڻي ۽ ڪنهن کي سڌ ڪري ته هٿن ڪي
پاڻي، سڌت پڳت، اڙيوءَ جا پيارا جنهن ڳالهاڻ ڪري ٻڌڻ ڪي
و خوش ٿئي اهڙو ڳالهاڻي ۽ جي ٻيو سڌي ته اُن کي چوي ته
جي - پاڻي - پيارو اهڙي طرح جيڪو ڪري تنهن کي وچن تپشيا
جي - پيا وچن جا ٿپ ٻڌ سڌ يا گائڻي پڙهي يا وين جو پاڻ
پ ٻڌڻن جا استوٽر ۽ ڪٿا ۾ جو منهنجي ليلان اوڙاري جي
آها پڙهي ڪير ٿن ڪري وشن ٻڌ ڳائي آهي وچن ٿپ آهي

جنهن ۾ جن کي ڪامنا آهي جنهن ٿپ ڪري سر ڀر کي ٻه ڪشت
 ٿئي ۽ مان جو اُنهن جي ديهه ۾ آتمارام آديان سو موڪلي ٻه ٿڪ-
 ٿين ٿا اهوڙا جي اڳيائي ۽ انٽ مٿ آهن جو ٽپشيا ڪن ٿا اُنهن
 کي نون دٻيت ٿپ ڪري ڄاڻ سڀ دٻيت جا ٿپ آهن هاڻي
 ارجن ڪاڌي جا ڪسڙ ٻڌ ڪاڌو ٻن ٽن قسمن جو آهي ٽپشيا ٻن ٽن
 قسمن جي آهي يڪير ٻن ٽن قسمن جا آهن ۽ ان ٻن ٽن قسمن جا
 آهن اول سانئڪي ڪاڌو ٻڌ - جنهنجي ڪاڏ ڪري عمر وڌي
 ٿئي ٿي سو عمر وڌائڻ جو ڪاڌو امڙت آهو ديوقائن ڪري مليو
 آهي جنهنجي ڪاڏ ڪري ديوتا امڙيا آهن ماڻهن جو ڪاڌو ٻڌ -
 جنهنجي ڪاڏ ڪري ديهه ۾ ٻن ٽن ۽ بيماري نه ٿئي جنهنجي ڪاڏ
 ڪري من ۾ ڀريت ٿئي چڱو ڪاڌو ڪاڏجي ۽ سواد سان ڀريل هجي
 گهر سان خوشبوءِ وارو ڀال، ڀانور، ٻٽي گڏي روئي گهر سان
 خوب مڪي کائي اهو سانئڪي ڪاڌو آهي اهو ڪاڌو ماڻهن کي پيار
 آهي راجسي ڪاڌو ٻڌ ڪهڙو؟ گرم جنهنجي ڪاڏ ڪري وات
 سڙي ۽ بيماري ٻڌا ٿئي - جنهنجي ڪاڏ ڪري نقصان ٿئي آهو.
 ڪاڌو راجسي ماڻهن کي پيارو آهي، قامسي ڪاڌو ٻڌ - جنهن ڪاڏ
 ڪرڻ تي رات گذري وڃي رات جي پارو ٿي روئي جنهن سواد ٻه
 ٽه هجي ۽ ڪنهنجو چوڻو هجي اهو ڪاڌو قامسي ماڻهن کي پيارو آهي
 جيڪي قامسي آهن اُنهنجا يڪير ٻڌ، اول سانئڪي يڪير ٻڌ جنهن
 يڪير ۾ ٿل جي ڪامنا ٿا رکن ۽ ماڻهن جي سکر لاءِ ڪن ٿا ۽ شاستر
 جي وڌي موجب ڪن ٿا يڪير ڪندڙ چوي ته مونکي يڪير ڪرڻ
 ضرور گهرجي انهي طرح جيڪو يڪير ڪري ٿو اهو سانئڪي يڪير آهي
 راجسي يڪير ٻڌ - جنهن يڪير ۾ ٿل جي ڪامنا ڪانهي فقط ماڻهن جي
 ٿڪايل ۽ ناموس لاءِ ڪن ٿا اهوڙي يڪير ڪئي هي ارجن راجسي

سري گيتا جو سترهون اڌ يا شروع ٿيو

ارجن چوي ٿو هي سري ڪرشن پڳوان
 ڪرپا ڏيان جي پنهنجي ڀت مت ڪري
 جي ڀت کي نٿا سمجهي سگهن جي تو اڻڻا
 ڀرمانند جو پڇن ڪن ٿا ۽ سرط ۾ آيا آهن
 تو مان جا پڳوت ٿيا آهن هو انهن ڀرشن شاستر
 جي ڀت سڃاڻي آهي ۽ جن تو اڻڻا سڃاڻي ڀرمانند
 کي سڃاڻي آهي انهن ڀرشن شاستر جي ڀت ۾
 سڃاڻي آهي هي ڀر ڀر ٿو ڀر ڪو ٿو جن لڳا ڳن ماڻهن
 شاستر جي ڀت ۱ جو تو مان جو پڇن آهي (اڳي
 ٿيا ڳي ڪنهنجي شيوا نٿا ڪن آهي قامسي آهن
 يا راجسي ۱ ڇو ڪرپا ڪري ڀت ايو ، سري پڳوان چوي ٿو هي
 ارجن ڀو جا ڪرط جي وڌي ڀر ٿن قسمن جي آهي اها سمهيل
 ماڻهن کي ڦاري ٿي اها سرڌا ڀر ٿن قسمن جي آهي . سائنڪي
 راجسي . قامسي سو تون ڀت . هي ارجن جيڪي سائنڪي آهن
 ڀنڊجو نٿا ڇو ڀت ، مڪڙو ايشور سرب وياهي ڇا ڳن ٿا سڀ
 ان نمر ٿا يا ڪري هلن ٿا ۽ سڀ ساڻ موڙ کي سمجهن ٿا
 جي سائنڪي ڀر ڪه آهن ماڻهي انهنجي ڀر وڌي ڀت - ڏيو ٿا ڏن جي
 ڇا ر انهن جو من لڳي ٿو قامسي ڀر وڌي ڀت . پڙيت . ڀوت - ڪرط
 ڇا جي قامسي جو ڳيون آهن انهن ۾ انهنجي دل لڳي ٿي
 ڊاڪش جي ڀر ڇا ڀر جن جو من لڳي ٿو آهي تپشيا ٿون ڪن
 ڀر ڏيئشن جون ڪن ٿا جو شاستر ۾ ٿو ڇو ٿي ٿا ۽ ڪهڙي
 ٿا ڪن ؟ ڇنهنجي ٿا سڀ ما اٿلندو خوف ٿئي ۽ ماڻهن جي
 ڀر لاءِ ڪن ٿا ڏه ماڻهو ڏسي چون ته هي وڏو تپشي آهي

جي پاٺ جو ڦل منجھي نھت ۽ ان ڦٽر ۽ مان روز سورھين اڌياڻ
 جو پاٺ ڪندو آديان راجا چيو هي سنت هاڻي اڳين جنم
 ڪير هو ساڌو ۽ چيو هي راجا هي اڳين جنم ۾ اڻيت جو ڇو ڪرو
 ۽ سندس ڪرو ۽ کيس چڱي وديا سيکاري ۽ ڏاڍو پنڊت ڪيائينس
 ڊڪڙي ڏينھن سندس ڪرو ڦيرت ڪرڻ ويو ۽ منجھو ڏاڍو اچي
 ٿاموس ٿيو ۽ ملڪ ملڪ مان ماڻهو منجھي ڊرشن لاءِ اچن پيا
 ٻارھن ورھن کان پوءِ سندس ڪرو آيو ۽ هي وڏي سماج ۾
 ويٺو هو ۽ من ۾ خيال ڪيا ۽ ته هاڻي جيڪڏھن مان منجھو آڏو
 ڪرڻ لاءِ اُٿان ٿو ته منھنجي وڏيائي گھٽبي - اهو خيال ڪري
 اڪيون کڻي بند ڪيا ۽ ڪرو ۽ ڏسي خيال ڪيو ته من مونکي ڏسي
 کڻي اڪيون بند ڪيون اهو خيال ڪري سراپ ڏنائينس - هي
 انڌ ٻڌي ٿون وڏيائي ۾ انڌو ٿيو آھين مونکي ڏسي ڏسو منھن ۾
 ٿيڪيو ۽ نه اُٿي منھن ڪار ڪئي ۽ پنھنجي وڏيائي چئي ايمان ۾
 ويٺي رھين هاڻي منھنجي سراپ ڪري ٿون هاڻي ٿيندين اهو
 ٻڌي چوڻ لڳو هي ڪرو اوھانجو سراپ ڪڏھن ۾ ڏس ٿرندو پر ديا
 ڪري ٻڌايو ته منھنجي مڪتي ڪئن ٿيندي ڏھين ڪرو ۽ ڪي
 ديا آئي چوڻ لڳس جڏھن توکي سورھين اڌياڻ جو پاٺ جو
 سنڪاپ ملندو ڏھين تنھنجو اُڌار ٿيندو اهو ٻڌي راجا به پاٺ
 ڪرڻ لڳو ۽ پنھنجي راجائي پٽ کي ڏيئي پاڻ ٽپ ڪرڻ لڳو
 روز گيتا جي سورھين اڌياڻ جو پاٺ ڪري ٻڌي ڪت کي پراڻت
 يو، سري ڌار اُٿل چوي ٿو هي لڳمي - شو جي چوي ٿو هي ٻارھي
 هو سورھين اڌياڻ جو مهاڻو آھي جو تو ٻڌو -

[ات سري ٻڌم پراڻي ستي ايسر سنڀاڌي]

[سورھون اڌياڻ پورو ٿيو]

ڊگھو ت گيتا

(۱۳۸)

اڌياڻ
هي سنت هو جانور آهي جنهن جي موليٰ ماري ٿي ۽ ماڻهن
۽ ٺارائيل جي منهنجي ڪري خبر ته ٺارائيل ڪير آهي هي سنت
جو ماري ٿي ۽ نه ته ڀڄي ٿي سنت چيو ته موليٰ
جيڪڏهن منهنجو موت هن جي هٿان ٿيڻو آهي ته اوس به ماري
انهن ڪندي هاڻي به اُتي اچي پيو ته ساڌو ۽ هاڻي ڏي چٽاڻ
سمجهو ته اچو ٿو ماري - هاڻي ساڌو ۽ ڪيائينس ماهر
بيهي رهيو ٿو ڇهين ساڌو ۽ چيو ته اي هاڻي مان توکي سڃاڻان
ٿو تون اڳين جنم ۾ پاڻي هڻين هاڻي مان تهنجو اُڌار ڪريان
ماڻهن اهو حال ڏسي وڃي راجا کي ٻڌايو راجا به اچي ڏٺو ته
هاڻي ساڌو ۽ هي اڳيان سونڊ ڏيئي ڪيو پيو آهي ساڌو ۽ چيو
اڙي هاڻي تون اوري ڇ هاڻي اڳي وڃي چرون وندنا ڪئي
سڌو ۽ ڪر منڊل مان پاڻي کڻي چيو ته گيتا جي سورهن اڌياڻ جو
ل مون هاڻي کي ڏنو ائين چئي اهو پاڻي هاڻي تي وڌاءِ پاڻي پورا
ڪيان اچي چيا هي راجا مان توکي ڏرما ڇا ٿي اچي تنهنجي
تڪيس نه ڪو اهڙو سنت اچي جو منهنجي مڪت ٿئي هن
سنت جي ڪر ها سان منهنجي مڪت ٿي ائين چئي وٺڪن
عليو ويو راجا سنت کي ڏٺو (نمسڪار ڪري چوڻ
سنت اوهان ڪهڙو منتر چيو جنهن ڪري هن جو اُڌار ٿيو
چيو ته مون منتر نه ڪونه چيو باقي گيتا جي سورهن اڌياڻ

ڊڪوٽ ڪيٽا

(۱۳۷)

اڌياڻ سوڍوڻ

سري گيتا جي ۱۶ اڌياڻ جو مهاٿر شروع ٿيو

سري نارائڻ چوي ٿو - هي
اچي سوڍو نالي هڪڙو شهر آهي
ان ۾ ڪو به نالي هڪڙو راجا هو اهو
ڌاڍو ڌرم آندو ۽ انهي راجا جي
راج ۾ گهر گهر ٺاڪر هو ۽ اهي
ٺاڪرن جي روز شيوا ڪندا هئا

۽ وڌيڪ وڌيڪون انهي شهر ۾ جايون ٺهليون هيون ۽ انهنڪي سون
جا دروازا هئا راجا ڌاڍو سنت شيوي هو ۽ انجي پوڄا به ڌاڍي
سنت شيوي هئي راجا وٽ هاڻي تمام گهڻا هئا انهن هاڻين ۾ هڪڙو
هائڻي تمام سخت هو جو پيلوان ڪي به ويجهو اچڻ نه ٿيندو هو جو
پيلوان انجي ويجهو وڃي ته انکي ماري - هاڻي جي پيرن ۾
نچير پڌرائي ڇڏيائون راجا مڊڪ مڊڪ مان پيلوان اڳايا ۽
نعام ٺهرايا ته جيڪو هنڪي مستي مان ڇڏائيندو تنهنڪي انعام
ڏنو پر ان هاڻي کي ڪنهن به نه ڇڏايو ۽ ڏڪو ڏڪو انجي ويجهوئي
ي سگهيو - راجا جي مندر اڳيان ويٺو آهي ۽ ڪنهن مهل ڪيڏانهن
ي وڃي ته ماڻهن کي ماري ۽ جي جهنگ ۾ وڃي ته جهنگ جا پسون
ي - جتي به وڃي اتي ڌاڍو ڏک ٿئي راجا اهو حال ڏسي
ڇو ڳڻائي به نٿو ڪڍاري راجا گهڻائي آڀاءُ ڪيا پر ڪنهن مان به
و ڪونه پيس هڪڙي ڏينهن اهو هاڻي شهر مان هي آيو ته انجي
هن هڪڙو ساڌو هي آيو - ماڻهن ساڌو ڪي ڇيو ته هي سنت
ٿي نه ته هاڻي توکي ماري وڃهندو سنت ڇيو ته هي پاڻي سري
ٺڌل تي رکي جي منهنجو موت هن کان ٿيڻو ڏوندو ته اوسر به

ڏيکوت ڪيئا
 انهن جا يڪير، دور، سراق، اهي انهن جا ڪارج ٿي. پهر
 اهو ڪار ڪندا ته هي يڪير مون ڪيو. اهي ايمان ۾ آهن ڪن
 به مٿو نه ٿيڪين ۽ مايا جي موهر اندا آهن ۽ لا موس، لا يڪير
 ڪندا آهن اهڙا ٻا ڪنڊي آهن جو جنهن ريت يڪير ڪرڻ گهرجي
 ريت به نه ٿا ڪن ۽ اهي اهو ڪار - ڪار ڪروڙ سان ڀرپور آهن
 مان جو آتما رام سڀني هر ويا ٻڪ آهيان سو مون کي نشانجا
 اهي جي هٿيت ٻڌ جا ماڻهو آهن سي ڪنهن کي ڏک به ٿيڻ
 ڪنهنجي ننڍا پيا ڪن اهڙا جيڪي سخت ماڻهو آهن انهن جي
 حال ٻڌ - مان انهن سان ڪنهن ٿو ڄاڻان؟ انهن کي ڏک ٿيندو
 جيڪي جو ٿيون آهن اهي ڏيان ٿو، ڪهڙيون؟ گڏه جو چنڊ پر اهو
 سا رو به ٿي سان ڀريل ۽ رو ٿي هوندو، ڪٿي جو ٻڌي جو ڪٿي
 جو ۽ ٻيون جيڪي خراب جو ٿيون آهن اهي ڏيان ٿو هي ڪنهن
 جا پٽ جن مون کي نه ٻڌو آهي هر هر ٻيچ جنم پائين ٿا هي ارڃن
 جنهن کي هر ڪن ڇوڻ ٿا ان کي ئي دروازا آهن ۽ اهي هن آتما
 کي ناس ڪرڻ وارا آهن ڪهڙا؟ ڪار ڪروڙ ۽ لوپ ٿي دروازا
 ٺهڻ جا آهن - هي پريتر جيڪي انهن کان پري آهن انهن کي
 هر ڪنهي ملي ٿي ۽ پنهنجي آتما کي سڳي رکيو اٿن هي ارڃن
 جيڪو شاسترون جي وڌيڪي ٿيا ٻي ۽ پنهنجي من جي وڌيڪي ٿي
 لي ٿو ٿيسيا هان ڪري ٿو سو اهو انهنجو ڦڻ اٿڻ پائي ۽ انهنجو سک
 سي آهي ۽ ڪنهن به وقت مڪت کي پراپت نه ٿيندا هي ارڃن جن
 آتما سکي ۽ شت آهي ۽ شاستر جي وڌيڪي ٿي هان ٿا اهي پنهنجي
 پا سان مڪت کي پائيندا -

(سورمون اڌياڻ ڀورو ٿيو)

پڳوت ڪيٽا

[۱۳۵]

اڏيا ۽ پندرهن

جي ڪرڻ وارو ڪوبه ڪونهي ۽ نڪو سندسار جو ايشور آهي ۽ اسين
هاڻ مان پٽ ٿيا آهيون اسين هر ميسور آهيون. اهي مورو ڪر انڌ
مت پاڻ کي هر ميسور سڏائين ٿا. سڀني ڳالهين ۾ هي ڳالهه اتر ڪري
مڃي اٿن ڪهڙي ته سٺو ڪاٺ ۽ ڀوڳ ۽ ڏاڍا خوشبوءِ وارا رنگين
ڪپڙا ڪرڻ، سهڻي زال سان ڀوڳ ڪرڻ، انهن ڳالهين ڪري
پر مڃي ڪري ڄاڻن ٿا. ۽ انهيءَ کي لاپ ڪري سمجهن ٿا ۽ انهن
جي ٻڌ تماير انڌي ٿي آهي انهن جو شت آتما نشت ٿيو آهي ۽
تمام ٿوري مت وارا آهن. ۽ اڌي ڪري جي ڪوشش پيا ڪن
جنهنڪري پاڻ به ڪن به ڀون ۽ پيا به ڪر ڏسن اڌن ڪرمن جو
آپاءُ پيا ڪن. مايا جي موه ڪري ڪهڙي لوپ کي وٺي ويٺا آهن.
جيستاءِ سنسار جي ڀرلي نه آهي تيستاءِ هميشه چنڊا ۾ گذارين ٿا ڪار
۽ لوپ - ڪار جي درڙ ٿا ۽ پڪي ويساه ڪري پٽا پيا آهن ڪار
ڪروڙ ۽ ڏاڍا مست آهن ۽ خراب ڪم ڪري مايا گت ڪئي اٿن
۽ هل جا هيٺ آهن پنهنجو پاڻ ناس پيا ڪن جڏهن دوه ڪري مايا
کي گت ڪن ٿا تڏهن انهيءَ کي ڏاڍو فائدو سمجهن ٿا ته هي منهنجو
مطلب پورو ٿيو آهي هي سياڻي مان پائيندس - هي ٻي ڏينهن
پائيندس - دشمن جي ماري ٿي ۽ ڪهڙي ڳالهه آهي - ڏس ته ڪتن
۽ ماريائين دشمن کي ماري ڇڏن، وڏي زور وارو آهيان سڀ
آهيان، سڄياري آهيان، ڀوڳي آهيان ستن پيوڙهين کان شاهوڪار
آهيان منهنجي برابر ٻيو ڪوبه ڪونهي مان سڀ کان وڏو آهيان
ڪرمن ڪري نت جو ڪندڙ آهيان پيا سڀ منهنجا داس آهن
شيءُ ڀوڳن ۽ انڌا آهن جي ارجن گهڻن قسمن جي وشين ۾ آهن جو
ن ٻيو ڀر موه جي چار ۽ ڦاڻا پيا آهن ڪار جي ڀوڳ ۾ پٽا پيا
ن انهن جو حال ڪهڙو ٿو ٿئي ڪي به ٿو ڪن ۽ به ٿو ڪن ۽ به ٿو ڪن

پڳوت کيئا

[۱۳۲]

سان هر هر مڻهنجو نالو وٺڻ آهي سان پوڌ ڪري ڪنهن سان
نه ڪري پنهنجي وڌائي نه ڪري ڪنهنجو گرو گو سائين ٿي
ويهي هي ارجن آهي جيڪي لچل چن ماڻهن ۾ آهن اهو
ديو قانون آهن هاڻي دٻيستن جا لچل ٻڌ - پهرين ٻڌ ڪندي ، لوڌ
کان پنهنجي وڌائي ڪرائي ۽ من ۾ پاپ جا خيال ڪري . اهو
پاڪندي آهي . هاڻي پاڪندي اڳيٽ جا لچل ٻڌ - جو سنسار ڪري
چڙهي مڻهنجي سرط آيو آهي مڻهنجي سرط ۾ اهي وري مڻهنجي
چرڻن کي چڙهي ٻين ڳالهين جو خيال ڪن ٿا ؟ مون جهڙو ٻيو
ڪونهي - ڪروڙي - سخت ڳالهائون . اهي پاڪندي اڳيٽ آهن
ديو ٿا جا سپاءِ آهن اهي سنسار کان مڪت ٿين ٿا جن ۾ دٻيستن
جا سپاءِ آهن اهي سنسار جي سرط چمڻ جي ٻنڌڻن ۾ پوڌن ٿا . جڏهن
ارجن اها ڳالهه سري ڪرڻ جي مڪر مان ٻڌي ٿي هن پنهنجي من
ويچار ڪرڻ لڳو ته مون ۾ ديو قانون جا سپاءِ آهن يا دٻيستن جا ؟
ن ۾ ڪو ويچار نه ڪرڻ ۾ ديو قانون جي سپاءِ ۾ ڇاڻو آهين چمڻ
ن ۾ ديو قانون جا سپاءِ اچي پيا هو اهي ارجن آهي سپاءِ ماڻهن
۾ سو ڪجهه ٿورا پيا به ٻڌ - هي ارجن جن ۾ دٻيستن جا ٿوري
آهي نه گهٽ ۾ سڪي ۽ نه اڳيٽ ٿي رهڻ ۾ سڪي آهن -
ڦٽل جي جنڪي خبر نه آهي ته اڳيٽ ڪن ٿيون آهي ۽ نه پوڌن
ڄاڻن ته ڪنهن اڳيٽ ڪري پوڌ ٿيو آهي ۽ مان جو ست
آهيان انهي کي به نٿا ڏسن ۽ پاڻ ۾ گڏ جن ۾ ٿيون چون ته
ر ڪٿي آهي ڪنهن ٿو آهي پر ميسور آهي ڪو نه سنسار

سري گيتا جو سورهن اڌيا شروع ٿي

سري ڀڳوان چوي ٿو ته هي ارڄن
 ۽ ڏکڻ ماڻهن جا سڀاءَ ڏيو ٿاڻن جهڙا
 ۽ ڏيو ٿاڻن جهڙا سڀاءَ آهن آهي ٻي جنڪي ڪ
 خوف ڪونهي ۽ انش ڪرڻ ش ٿاڻن منهن
 ڄاڻڻ جو و گيان ۽ شوقا سارو دان ڪرڻ
 اندرون جيتڻيون - يڪيه ڪرڻ ۽ منهنج
 وڌائي جا وڌين ۽ آهي اها ڀڳڻي ۽ ٻي ٻي
 پڙهڻو ۽ پڙهڻ جا استوٿر - ڪيرتن ڪرڻا - ڪرشن
 پند چو ٿا. تپشيا ڪرڻي - ڪيرتن ڪرڻا - ڪرشن
 سترين اڌيا ۽ چوندس اهڙي جا آهي ڏي ارڄن تپشيا جو مها
 ٿيڻو ٿيڻ ٿيڻ - سچ ڳالهائڻ ڪوڙ نه ڳالهائڻ - ڪنهن تي ڪاوڙ
 نه ڪرڻ - سڀار جي لاءِ ٿورو ڀوڄن ڪجي - انهي جو ٺالو ٿيا ڳي
 آهي سڌاءِ سنڌو ڪرڻ ڪرڻي ڪرڻي جيئرو پڇي اوڙو
 سنڌو ڪنهن کي سکر ٿي لوپ نه ڪرڻ پاپ کان پري رهڻ پنڇل
 سڀاءَ نان ٻي رهڻ - آسڻ نهڇل ڪرڻ اندرين کي نهڇل ڪرڻ
 سن ڪي نهڇل ڪرڻ - گياوان پرش جي او گيا نه ڪجي ۽
 ڪوڙ نه ٿيڻي وڃي ته اهو سڀي ۽ ٿيڻ ڪري ڪجي ۽ ڪميا ڪرڻ
 شرط ۽ رهڻ - جيڪي پر مشور ڪري اُنهي راضي رهڻ جيڪو
 ڪري ٿو ۽ منهنجي شرط ۽ اچي ٿو اُنهي جو ٺالو ٿيڻ آهي ڏيه
 ڪري ۽ مٿي سان ٻوٽو ڪري اشدان ڪري ۽ انش ڪرڻ

۽ ڏيو ڏيئي چيو ته اي راجا تنهنجي گهوڙي جو چيئن مان آهيان
 ۽ مون ڏيو ڏيئي پاڻي آهي ۽ مان وٽڪن وڃان ٿو. راجا چيو
 ته تو ڪهڙو ٻچ ڪيو جنهنڪري تو کي اها ڏيه ملي گهوڙي چيو اي
 راجا اها ڳالهه رکيشر کان ٻچ راجا انهي رکيشر کان پڇيو ته هي
 سنت هي ڳالهه مون کي ٻڌاء رکيشر چيو ته هي راجا ڪيٿا جو سلوڪ
 هڪڙي هن تي لکيل هو ان کي هن ٿڌو آهي انهي ڪري گهوڙي
 جي مڪتي ٿي آهي راجا چيو ته هي سوامي اڳين جنم ۾ هي ڪير
 هو ۽ گهوڙي کي جڏهن مون ورتو هو تڏهن گهوڙي سر هلايو هو سو
 هي سوامي اها ڳالهه مون کي ٻڌايو. تڏهن رکيشر چيو ته هي راجا
 تون اڳين جنم ۾ راجا هئين هي گهوڙو تنهنجو وزير هو ۽ هن تو کي
 راجائي لالچ ڪري ماريو هو تون ته ساڳيو ئي اچي راجا ٿئين ۽ هي
 مري ڪري ڌرمراء وٽ ويو ڌرمراء چيو ته هي نمڪ حرام آهي
 تنهنڪري هنکي خوب ٺرڪ ڀڙو ڳايو، هي راجا هي ڏاڍا ٺرڪ ڀڙو ٻڌي
 اچي سنگلاخ ۾ گهوڙو ٿيو ۽ اُٿاڻون اچي تو وٽ وڪاڻو جڏهن
 هن سر هلايو تڏهن هن چيو هي راجا مون کي سڃاڻي ٿو يا نه؟
 مان تو کي سڃاڻان ٿو منيشر ائين چئي کڻي ماڻ ڪٿي. راجا
 عجب کائي رکيشر کي ڏٺو (نمڪار ڪيائين ته ايتري ۾
 اها ڇو لشڪر ۾ اچي پهتو ۽ راجا هي گهوڙي تي سوار ٿي پنهنجي
 ڪرڻ لڳو ۽ ڪيٿا جي پندرين اڌيا ۽ جو پاڻ ۾ ڪرڻ لڳو انهي
 ۾ ڪري راجا ٻن گهڙي جو لائق ٿيو. شو جي ۽ چيو هي ٻار پتي
 ري نارائڻ چيو هي اچي اهو پندرين اڌيا ۽ جو مهاڻم آهي
 ٿو ٻڌو. — ات سري ٻدم پراڻي ستي ايسر سنڀاڌي
 (پندرهنون اڌيا ۽ ٻورو ٿيو)

جڳوت ڪيئا

(۱۳۱)

سوداگر آهو گهوڙو پنهنجي ملڪ ۾ آيو تڏهين اُتي جي راجا ٻڌو ته فلاڻو سوداگر ڏاڍا
گهڻا ئي گهوڙا وٺي آيو آهي. تڏهن راجا ماڻهو موڪلي گهرايس ۽
راجا کي ڏسي سر ڦيريو. راجا ڏسي چيو ته هي گهوڙو سبب آهي جو
تقريبن ۹۰ پنڊت ڏهن راجا پنڊت کي گهراي اُن کان پڇيائ
سر نوايو تڏهن راجا چيو ته ائين نه آهي ائين چٽي پنڊت کي
وڪڻڻ ڏنائين ڪيترن ڏينهن کان پوءِ راجا شڪار ڪرڻ ويو پر
نٿي گهوڙي تي چڙهي شڪار لاءِ ويو آهو گهوڙو اهڙو تڪو ٻيو وڃي
هن جڏهن سان شڪار ڪرڻ لڳو ۽ ڏاڍو خوش ٿيو ۽ اچي را
اُڃ اڳي اُتي ٻريان ڌڻاءَ ته ڊگري ساڌو جي ڪتيا ٺهي پيشي
هڪڙو پاڻي جو فلاڻو به آهي اتي راجا ويو لٿو ۽ گهوڙو وٺ سان
راجا اندر ڪتيا ۾ ويو ڏسي ته ساڌو پنهنجي ٻيٽ کي
پنڊت رهو اڌياڻ ويٺو سيڪاري ۽ هڪڙي وٺ جي پن تي
ٻوڪ لکي ڏنو اٿس ۽ آهو ڇو ڪرو ٻين ڇو ڪن سان راند
ٿري ۽ پاٺ به ٻيو ڪري ۽ جنهن وٺ سان راجا گهوڙو ٻڌو
وٺ جي پن تي به گيتا جو سلوڪ لکيو ٻيو هو انهي پنکي
ڏي وڙي انهي پن کي ڏسي ورتو اچي ديه ڇڏي ۽ ڏيو ڏان
وڌان ۾ چڙهي آڪاس ۾ وڃي بيٺي رهيو ته ايتري ۾
وڌاڻي ڏنائين ته گهوڙو مٿو ٻيو آهي راجا کي ڏاڍو
وٺ لڳو ته هنکي ڪنهن ساريو؟ - ڇا اٿيس - ته ايتري

پڳوت ڪيئا [۱۳۰] اڌيا ۽ پندرهون
 آهي ۽ پيو هو ابنا سي پرش آهي انهي کان اتر آهي انهي ڪري
 انهيءَ کي اڳ ۽ ويد پرماتما پڳت مونکي پر کوٽر ڪري ڇڏو آهي
 تنهنڪي ڇا ڪرڻ آهي؟ انهنڪي هميشه منهنجو پڇڻ ڪرڻ گهرجي
 هي انهيءَ ريت شاسترن ويدن جي رستي مونکي سڃاڻي ۽
 مون منجهه ڀڪو نشچو ڪري اهو ضرور مڪت پائيندو انهيءَ
 هر ڪوشڪ ڪوٺي —

[پندرهون اڌيا ۽ پورو ٿيو]

سري گيتا جي ۱۵ اڌيا ۽ جو موٽر شروع ٿيو

سري نارائڻ چوي ٿو هي لچمي
 اتر ڏيهه هر ڏکڻو نرشنگر نالي
 وزير هو سنگهار راجا هو وزير ڌاڳو
 مشياد هو راجا جي من به اهو
 خيال هو ته هي منهنجو وزير تمام
 چڱو آهي ۽ وزير جي من به اهو کوٽ

هو ته راجا کي ماري مان راجا ٿيان انهيءَ طرح ڪيترائي ڏينهن
 گذري ويا ڏکڻي ڏينهن ڏٺا ته سڀ سمهيا پيا آهن ۽ راجا به
 اڪيلو سمهيو پيو آهي اهو وجهه ڏسي راجا کي ماري وڌا ۽ پيا
 جيڪي اتي سمهيا پيا هئا انهنڪي به ماري ڇڏيا ۽ پاڻ راجا ٿي
 ڪرڻ لڳو ڪيترائي ڏينهن راجا ٿي ڪري مري ويو ۽ جهر ڌرمراءِ
 وٽ وٺي ويس ڌرمراءِ چيو ته اي جهر ڌرمهه وڌو پاهي آهي
 منهنجي وڌي گهور ٺرڪ به وڃي وڃي — هي لچمي انهيءَ ريت اهو
 انهي ڪيترائي ٺرڪ ڏوڪي گهوڙي جو جنم پاتا ۽ ڏکڻي گهوڙن جي

ڪٽي اڳتي رکجي ۽ پوئين پير ڪٽي هن پير جي اڳيان رکجي تنهن
 ريت ڏيه جو ٿيا ڳڻ آهي ۽ ٻئي ڏيه کي وٺڻ هن چيو کي اورانگهه
 آهي جنهن ڪامنا ڪري ڏيه کي ٿيا ڳڻي اها ڪامنا ٻار سان وٺي
 وڃي ٿو جتن هو اڪنهن شيءِ جي مٿان لنگهي ٿي انهيءَ شيءِ جي
 خوشيءَ ايندي آهي تنهن جنهن ڪامنا ڪري سرير جو ٿيا ڳڻ ٿئي
 ٿو انهيءَ ڪامنا کي وٺي وڃي ٿو اڪيون، ڪن، کل، ٺڪ، چپ
 انهن جو اندڪاري ڇئون هن انهن سان ملي ڪري هي چيو
 وڃين کي پوڳي ٿو ڪاٺڻ، پير، ڀاڙ، چاڙ، وٺ، اُٺڻ ۽ ٻيا جي
 ڪم ڪري ٿو سي سڀ هي چيو هن ۽ اندين سان ملي ڪري
 ٿو پر هي جيڪي موڙ ڪر آهن انهن کي ڏسڻ ۾ نٿو اچي ۽ جيڪي
 گيالي آهن سي انهيءَ ڪوٺڪ کي ڏسڻ ٿا سو اهي گيادي
 گيان جي اڪيون سان ڏسڻ ٿا سو اهي گيان جون اڪيون ڪهڙي
 طرح جون آهن هي ارجن جڏهن منهنجي گيان جو ڳر سان
 ڳنڍي ٿو تڏهن سمور ڪري گيان جون اڪيون ٿين ٿيون
 انهن گيالن ۾ ڪو ڪهڙو جو منهنجي سمور سان ٻه ٿو ٿيو آهي
 انهيءَ کي گيان اڪيون ٿيون آهن انهن اڪيون سان منهنجي
 ڪوٺڪ ڏسي ٿو ڪهڙو ڪوٺڪ ڏسي ٿو هي سورج جو پنهنجي
 رو شنائيت سان سڀني لوڪن ۾ جيڪا اونداهي آهي انهيءَ کي ناس
 ڪري ٿو انهيءَ سورج ۾ پر ڪاش ايشور جو چاڻ انهيءَ ريت
 چندرمان ۾ ۽ اڪيون ۾ جيڪو پر ڪاش آهي اهو به منهنجي چاڻ
 ٿو ٿوي جا سڀني کي ٻار تي ڪٽي ٻيڻي آهي سو انهيءَ پر ٿوي هي
 مٿان جيڪو ٻل آهي سو ايشور جو آهي جيسترا ماڻهن جا ان
 ۾ نگاهه ٿو وٺي انهن سڀني ۾ چندرمان جي ڪرڻ
 انهن ۾ جيڪو سواد آهي سو مان آهيان ۽ سڀني جي دروي

اڌياڻ ٻنڌ
ٻوڏ منڇو آستان آهي انهيءَ آڏو پرڪ جي آستان تي ڪيڏي ڪيڏي
ٻوڏيلون آهن ۽ هميشه نڪرڻ ٿي ٻيون ۽ وري ٻوڏ جو ٻوڏ ٻين رچنائن سان
۽ هميشه اچل آهي اهو آڏو پرڪ جو ٻوڏ ٻين رچنائن سان
ڪي ٻري رکيو اٿس ۽ ساري جهان جو ايشور آهي ۽ ساري سنڌ
جي سرڻ جيڪو آيو ۽ پنهنجو مان ٻري ڪيو اٿس ته مان ڪنهن
ٻري ڏهي ۽ هڪڙي ايشور جو ٻچن ڪري ۽ ٻنڌن کان
سان ايشور جو ٻوڏ ٻيو ڪري ۽ جيڪو ساهه کڻي تنهن
جو ماڻهو - نارائڻ - ڪري رام - ڪرشن - گوڻند ٻوڏيل ٻوڏيل
ڪري منهنجي ٻچن کان سواءِ ٻي ڪنهن منهنجي ٻچن جي شيوا
اهڙي ريت ٻيو ڪو منهنجي سرڻ آهي ٿو انهيءَ ڪري
ڪري ان هئي سنڌ جو هڪ سکر - خوشي - ارمان سان ٻوڏيل
آهي انهيءَ سنڌ کان مان پنهنجي ٻوڏيل ڪري مڪت ڪري
۽ اڌياڻي ٻوڏ ۽ وڃي ٿي ٿو اهو ڪوڙو ٻوڏيل آهي جتي چندرمان
سورج جي به طاقت نه آهي انهيءَ ٻوڏ ۽ وڃي ٿو ۽ وري ڪوڙو
ٻوڏيل آهي منهنجو اڌياڻي ڪوڙو آهي اهو انهيءَ جو وسار ڇڏيو
۽ اڌياڻي ٻوڏ ٿي ٿو - حاڪم ارجن ٻوڏيل آهي - هي ارجن هئي
ن آهي پنج اندريون ٻوڏ من آهي ٻوڏيل پنهنجي پنهنجي
ڪري من جيڪو ٻوڏيل آهي ٻوڏيل ٻوڏيل ٻوڏيل
ٻوڏيل آهي اهو ٻوڏيل آهي ٻوڏيل ٻوڏيل ٻوڏيل
ٻوڏيل آهي ٻوڏيل آهي ٻوڏيل آهي ٻوڏيل آهي ٻوڏيل آهي
ٻوڏيل آهي ٻوڏيل آهي ٻوڏيل آهي ٻوڏيل آهي ٻوڏيل آهي

ڀڳوت ڪيئن

(۱۲۶)

۴ هيٺ شيش ٺاڻڪ جي لوڪ ٿا آهي - سائڪ - راجس .
اهي ٿيئي ڳڻ هن وٽ جا ڌار آهن ڏسڻ، ڀڳڻ سنگهڻ اهي
ڳڻ هن وٽ جا ڌار آهن کاڌڻ، پهرڻ، هن وٽ جا چڱا آهن هي
مان ؟ منهنجي ياد ڪيري انهي ڀر ٿو ٿي آهو وٽ لڳل آهي
ته مان آهيان ؟ هي منهنجو آهي هي منهنجي ذات آهي
ٿو ٿي ڪهڙي ڀڳتي ؟ سا اها ڪهڙي آهي نوڙي - ته ڪٽنب
ماڻهو آهن سو انهي وٽ کي ڀڳا پيا آهن ؟ هن وٽ کي
منهنجي ٿو ڇو ته منهنجو آءُ انت ڪنهن ڪونه ٻاڻو آهي ؟ مان
منهنجي ياد ڪيري ٿي لڳو پيو آهي اها هو آهي جتي منهنجا سڀ
منهنجي وڌائي ڪن ٿا ڀڳن ٿا - پڙهن ٿا ڪيئن يا ڳوت سوامي ؟
پيا شاگرد آهن منهنجي وڌائي پڙهن ٿا سو انهيءَ هو ڪري
هن دنيا جي وٽ ؟ جيئو جو باقي هن سنسار ۾ ڪجهه به نه رهيو -
هي ارڃن هن ماڻا روپي وٽ تي هي جيئو ٿا پيو آهي هن وٽ جي
وڃڻ جو اُڀاءُ هي آهي ته اول ڪٽنب جي ماڻهن جو سنگهه ٿياڳ
ڪري اهي وڌا دشمن آهن انهن کي ڪهڙن هٿن سان وڻجي -
پريم يعني ٻين جو ڪم ڪري پاڻ کي داس ڪري ؟ منهنجي
ڪم ڪرڻ ٿيو ته منهنجي ڀاءُ ايشور جو دڙو ڏيئي ڪٽي ڇڏين
ٿي جنهنڪري وري سنسار ۾ ڄمڻ مرڻ کان چٽي ڪهڙي ڏيت
هٿ ڀڳتي سر ٺاهي پريم ايشور کي نمشڪار ڪري ؟ زبان
ن چوي هي آڏو ڀر ڏيئي پريم ايشور کي ڪيترائي ڀڳت
جو ارڏ ڀڳت ؟ وڌائي ڀڳت ڪيترائي ڀڳت مان منهنجي سرڻ آهيان آءُ
ڏو آستار آهي ؟ نه آءُ آسڻ آهي ڪنهن تي نه آءُ ڪونهيس

اڌياڻ چوڏهون

جو اڌار ڪٿن ٿيندو تڏهن ڌرمراءَ چيو جڏهن ڪيٿا جي چوڏهين
اڌياڻ جي پاٺ جو پاڻي اوهان کي ملندو تڏهن اوهانجو اڌار
ٿيندو سو هي راجا اهي ٻئي ڌرمراءَ جي ورڪري مڪت ٿيا
تڏهن راجا نمشڪا وڪري پنهنجي گهر آيو - ۽ پنهنجي پنڊت
کان روز ڪيٿا جو چوڏهون اڌياڻ پتل لڳو ۽ راجا جو ٻر پڌري
اڌار ٿيو ۽ ديه نياڳي وڪڻڻ ڏي روانو ٿيو - سري نارائڻ چيو ته
هي لڳهي شو جي چيو ته هي پارٿي اهو چوڏهين اڌياڻ جو مهاڻو
آهي جو تو پڌو -

(ات سري پدم پراڻي ستي ايشور سنڀاڌي)

[چوڏهون اڌياڻ پورو ٿيو]

سري گيتا جو پنڌرهون اڌياڻ شروع ٿيو

سري ڀڳوان چوي ٿو هي ارڃن هي سنسار
وڻ جي مثال آهي - هن وڻ جو ڪوڙو حال
آهي سر مٿي آهي هن جون ٿاڍيون هيٺ آهن
اونڌو وڻ آهي جڏهن ماڻهو ماءُ جي پيٽ ۾
هوندو آهي تڏهن هنجو سر هيٺ هوندو آهي هي
ارڃن هن جو منهن ٿڌو آهي ۽ دت پير هن وڻ
ٿاڍيون آهن جڏهن پيٽ مان ٻاهر نڪرن ۽ آهي
تڏهن اُٻو ٿيندو آهي - انهي ڪري اُٻو وڻ آهي
هي ارڃن هن کي پياس چوندا آهن هنجو ارت پڌو - آتما ابھاسي
آهي ۽ ديه پھاس آهي انهي ڪري هن کي ابھاسي چوندا آهن ۽
پھاس به چوندا آهن ۽ ويد هن وڻ جا پن آهن - هن وڻ کي جيڪو
سڃاڻي اهو پورن ويد جو پنڊت آهي هي وڻ مٿي برهما جي لوڪ

اڌ ڀاءُ جي ڇڪ ڪسان سهو رت ڳاڙيندو پئي ڀڳو - ڀڄندي ڀڄندي
 ۽ ڊڪڙو نلاڙ پاڻي جو ڀريل هو ۽ اُنجي ڀرسان ڊڪڙي ساد
 ڪتيا هئي اُنهي ڦلا ۽ سهو وڃي ڪڙو ۽ ڪٽو به اُنجي
 وڃي ڪريو ايتري ۾ راجا به گهوڙو پڇائي اچي پهتو ڏسي ته پئي م
 آهن ۽ ڏيو ڦاٽن جي ديهه ٻائي وٺڻ ڏي وڃن ٿا ۽ راجا کي
 ڏسي ڏٺو ته ڦڙيل ڳاڙ ۽ چوڻ لڳا ته هي راجا تون ڏن آهين تنهن
 ڇر ٿاڀ ڪري اسان ڏيو ديهه پاڻي آهي راجا پڇيڻ لڳو ته اهو ڪ
 انهن ٻنهي چيو ته اسان کي ٿئي خبر پوي - هن هاڻي هي جهڙ ڪر
 اسان هي ديهه پاڻي آهي راجا چيو ته منهنجا ڏن ڀاڳر آهن جو اوهان
 جو اُڌار ٿيو ۽ هو وٺڻ ڪن ويا راجا ڪتيا ۾ اُن سادو وٺ آيو
 منجهو درشن ڪيو ۽ پڇيڻ لڳو هي سنت هن ڳالهه جو مون کي سنس
 ٿي پيو آهي ته سهي ۽ ڪتي جو ڪٽڻ اُڌار ٿيو سنت چيو هي راجا
 هي جيڪو هاڻي آهي اُتي منهنجو ڪرو روز اشنان ڪري گيتا جي
 چوڻ هين اڌ ڀاءُ جو پاڻ ڪندو هو ۽ مان به اشنان ڪري گيتا جي
 پاڻ ڪندو آهيان - راجا چيو ته سنت ڏن آهن جنهنجي ڀر ٿاڀ
 ڪري اهڙين جوڳين جو اُڌار ٿئي ٿو منهنجا به ڏن ڀاڳر آهن جو
 اوهان جو درشن ڪيم سنت چيو ته هي راجا تون ڪتي جو راجا
 آهين؟ راجا چيو ته مان سنگلدڀ جو - هي سنت مون کي هنن جي
 اڳين ڪٿا ٻڌايو ته اهي پئي اڳين جنم ۾ ڪير هئا - سنت چيو ته
 هي راجا، هي سهو ۽ ڪٽو پئي اڳين جنم ۾ برهمڻ هئا سهو پنهنجي
 دم کان پرشت ٿي پيو ۽ ڪتي پنهنجي استريءَ کي ڏاڍو ملاڪ
 ڪيو ۽ استريءَ زهر ڦڙي ماري - هي راجا پئي مري ڌرمراءِ وٺ
 ڌرمراءِ ڪر ڏنو ته ڊڪڙي کي سهي جو جنم ڏيو پيو جيڪو آهي
 هيءَ ڪتي جو ڏن هين پنهي ڀڪار ڪتي ته هي ڀڳونت اسان

پڳوت ڪيئا

(۱۲۳)

پيارو مان آهيان —

۱۰ ڏيآءِ ڇو

[ڇو ڏهون ڏيآءِ ڇو ڏيو]

سري گيتا جي ۱۲ ڏيآءِ جو مها نمر شروع ٿي

سري نارائڻ ڇو ڏيو هي لڳي
اُتر ديس ڪشمير ۾ سرسٿي ڪيتر
ڊگڙو ودياوان پنڊت رهندو هو
۽ اُهي ملڪ جي راجا جو نالو سورج
ورمان هو ۽ اُهي جي سنگدل پ

ڏينهن سنگدل پ جي راجا گهڻا جوار ۽ قيمتي گهڙا هن راجا
ڏي سو ڪري موڪليا ٿڌين ڪشمير جي راجا وزير کان
پڇيو اسين هن کي ڇا موڪليون اڏي ڪا شي موڪلجي ڇ
اُتي به ڪجي ٿڌين وزير چيو ته هي سڀ شي اُتي آهي باقي
شڪاري ڪيا اُتي ڪينهن ٿڌين راجا مخمل جا گاديلا ٿوري
۽ ڪيمخاب جي ٿولين ۾ سون جي زنجيرون سان شڪاري ڪ
ٿڌي سنگدل پ جي راجا کي موڪليا راجا ڪٿا ڏسي ڏاڍو خوش
ٿيو ۽ روز شڪار ڪرڻ لڳو هي ڊگڙي ڏينهن هي راجا سان
ڳڻي شڪار ڪرڻ ويو ۽ پاڻ ۾ ٿورا ڪيائون ته جهنگ جو ڪو
ڪار ڪري سو اهو شڪار ڪڍي پنهنجي ڀنڀان ڀر ڪيا ڇڏيا جهنگ
ن ڊگڙو سهو نڪتو سڀ ڪٿا اُنهي ڀنڀان ڀر ڪيا ڇڏيا جهنگ
ڪري ويو ٿڌين ڀيا ڪٿا موٽي آيا ۽ سنگدل پ جي راجا جو
ٿو سهي کي پڪڙڻ جي لاءِ ڊوڙيو ڪئي ڇو ڪي سهي کي لڳو
آواز ڪيا ڪيو واٽڙو ٿي ويو سهو وري اُتي پڳو ڪئي

روپ هن کان پري آهيان اهڙي ريت گڻن کي هلائي ڇلائي ڏي
 وري ڪهڙو آهي - ڏکڻ سکر ۾ هڪ جهڙو - ناموس - ڪلا ۾ هڪ جهڙو
 سون مٽي هڪ ڪري ڇاڻي آدرءِ ۽ ٺاڌر هڪ جهڙو ڇاڻي ۽ شمر
 سڄي هڪ جهڙو ڇاڻي ڪنهن ڪم جو آدم نه ڪري هي ارجن ٿي
 ٿنهي گڻن کان پري رهڻ جو سوال ڪيو هو انهي جا اهي اچي
 آهن ۽ جنهن طرح انهن ٿنهي کان پري ٿجي سو ٻڌ - هي ايشور
 کي سڃاڻي مون منجهه پريت رکي ۽ مون ۾ من لڳائي ۽ ٻيو ڇا
 ڪري هي ٻيو مان ٿيندڙو اس آهيان ۽ تون سڀني جو مالڪ
 آهين مان اڌين آهيان ۽ انا ٿي آهيان ۽ مان ٿيندڙي هڪڙي
 گڻ کي ۾ ٿي ڇاڻان تو کان سواءِ ٻيو ڪو ايشور ڪونهي ۽ مان
 هنن ڪر من ۾ ٿاڻو ٻيو آهيان تون هنن جي ناس ڪرڻ وارو آهين
 ۽ مان ٿيندڙي شرن آهيان تون سڀ جو آسرو آهين هي ارجن
 جيڪو اهڙي طرح منهنجو اس ٿئي آهو ابنا سي ٿئي ۽ منهنجي
 ٿي سرڻ اهي سو انهن ٿنهي گڻن کان پري ٿئي ٿو سو انهي ۽ ٻيو
 سان ٿئي ٿو ۽ مڪت پائي ٿو آهو رستو ٿنهي گڻن کان پري رهڻ
 جو آهي ۽ انهن کان پري مان آهيان - ڪهڙو آهيان؟ سو انهي
 آتما جو پرتاپ ٻڌ ايتري ڳالهين جو نالو ٻه آهي هڪڙو ٿي هي
 جيڪا ساري وڌو آهي اها ٻه روپ آهي هڪڙو ويد ۽ پراڻ ۽
 شاستر ۽ اهي سڀ ڳالهه ڄا ۽ سڀني جو ٻه آهي مڪت جو مان ۾
 ٻه آهيان مڪت جو ٻه ٻه وٺڪن آهي انهي جو نالو ٻه ٻه
 آهي انهن سڀني ٻه ٻه جو مان ايشور آهيان انهن سڀني جي
 ٻه ٻه مان آهيان سو ٻه ٻه هڪڙو آهي، ابنا سي آهي اصل آهي
 ٻه روپ هنن ٿنهي لوڪن ۾ ويا پڪ آهي ۽ انهن کان پري
 هي ڪڻ، گراس، سکر، سمندر - ٻه مان ٿي ٻه ٻه ان سڀ

وري ماڳوڙ جي ديه پاڻي ۽ تھو گڻ ۵۰۸ ديه تيا ڳي ٿي. پسون
آهي دڪر، قاسم گڻ جو ڦل آهي - گيان، سائڪ گڻ جو ڦل
پيدا ٿيندو - قاسم گڻ مان گيان پيدا ٿيندو - راجس گڻ مان
هي ارجن منهنجي پٽ ۽ تڏهن ويندو جڏهن مونکي سڃاڻندو -
کي قسطن وارو آديان انهن ٽنهي گڻن جي مڙي
مونکي سڃاڻي اهو منهنجي ابناسي پٽ ۽ وڃي پڙهت ٿيندو وري
ديه کي به اُڀت ڪريان ٿو انهن ٽنهي گڻن کان پري به آديان
پان ڇوڪو مونکي سڃاڻي اهو چمڻ مرڻ کان چهندو انهي ڀر
ارجن چوي ٿو - هي ڀڳونت ڪريائڻ ان هي چمڻ مرڻ کان چهندو
گڻن ۾ پتل آهي سو ڇو چهندو ڪئن؟ ۽ هي چي انهن سان
هان ته هي ٽنهي گڻن کان پري ته انهي جا لڇڻ پٽ ايو جهنگوي مان
ٿي جا پٽ ا جو ديه ساڻ آهي ۽ ٽنهي گڻن کان پري آهي انهي
ٿي پٽ - جيڪو گڻ ديهي ۾ پٽ ٿي ڪري ورتي سو انهي جو
وڃي ۽ ڪلپنا به ڪري ته هي گڻ وڌو آهي ۽ انهي گڻ
ٿي جي ڪوشش به نه ڪري اهو گڻن کان اُداس رهي ته
منهنجو ڪهڙو واسطو آهي جڏهن پڙميشور جي مايا گڻن کي
آهي ۽ هن ديه ۾ سڀاڻ سان گڻ ورتجڻ پيا مان آتما

اندرين ۾ سو جهرو ۽ من ۾ ٺهڻ مل سو جهرو - اڪيان روڳو
 اڄن انهيءَ طرح هي سائڪ ڪڍ سان ڀٽ و پيو آهي . هاڻ
 ڪڍ ڀٽ ڪٽنب جي لوڪ سان موڪل هي منهنجو آهي هي
 آهي ۽ مايا ملڻ جي آشا انهيءَ طرح هي رڳو ڪڍ سان ڀٽ
 ٽامس ڪڍ ڀٽ . ٽامس ڪڍ جيڪو آهي تنهنڪي تون اصل
 سمجهه ڪو بند جو وسرڻ . آلس ٿيڻ - نند ٿيڻ انهيءَ ط
 ٽامس ڪڍ ۾ ڀٽل آهي - نند آلس - پر ميشور جو وسرڻ
 ٿيڻي ڏيکارين ۾ آهي ۽ ڪڍن جو پنهنجو پرتاپ ڏاڍا
 اهي ٿيڻي ٽامس مان پيدا ٿيل چاڻ - واجس جا ڪڍ ڀٽ ڪا
 کان سواءِ نه رهڻو - اڪيان - پر ميشور کي نه چاڻو -
 ٽامس ڪڍ مان پيدا ٿيا آهن اهي ٿيڻي ڪڍ ڏيه ۾ آهن - ڪڍ
 سائڪ ڪڍ ۾ واجس ڪڍ ۾ ٽامس اهي ڪڍ ۾ وڌن
 ڪڍ ۾ گهٽجن ٿا - ڪڍ ۾ سڀني ڏيه جي دواڻن ۾ ٺڪا
 ٿئي . اڪين ۾ ٺڪ ۾ ساڻ چڱي ريت هلي ۽ ڪڍ ۾ آواز ڳو
 طرح پهچي ڏيه بيمار نه هجي هيٺان ڀٽي دواڻ به صفا هجن ۽ من
 پر ميشور جي ياد ڪيري هجي ڪڍ ۾ منجهس اهي لڇڻ هجن ڪڍ ۾
 سمجهي مون ۾ سائڪ ڪڍ آهي ۽ ڪڍ ۾ رڳو ڪڍ ايندو آهي
 ڪڍ ۾ مايا ڪٽندي آهي ۽ لوپ ٿيندو آهي ۽ لالچ ڪري وڃي
 ڪڍ ڪڍ ۾ ڪڍ ۾ ڪڍ کان سواءِ ڪا منائڻ کان سواءِ
 نه وهي ڪڍ ۾ سمجهي ڪڍ ۾ رڳو ڪڍ آهي ۽ ڪڍ ۾ ٽامس ڪڍ وڌندو
 آهي ڪڍ ۾ سڀني دواڻن ۾ ٺڪا ڪاش گهٽ ٿيندو آهي ۽ پر ميشور
 جو وسرڻ ڀٽ اسٽري سان موڪل وڌندو آهي ۽ پر ميشور
 ٽامس ڪڍ آهي -
 هاڻي پيو ڀٽ - ڪڍ ۾ سائڪ ڪڍ ۾ ڏيه ٿيا ڳي ڪڍ ۾

پڳوت ڪيٿا

(۱۱۹)

اڌ ڀاءُ ڇو
آهي اهو پڇڻ ڪري جن منهنجو آسرو ورتو آهي ۽ جنهن ٻڌو آهي ٿي سري ڪرشن
سرن آيا آهن آهي مون جهڙا ٿين ٿا آهي منهنجا پڳت سنڌ
جي ٻي لاءِ سان پڙي نٿا ٿين ۽ سنسار جي انهي سان اُتپت
ٿين ٿا منهنجي پڳتن جي وڌائي آهي ۽ ڦل چيو آهي هي ارڃن اهو
پڳت منهنجو نالو مهڊ ٻڌو آهي انهي جو ارڌ ٻڌو ڇڏن سنسار
جي پڙي ٿيندي آهي ڏهن ساري سنسار کي پنهنجي پڳت ۾
رکندي آهيان ۽ ڇڏن سنسار اُتپت ٿيندو آهي ڏهن پنهنجي پڳت ۾
پڳت مان پيدا ڪندو آهيان . انهي ڪري منهنجو نالو مهڊ
ٻڌو آهي انهي جو ارڌ ٻڌو ڇڏن سنسار جي پڙي ٿيندي آهي
سنسار اُتپت ٿيندو آهي ڏهن پنهنجي پڳت ۾ رکندي آهيان ۽ ڇڏن
هيان - انهي ڪري منهنجو نالو مهڊ ٻڌو آهي ۽ مهڊ ڇڏي
ي کي هي ڪٿي جا پٽ ڏکڻو منهنجو نالو مهڊ ٻڌو آهي ۽ مهڊ ڇڏي
ي جو ارڌ ٻڌو ڇڏن ڪڙي ايشور مان ڪنهن قسمن جو سنسار
ٿيو ۽ جيئرا ڏيهه ڌاري اڳي ٿي ويا آهن ۽ جيئرا ماڻهي ٿيا
۽ جيئرا پوءِ ٿيندا آهي ته ڪنهن ڪشڪل جا آهن
و پنهنجي پنهنجي مهلدي آهي ۽ انهن جي هلڪي آواز
ڌار آهي انهي ڪري منهنجو نالو مهڊ ٻڌو آهي هي
پير جي ڦيٽ وارو پٿر مان آهيان - راجس قاسم -
آهي ٿيئي ڪل منهنجي مائيا مان پيدا ٿيا آهن - هي جو
جيئرا ڏيهه آهي اهو مائيا ۽ تنهي ڪنهن سان ٻڌو پيو آهي
هي ٻڌو آهي سو ٻڌو - اول ساڳئي ڪاش ٻڌو ٿو

اڌيا ۽ ٿير

ٿ ٿر ٿڌاء ٿر هڪڙو ساڌو گيتا هي ٿير هيئن اڌيا ۽ جو وينو پا
ڪري ۽ پاڻ ويهي ٻڌل لڳي جڏهين ساڌو پاٺ ڪري ڀڙڳر وڌو
ايتري ۾ چندالطي هي ديه چٽي ۽ ديو تائن جي ديه پاڌاء آڌا
مان ووان آيا ۽ انهي ۾ چڙهي وئڪن ٿي وڃڻ لڳي ٿڌ هي
ساڌو ۽ ٻچيس ٿر اڙي چندالطي ٿر ڪهڙو ٻچ ڪيو جنهنڪري
وئڪن ٿي وڃي ٿي ٿڌن چندالطي ۽ چيو ٿر هي سنت مو
تنهنجي انهي پاٺ کي ٻڌو آهي تنهنڪري مان ديو لوڪ ٿڌ
و جان ٿي ٿڌهين ڪهارن کي چيا ٿر اهڙو ڪو اها ٿڌاڻو جنهن
شينهن موکي ڪاڌو هو ان جي ٻر مڪئي ٿئي ۽ ساڌو ۽ ڪي هت
ٿي ويندي ڪري چوڻ لڳي هي سنت گيتا جي هڪڙي سلوڪ
جو پاٺ شينهن جي نمت ٿي ٿر شينهن جو موکي ٿئي ٿڌهين
انهي سنت هڪ سلوڪ جو ٿل شينهن جي نمت ٿڌو ۽ ان شينهن
جي ٻر مڪئي ٿي ٿي ووانن ۾ چڙهي وئڪن رواڻا ٿيا سري
نا رائل چوي ٿو هي لچمي شو جي چوي ٿو هي
پاريتي هي ٿير هيئن اڌيا ۽ جو مها ٿر آهي جو
ٿو ٻڌو —

ات سري پدير پراڻي ستي ايسر سنڀاڌي)
(ٿير هون اڌيا ۽ ٻورو ٿيو)

سري گيتا جو چوڻ هون اڌيا ۽ شروع ٿير

هي ارڃن مان توکي ڀرم گيان جو گيان ن
ڪان اتر آهي سو ٻڌاڻن ٿو جنهن گيان جي
چاڻ ڪري منهنجا پڳت ، منيشر سڌ ، منهنجي
پر مالند ابناسي ٻڌ کي پائين ٿا جن منهنجي

جنگوت گيغا

(۱۱۷)

آيندس ۽ تون ۾ آئي اچڻ آهو ماڻهو اُنهي جنگه ۾ ويو ۽
اُنهي جنگه ۾ ويئي پڙ آهو آدمي هنڪي ڏسڻ ۾ نه آيو سو اُنهي
آهو جنگه ۾ لڳل لڳي ۽ ڳوليڻدي ڳوليڻدي ٿڪجي پيئي
جيتي روئي ۽ هنڪي ڳولي ۽ هنڪي پيو ڳولي ۽ هو ۽ زال زار
هو سندس دوست نه آيو ۽ شاعر ٿي سارو ڏينهن گذري ويس
سڌ ڪرڻ لڳيس ته ايتري ۾ آهو آدمي اچي گڏيس ۽ ٻئي ڏاڍ
خوش ٿي ويئي رهيا ته ايتري ۾ هڪڙو شينهن آيو هو ۽ زال
شينهن کي ڏسي ۽ چي ويئي شينهن چيس ته اي زال مان ٿوڪي
ڪاٽيندس ڏهين زال هيس ته تون پنهنجي اڳين جنم جي ڳالهه
چڏا ۽ نه تون ڪير آهين ڏهين شينهن چيو ته مان اڳين جنم ۾
پنهنجي هوس ۽ ڪوڙ ڳالهائيندو هوس ۽ ڏاڍو لالچي هوس ۽ جوڻاڻ
لالچ ڪري سويل صبح جو گهر مان نڪري ٻاهر ويس ۽ رستي ۾
ڪو ڪاڌم ڌڪي ڪاٽيندي ساء نڪري ويو ۽ چروئي ڌرمراء
ت ويو ۽ ڌرمراء ڪو ڏٺو ته هن ڀائي کي شينهن جو جنم ڏيو
هن مون کي هيءَ ملي آهي ۽ مون کي ڪو ڏٺا ته جيڪي
آهن اُنهي کي ماري ٿوون ڪاٽيندو ڪڇ ۽ جيڪي ساهو
ڏنل آهين مان توکي ڪاٽيندس ايترو چئي زال کي ڪاٽي ويو
اُنهي زال کي چروئي ڌرمراء وٽ ويا ڌرمراء ڪو ڏٺو
چنڊالطي جو جنم ڏيو - سري نارائڻ چوڻ لڳو هي لچمي
جنم آها چنڊالطي نروڊا ٿيندي هي ڪڍاري کان لنگهي

۱. اڌياڪ تيرھون

پيا ڀرتاپ ڪجهه به نه آهن جتن سورج سو ڀرجي مهل اُڀرندي کان
 ڀرتاپ ڪندو آهي ته يڪدم سڀني ملڪن ۾ ڀرتاڪاش ٿي ويندو
 آهي ائين نه ٿيندو آهي ته اول هڪڙي هنڌ ٻو ٻي هنڌ جتن ڀرهر
 کان وٺي ڪٿلي ٿاء ساري سنسار ۾ هڪ ئي دفعه سڀني جيون کي
 ڀرتاڪاش ڪريائون - هي ارڃن هي ڪيتر جو سرور ۽ ڪيتري جو هي
 جيو آهي ۽ ڪيتر ڳو جو مان آهيان - ڪهڙو آهيان ؟ اڪين کوان
 شرط جيو سرور کي پيدا ڪريان ٿو جيڪو به جيو گمان جي اڪين
 سان منهنجو ڀرتاپ واپاري منهنجي اُستت ڪري ته سري ڪرشن
 ڀڳوان ان دن آهي جو هڪ کن ۾ سارو سنسار پيدا ڪري ٿو اڌو جو
 ايشور سامرت آهي ۽ اڌو ٻيو جيت آهي اُتھي کي منهنجي نمشڪار
 آهي نمشڪار نمشڪار نمشڪار آهي ٻي دفعه به منهنجي نمشڪار
 هي جيڪو پرش مون کي اڌي طرح ڄاڻي ۽ منهنجي اُستت ڪري
 اُتھي جو ٿل ٻڌ - اڌا پرش چمٽ مڙ سنسار جي هڪ کن کان پيار
 مون منهنجي اچي لي ٿين ٿا -

[تيرھون اڌياڪ ڀورو ٿيو]

ري گيتا جي تيرھين اڌياڪ جو مھاتر شروع ٿيو

سري نارائڻ ٿو چوي هي

لچسي هڪ کن ڌيءَ ۾ هرنامان نالي

هڪڙو شهر آهي اُتي هڪڙي ٻا پٽ

استوري رهندي هئي خراب ڪر

ڪري ماس شراب ڪباب پيئي

هڪڙي ڌينهن هڪڙي ماڻهو سان

ڪر ڪيا وري هنکي چيائين ته فلا ٿي جاءِ تي مان تو وٽ

پڄو ت کيما

[۱۱۰]

پرماتما چون ٿا ۽ جيڪو مايا جي هڪ سرڪ جي پوڳل وارو
چاڻي ۽ ديه اندرين جي گطن کي مايا مان چاڻي انهنجو
اردو مونکي چاڻي ۽ نيارو سمجهي ته انهيءَ جي چاڻل جي
پاڻي سو پٽ - هر هن سنسار ۾ چمڻ ۽ مرڻ آهي تنهنڪن مڪت
هي ڪيترائي جوگي ڌيان ڪري پنهنجو پاڻ آتما جو درشن
ٿا انهيءَ رستي به مڪت کي پائين ٿا انهيءَ سانڪر شاستر جي ر
مونکي ڏسن ٿا اهي چون ٿا ته سڀ ۾ هميشه آهي ٻيو ڪو به ڪو
۽ هڪڙي منهنجي ئي سروب جي پوڄا ڪن ٿا ۽ انهيءَ سروب
درشن ڪن ٿا ۽ هڪڙا منهنجن پڳتن کان منهنجي وڌائي پٽ
ٿا ۽ منهنجي وڌائي پٽي مون ۾ پريت ڪن ٿا ۽ منهنجو نالو يا
وڻ ٿل يا بلند ٿي پوت پراڻي پيدا ٿيا آهن اُنهن سڀني ۾ هڪڙو
مانتي ويا پڪ آهيان ديه جي لباس ٿيل ڪري هو لباس نٿو ٿئي جن ٻڙو
ابناسي پرميشور کي چاڻو آهي اهو سڀني جو سرڪ ڏيندڙ ٿي ڪنهن کي
ڏک نه ڏئي اهو منهنجي ابناسي پڊ کي پائيندو . هي ارجن جيڪي
ڪرم ٿين ٿا سي سڀ . ديه اندرين - من - کان ٿين ٿا اهي سڀ
مايا مان پيدا ٿيا آهن جيڪو آتما کي ڏسي اهو ڪجهه نه ڪري
آتما ڪجهه به نٿو ڪري هي جيڪو پوت پراڻين جو وسار ڏسين
۽ پائيندين ۽ اهو به هر انادي آهي جنهنجي آءِ انت ڪانهي ۽
گطن آهي گطن کان پري آهي پرماتما ابناسي آهي اي ڪنهي
پٽ هن سروب ۾ آتما رهي ٿو ۽ ديه جا گطن ٿورا به آتما کي نٿا واپس
آڪاس سروب ۾ ويا پڪ آهي ۽ سڀني کان نيارو آهي هي
جيڪو پٽ هڪڙو ٻيو به منهنجو هر ناپ پٽ . جنهنجي اڳيان

اڌڙي طرح مونکي ڄاڻي منهنجي ڇوڻن ۾ پريٽ لڳائين ٿا
 ارڃن هر ڪرڻي ۽ پرڪه جو بيان ٿئي - پر ڪرڻي، مايا - پرڪه، جيو ۽
 قون اناڊي سمجهه - جڏهن منهنجي آه انت ڪانهي -
 کان مان آهيان تڏهين کان هي به آهن هاڻي هنن جو وس
 هيءَ ديهه اندريون، تن جو آهن انهن سڀني کي منهنجي
 پڌا ڪري ٿي ۽ ڪم ڪندڙ ۽ ڪم ڪرڻ جي ڇا شيءِ آهي ڪم
 جي شيءِ جنهنمان ٿئي اهو سڀ جنهنمان ٿا هي اهو ٿا هيندڙ چٽو
 مثال ڪم آهي مٿي جو باسٽ انهيءَ باسٽ جي ڪرڻ وارو
 مٿي آهي جنهنمان باسٽ ٿي ٿا سو انهيءَ باسٽ جو ٿا هيندڙ ڪم
 آهي سو هي ارڃن هي سنسار جو آهي سو ڪم آهي اهو ڪم ما
 آهي هي سنسار مايا جو سڙو آهي سنسار جو ڪم به مايا آهي
 مايا مان سنسار پڌا ٿيو آهي سنسار جي ڪرڻ هاري به مايا آهي
 سو اهي ٿيئي ڳالهيون مايا مان سمجهه - هي ارڃن هي سنسار
 بيابان مايا جو آهي هاڻي پرڪه جو جيو آهي انهيءَ جو ارڌ ٿئي - هن
 مايا جو پڌا ڪيل جو سرور نالي هي شهر آهي جو هن سرور
 ڏک سکر پوڳڻ وارو جيو آهي مايا مان جو ديهه پڌا ٿي آهي ۽
 اندريون ۽ ٿي ڪرڻ انهن سڀني کي پوڳي ٿو ٿنهي ڪرڻ جي ڪڏهن
 ڪري جو هن جيو کي رنگه لڳي ٿو انهيءَ رنگه ڪري روڪجي
 وڃي - ڪرڻ جي سنگت ڪري هي جيو جوڳين ۾ پيو ٿري هي ارڃن
 هاڻي منهنجي ڳالهه ٿئي - مان ڪٿو آهيان هن مايا ۽ جيو هاڻي
 ڪڏهن ڪٿو منهنجي اڳيان مڙو ٺهيو اٿن - سو انهيءَ مڙي جي ڏسڻ
 وارو مان آهيان جيو ۽ مايا جي ڌار وارو به مان آهيان هي ارڃن
 اهي ٿئي مونکي نمشڪار ٿا ڪن انهن ٻنهي جي نيا ڪرڻ وارو
 مان آهيان هن جيو ۽ ديهه کان پري آهيان انهيءَ ڪري مونکي

آهيو ٿو ڳوٺ ڪيٽا

[۱۱۳]

منهنجو نالو ڳيان ڳوٺ آهي پرياءُ انهيءَ جو مهاڻو پٽ. جهنڊو
ٻڌل ڪري ڇوٽل مڙي کان پرش چٽي ٿو چٽن اڀرت ٻيڙي
ديهي اردو ڳي ٿيندي ۽ امر ٿيندي آهي ٿڌن منهنجي ڳوٺ رو
ٿل ڪري امر ٿئي ٿو ڳانءِ اصل آهي جهنڊو آه ڪانهي
سڀ کان پري آهي انهيءَ ڪري ٻار ٻار جون ٿا ديهه، جيو انهيءَ
کان پري آهي ۽ اکين ۾ ڏهن ۽ مٿي ڪنن ۽ پٺن سڀني انگن ۾
اردو ۾ آهيان وري ٿو ڳل ٻر آهيان ۽ سڀني ڳلن ۾ آهي ۽ سڀني
ڳوٺ ٿل هلندڙ جيو. ڏوت پراڻي انهن جي اندر ٻه ٻار ٻه آهيان ۽
چون ٿا ۽ سڀ ۾ ويا ٻه آهيان ۽ سڀ کان پري ٿو ڳوٺ ڪري ٿو ڳوٺ ڪري ٿو
پري ڪي هي اردن ٿو ڳوٺ سمجهه ڇڏن ساري سنسار ڪي
س ڪندو آهيان ٿڌن منهنجو نالو ڳسان چوندا آهن ۽
ي ڇڏن سنسار ڪي مان پٽدا ڪندو آهيان ٿڌن ٻڌت
ٿا چوندا آهن ۽ ڇڏن سنسار جي اندر ٻار ويا پي رهيو آهيان
وڌو چوندا آهن. سورج کان وٺي جيترا ٿيڻ وارا آهن
سڀني جي چوٽ تون مولڪي سمجهه ۽ جيڪو اٽڪار آهي
ن، انهيءَ کان پري آهي هي اردن اهو ڳانءِ هي ڇا ٿو ڳوٺ
آهي انهيءَ ڳيان ڪري ڇا ٿو ڳوٺ ۾ اچان ٿو ۽ ڏهن سان وٺل
چان انهيءَ ديهه ڪي ڏهن اکين سان ٿو ٿو ٿو ۽ اچان ۽
پ هون ۾ آهيان. هي اردن ڪيتر، ڪيتر ڳوٺ، ڳيان،
ڳان چڱي ريت ٻڌايو مانءِ. هي اردن منهنجا پٽ

اډيان
کانهجي ۽ پښتجي اهڙو پا کښي نه دهجي ۽ من کري کښهجي
نه کري ۽ من وچن کري کښهجي ڏک به نه ڏئي ۽ کښهجي
خراب وچن به نه چوي ۽ هڻن سان کښهجي ماري به نه ۽ پير
کښهجي ٻرو به نه کري ۽ کڻن وٽ ٽٻ يا هلندڙ جيو کي ڏک
نه ڏئي ۽ کيس جيڪو ڏک ڏئي ته وري هنجو ٻرو نه کري ۽ ڏک
ڌاري سپکڻن سان اڏين ٿي دهی ۽ جيڪو منهنجي رست
ڏيکاري واري واري ڏيکاري ۽ پڻ ڏيکاري ۽ پاڻي مٿي سان
۽ اهڙا ڪار کان پري دهی ۽ جيڪو پاڻي آهي ساڌن کري آهه جنهن
موت ۽ پڇا پڻ انهن ڏک کان مڪت ٿيندو -
پيا ساڌن ڏت - پٽ ۽ استري ۽ ٻين ڪڻب جي ماڻهن

سان موءِ نه رکي ۽ دشمن ساڄل کان پري دهی هميشه ڏک جهڙو
دهی ۽ مون سان آند ۽ دهی جتن پٽ ورتا استري پنهنجي مڙس
جي پوڄا ۽ رهندي آهي ۽ پڙائي پرش ڏي ٺهاري ٻي به نه آهي ڏهن
منهنجي پڳت مون کي سمجهين ٿا ۽ کڻن پٽي جو ٺالو به نه وٺندا
آهن ۽ جيڪو اهڙي ريت مون سان ٿئي ۽ ايڪانت ۽ وڏي
سنساري ماڻهن جي پرست نه کري مان جو سڀني جو ڏاکڻ
ايشور ۽ آديان سو مون ايشور کي ايڪانت ۽ وڏي ڏسي مان
ايشور ڪهڙو آديان ۽ هي ارجن هي سڀ ساڌن مون تو کي گيان
کري چيا آهن - انهن ساڌن کان سواءِ ٻيو جيڪي کري
اڳيان سمجهه جتن ڏئي جو سامان ٿيل ڪپهه باهه آهي سڀ
ڪا ڏهن ڏيو ٻڌندو ۽ گهر ۽ رکيو ته انهي جي روشنائي کري
ڪو سامان گهر ۽ رکيو ٻڌندو ته اهو سڀ ڏسڻ ۽ ايندو - سو
ن ڏکڙو ڏيو ٿيو ڏسڻ لاءِ شيون ڪهڙيون آهن ۽ هي ارجن

پښتو گيتا

[۱۱۱]

باه - هوا جو انس ساه آهي - آکاس جو انس پورن آهي
پنججتي وڌا پوت ديهه - آهن - من ، پٽ ، چٽ آهن
اندريون پنڃ گرم اندريون پنڃ گيان اندريون آهن
پنڃ گيان اندريون آهن ، اکيون ، نڪ ، ڪن ، چپ ڪاٺ
پير ، گديا ، کل ، لنگهه اهي پنڃ گرم اندريون آهن - ٽچا پير
کل اها سڀئي اندرين ويا پڪ ۽ چپ نه گڻ آهن جڏهن
تي وٺي تڏهين انهي گيان گڻ آهي جڏهن ڳالهائي ٿي تڏهين
گرم گڻ اٿس - لنگهه به به گڻ آهن جڏهن پوڳو ٿو ڪري
تڏهين منجهس گيان گڻ آهي جڏهن پيشاب ٿو ڪري تڏهين
ڪرم گڻ اٿس اهي ٽه اندريون چير پنڃ اندريون آهن
انهن جا پنڃ کاڌا آهن ڪهڙا سي پٽ - اکين جو کاڌو روپ
[قسط] ۱ ۽ ۲ جو کاڌو خوشبوءِ وٺل . ڪنن جو کاڌو آواز پٽل
چپ جو کاڌو سواد وٺل ۽ کل جو کاڌو ڪپڙا ڪرڻ ۽ خوشبوءِ
اڳاڻل انهن پنجن اندرين جا پنڃ کاڌا آهن انهن مان ٽي ساهه
سريز ٿيو آهي هي سريز روپي شير ، جيڪا آبادي آهي سا پٽ - چڱي
ڪاٺ جي مرضي ، خراب شيءِ جي نه مرضي . ڪڏهن سڪ
ڪڏهن ڏکڻ آهي چار هن آهن انهن چئن ڳالھين جي هن
پٽ ايو آهي ۽ جن سادن ڪري منهنجو گيان ٿئي آهي
ن پٽ - پريون ته هي ارمان رهي ، پوڄا ۽ مانتا نه ڪرائي ، ڪرو
ٿي نه وٺي من وچن ، گرم ڪري سڀني جو شيو ڪٿي رهي
جي به نه هجي هلڻي هڻي اکيون بند ڪري به نه وٺي ته
مجهن نه وٺو ڪو سري مهنت آهي ۽ اندر واشدا اٿس ته ڪجهه

هي براهمن پنهنجې ګډې ګا منا آهي ټڅن براهمن ط اګېن
سجې ګاله ګري ټڅايس ټڅن سري نارائڼ چو ط لګس هـ
براهمن انهنکې سري کيتا جي ټارمين اډيا ټو پات ګري ټڅا
ټر انهن پنهې جو آډار ټيندو ټڅن براهمن سري نارائڼ جي اُست
ګټي ټ اشير واد ټڅا سري نارائڼ وري وټکن ټي روانو ټيو
ټ براهمن ديوې جي مندر ټر اچي ديوې جي اُست ګټي، ديوې
خوش ټي . براهمن چيو: هي جګت جنم، سري نارائڼ هي حکم
ټڅو ټڅن ديوې چيو هي براهمن ټون دمن پنهې کي پات ټڅا جنم
ګري دمن جو آډار ټڅي ټڅن ګډري ټ لښت کي واري
کيتا جي ټارمين اډيا ټو پات ټڅا ټڅا ټڅا ټڅا ټڅا
ديوې چټي ديو ټڅن جي ديه پائي وټکن ټي روانا ټيا ديوې ټسي
خوش ټي براهمن کي چيا هي براهمن اچ کان وټي منهنجو نا
پيشو ديوې ټيو . من پات کي ټڅي اډرا پاپي مکت کي پرا
ټيا آډن ټ من شهر جو راج مون ټو کي ټڅو ايترو چټي ديوې انځر
ټيان ټي ويڙي ټ براهمن پنهنجې ګډو ويو سکاڼد راجا جي ګډو
ګو اولاد ګوډو ټڅن من براهمن کي ګډو ټي راجا ټي ټي پات
پنهنګه ټر ټپ ګر لاء ويو ټ براهمن ټي اُلي راج ګر لګو سري
ارائڼ چو ط لګو هي لچمي شو جي چو ط لګو هي ټارمين اهو ټارمين
ټڅا جو مهاقم آهي جو ټو ټو و

[ات سري ټډر ټر اټي ستي ايسر سنڀاډي]

(ټارمين اډيا پورو ټيو)

ڀڳوت ڪيئن؟

اڌيا ۽ ٻا

جيڪي ڀڳت آهن انهن کي اهي ڌرم چيائون ۽ جيڪي ڌار ڀري
مان آهن کي ڪندا آهن ڀڳت موان کي پيارن کان به پيارا
سري گيتا جي ٻار هيٺ اڌيا ۽ جو موان شروع

سري نارائڻ ٿو چوي ۽
لڳي ڌڪڻ ڌي ۽ ڌڪڻو سڪانند
نالي راجا رهندو هو انهيءَ جي شه-
۽ ڌڪڻو لڳي نالي ماڻهون رهندو
هو ۽ انهيءَ جي ڌڪڻيءَ ڪنڊ-ريءَ
سان دوستي هئي اُهي ٻئي چطان

ديويءَ جي مندر ۾ وڃي شراب پين ۽ ماس کائين ۽ ڀوڳ ڀوڳين
ڪو ڪٿي پڇين ته اوهين اتي ڇا ڪريو ته هنن کي چون ته اسين
ديويءَ جي ڀوڳ ڇا ڪريون - انهيءَ مندر ۾ ڌڪڻو ٻو ادمڻ ديويءَ
۽ ديويءَ خوش ٿي چوڻ لڳس هي ٻو ادمڻ جيڪي گهرڻو هڃيئي سو
ڌن ۽ اولاد ڏيندس پر اول ڌن پنيءَ جي مڪئي جو اُٻاءُ ڪر
ڌن ٻو ادمڻ نمشڪار ڪري پنيءَ جي گروءَ وٽ آيو ۽ اچي چيائون هي
چو اٿس ته اول ڌن پنيءَ جو اُٻاءُ ڪر ڌن ۽ سکر ڌنو
ڪيائون ۽ ڌن پنيءَ کان پڇيائون ته ڌن سري نارائڻ جو
ڌن آيس ته هي ٻو ادمڻ سمجھ ڪر ڌن وري سمجھ ڪرڻ لڳو
ڌن سري نارائڻ کي سوار ٿي وٺس آيو ۽ چوڻ لڳس ته

اڌياڻ ٻارهنون

ڪي پري ڏکي ۽ مون سان ٻڪو خيال ڪري ۽ ٻڌ ڪي به مون سان
 ٻڪو خيال ڪري - جي اهڙي طرح منهنجا پڳوت منهنجو پڳون
 ڪن ٿا سي اهي مونکي پائين ٿا سي وري ڪهڙا آهن؟
 ڪنهن کان به خوف نٿا رکن ۽ نه پاڻ ڪنهنکي ڏيکارين ٿا ۽ ڪو
 ارمان ۽ نڪا خوشي اٿن اهڙا جي مڪت روپ آهن سي مونکي
 پيارا آهن وري ڪهڙا آهن جنکي ڪنهن به شيءِ جي ڪا مڃا
 ڪانهي ۽ ڏيهه ڪي پاڻي ۽ مٽي سان پوئو ڪن ٿا ۽ انٿس ڪو
 منهنجي پڳون ڪري پوئو ڪن ٿا ۽ چڱي ٻڌ ڪري مونکي ابنا سي
 سهجي سنسار جي ماڻهن کان اڏاس رهن ٿا ۽ سنسار جي سڀني
 ڪمن کي ڇڏي ڏنو اٿن اهي مونکي پيارا آهن - وري ڪهڙا
 آهن؟ چڱي يا خراب شيءِ تي نه خوشي ۽ نه ارمان ٿين ۽ وڃي
 اڏي شيءِ جو ارمان ڪونهي ۽ جيڪا شيءِ نه آهي اُنهي جي ڪا مڃا
 ڪانهي ۽ چڱي ۽ خراب شيءِ کي ڇڏي ڏنو اٿن ۽ منهنجن چورن
 ٻڌيت اٿن اهڙا پڳوت مون کي پيارا آهن - وري ڪهڙا آهن؟
 شمن ساڃڻ ڊڪ جهڙو اٿن ۽ آدر، ٻاڏر ۽ ڊڪ جهڙا آهن ۽ ڏڪر
 ڪر ۽ ڊڪ جهڙا آهن ۽ ٻڌن جي سنگت نٿا ڪن ۽ اڪيل رهن
 ۽ اُست ۽ ڪلا ۽ ڊڪ جهڙا آهن منهنجي نالي کان سواءِ ٻيو
 ڪجهه به نٿا چون سڀ ڪنهن طرح صبر آهن ۽ جنکي گهر ٿا ڪو
 ڪو آدم ڪونهي ۽ جتي اچي اُتي وڃي منهنجو پڳون ڪن ۽
 سار جي پاسي کان سمهي پون ۽ منهنجي چورن ۽ مون سان
 ت رکن اهڙا پڳوت مونکي پيارا آهن هي ارجن اهي ساڌنائون
 ن پنهنجن پڳون کي چيون آهن اُنهن ساڌنائون جو نالو انبوت
 آهي ٻڌن انبوت کائڻ ڪري ڪو به روڳ نه ٿئي ۽ ڇو
 ٿين ٿا - ٻڌن هي اڪند ٻوهر روپ ڌرم آهي جهڙا ٿهڙا منهنجا

ڀڳتن کي ڪرڻ ڪهڙن انهن تي مان ويجهان ٿو ۽ ٻي ڪا به ڀڳت
 انهن کان ڪانه رهي. هي ارجن تنهنجي من جو خيال مون
 لڳو آهي توکي ڪجهه به ڪرڻو ڪونهي. - ون مڪت ٿيو آهين
 جيڪڏهن ٻڪو خيال تنهنجو مون نه آهي ته اڀياس جو ڳر ڪ
 هي اڀياس جو ڳر آهي. جڏهن من منهنجو سمورڻ ڇڏي ڏي پاسي
 جو خيال ڪري ٿڌين من کي ٻڌ سان روڪي مون منجهه نشچل
 ڪر. - انهي جو نالو اڀياس جو ڳر آهي هي ارجن جيڪڏهن توکان
 اڀياس جو ڳر نه ٿئي ۽ من به منهنجو ڌيان نه لڳي ٿي ته من ريت
 ڪر. - پرات ڪال وقت کان وٺي رات تاءِ منهنجي پوڄا ڪر
 جڏهن منهنجي لاءِ ٿون پوڄا ڪندين ٿڌين تون سنسار کان
 مڪت ٿيندين جيڪڏهن پوڄا به ڪري نه سگهين ته هٿن ڪر.
 ٻئي هٿ ڏي منهنجي چوڻن کي نمشڪار ڪر ۽ زبان سان هٿن
 ڇڙو. هي سري ڪرڻ ڀڳوان مان توهان جي سرن آهيان جڏهن
 اهڙي طرح منهنجي سرن به ايندين ٿڌين تنهنجو من منهنجي
 چوڻن به نشچل رکندس. - هي ارجن اڀياس کان گيان اُٿر آهي
 ڪهڙو گيان؟ منهنجي اُست ڪرڻي ۽ ٻڌڻ ۽ گيان سان
 منهنجي ڌيان سان ملڻو اهو اُٿر آهي جڏهن منهنجي ڌيان سان
 جڙي ٿو ٿڌين سڀني ڪرمن جا ٿل ٿيڻ ڪن ٿا جنهنڪري منهنجي
 ڀڳت ملي ٿي ۽ منهنجو ڀڳت ست ڀڳت ٿي ٿو اُنهي جا اچڻ
 ٿا. ڪنهنڪري به خراب نه سمجهي ۽ سڀني جو مائت ٿي رهي ۽
 سڀني تي مهربان رهي ۽ اهڙڪار، موه کان پري رهي ۽ ڏک سڳ
 ڪ ڇڙو ڪري سمجهي ته هي جيڪي آهي سو منهنجو نه آهي ۽ نه
 ان ئي آهيان سڀ ڪجهه ايشور جو آهي ۽ سڌاءِ ڌيرج رکي
 ٿو رهي ۽ مون سان مليو رهي ۽ سنسار جي واشنائن کان آتمه

[۱۰]
ڪهڙا ذکر آهن هڪ جهڙو چاٻل اهو مشڪل آهي جيڪو پڇر ڄا
آهي انهي جو پلو گهرائي ديهي جي درياھ ڌاري آهي انهن
اهو ته قسطنطين هو نه آهي ۽ زبان سان انهيءَ وڌيائي ڪري
مگر هي ناسر ڪنهنجي وڌيائي ٻڌي سگهڻ پائڻ ۽ هنڪري چون
ته اچي سو من ڪنهن سرورپ کي وڌيائي انهيءَ ڪري جيڪي
من منهنجي ڪنول لين جا جيڪي آپاسڪ آهن اهي به هي اد
جو ديوي ڪي جو پت آهيان ۽ جيسو دا جو پت آهيان ۽ آئند جو سمندر
آهيان ۽ واسديو جو پت آهيان جو ڏاڍو سهڻو آهيان ۽ آئند جو سمندر
آهيان اڏڙو جو ڪرشن ننڊن آهيان جي منهنجي هن روپ جا
باسڪ آهن ۽ منهنجي سرورپ آيا آهن ۽ جن سڀ ڪرمر مون منجه
سمرهڻ ڪيا آهن - ڪهڙا؟ هي ڀڳوت هي جيڪو گهر-آهي سو
توهان جو آهي ۽ مان توهان جو داس آهيان جيڪو اهڙيءَ طرح
هي منهنجي ڀڃڻ ڪري رهيو ۽ رسوئي کان وٺي جيڪي آهي سو مون
هر ردي ٿو ۽ منهنجو هر شاه ڪري کائي ٿو ۽ هر وقت منهنجو ڌيان
۽ سمنڊ ڪري ٿو ۽ روشن پن ڳائي ٿو ۽ منهنجا شبد ٻڌي ٿو انهيءَ
طرح جيڪو منهنجو ڀڃڻ ڪري ٿو انهن سان مان ڪهڙو آهيان
وڌي - هي ارڃن هي سنسار جو دهڪ روپ آهي ۽ چمر مرڻ جو گهر
هي انهي کان انهن جي مڪتي ڪريان ٿو جن مون منجهه من
نشجرو رکيو آهي ۽ منهنجا شيو ڪ آهن انهن کي هي ساڌن
رڻ گهرجن - ڪهڙا؟ مکيه من جو پڪو خيال مون منجهه رکيل
جو نه پڪو خيال مون هر رکي آهي هتي ساڌ ٿاڻون منهنجي

۱. آیا با رهرو

سري گيتا جو بارهون اٿ ڇا شروع ٿي

اڌ جن چوي ٿو هي ٻريو ڊڪڙا اوها نجا پڳت
ڪمل نين جا اُپاسڪ آهن ۽ ڊڪڙا اوها لڳي
پاڇن جا اُپاسڪ آهن ۽ ڊڪڙا ابناسي روپ جا
اُپاسڪ آهن ڊڪڙا اوها لڳي آئند روپ ڏيس
جو من پاڻي کان پري آهي انهي جا اُپاسڪ
آهن انهن سڀني ۾ چتر اُپاسڪ آهي سو ڪهڙو
آهي اهو ڪرپا ڪري ٻڌايو سري ڀڳوان چوي
ٿو هي اڌ جن هي جو منهنجو ڪمل نين ڪادر روپ
آهي سو من جو ڪو لشڪو مٿان ڪو

جي ڀڙسي نه ڇو ڏرائي ۽ ڏاڍي پريٽ سان جو هن ڪم ٺهڻ کي
 ڏٺو هو جنهن انهيءَ منهنجي خيال ۾ اُتر آهن ۽ چتر آهن ماڻهي
 هي انهيءَ ڪري انرو ديس چڻجي ٿو جو اکين کان به پري آهي
 معنيٰ ۽ سٺ ۾ نٿو اچي تنهنڪري اپ گت چون ٿا ۽ سرو ۾ ويا ڪ
 ڇت چڻجي ٿو انهيءَ ڪو به وڪار ڪونهي ۽ گهٽ وڌ به نٿو
 انهيءَ ڪري اسٿت چون ٿا ۽ پنهنجي جاءِ کان ڪڍي
 ۾ نٿو انهيءَ ڪري نهچل چون ٿا - اهو پرتاب منهنجي اپ
 ۾ سروپ جو آهي منهنجي جيڪو ٻوڙ ۽ سمور ڪري ٿو انهيءَ
 ۾ ڇڏ ٿو - جن سادن ڪري اپ گت کي پائجي - ٿي سادن
 مڪيه ته سڀني اندرين کي جيستو ۽ سڀني سان هڪ جهڙو رهي ۽
 ڪي سکر ڏئي ۽ چوي ته هي ابنا سي هي ڀڳت وڃي سڀ
 رهن انهيءَ ڪري اپ گت سروپ کي پائيندو - ٻيو ٻڌو آهي

ڇڪوت ڪينٿا

[۱۰۰]

اردجن اپ گبت جا آهاڪ چيڪي آهن اُنهنڪي ڏک آهين
ڪهڙا ڏک آهن ڪهڙو چاٽل اهو مشڪل آهي جيڪو پڙ ڇا ڪر
ڪري اُنهي جو ڀلو ڪري ڏي ڪي ديه ڌاري آهي اُنهنڪي
اهو ڏسڻ جو نه آهي ۽ زبان سان اُنهي ڏي ڏسڻ ڪر ڪر
سگهجي نه ڪنهنڪي وڌيائي ڀڄي سگه ڀائي ۽ هنڪي چوڻ به
نٿو اچي سو من ڪنهن سروب کي وڌيائي اُنهي ڪري چيڪي ڏيه
ڌاري آهن اُنهنڪي اپ گبت جي آهاڪ مشڪل آهي. هي اردجن
من منهنجي ڪڍڻ نين جا چيڪي آهاڪ آهن اهي ڀڄن - مان
جو ڏيوڪي جو پٽ آهيان ۽ چيو ڏا جو پٽ آهيان ۽ نند جو پٽ
آهيان ۽ واسڏو جو پٽ آهيان جو ڏاڍو سهڻو آهيان ۽ آندڙ جو سمندر
آهاڪ آهن ۽ منهنجي سروب آيا آهن ۽ جن سڀ ڪر مون منجهه
تو ڄاڻ جو آهي ۽ ڪهڙا؟ هي ڇڪوت جي چيڪو گهر آهي سو
منهنجي پڇڻ ڪري ٿو ۽ رسوئي کان وٺي چيڪي آهي سو مون
منهنجي پڇڻ ڪري ٿو ۽ روشن ڀڄي ٿو ۽ منهنجي ڌيان
هي اردجن جي سنسار جو ڏک روپ آهي ۽ چمڻ سروب جو گهر
اُنهي کان اُنهن جي مڪتي ڪريان ٿو جن مون منجهه من
ڏيوڪي آهي ۽ منهنجي شيو ڪ آهن اُنهن کي هي سادن
گهرجن - ڪهڙا؟ مکيه من جو پڪو خيال مون منجهه رکڻ
پڪو خيال مون رکي اهي ڀڄي سادن مان منهنجي

اڌياڪ ٻارو

سري گيتا جو ٻارهون اڌياڪ شروع

ارجن چوي ٿو هي ٻيو ڏکڻ او مانجا ڀڳت
 ڪمل نين جا اُٻاسڪ آهن ۽ ڏکڻ او مانجي
 ڀڳن جا اُٻاسڪ آهن ۽ ڏکڻ ابناسي روپ جا
 اُٻاسڪ آهن ڏکڻ او مانجي آند روپ ديس
 جو من ٻاڻي کان پري آهي انهي جا اُٻاسڪ
 آهن انهن سڀني ۾ چتر اُٻاسڪ آهي سو ڪهڙو
 آهي اهو ڪرپا ڪري ٻڌايو سري ڀڳوان چوي
 ٿو هي ارجن هي جو منهنجو ڪمل نين ڪاهو روپ
 آهي سو من جو ڪو نشچو مون ۾ رکي ۽ ڇت ڪي
 ڀڳن انهي منهنجي خيال ۾ اُٻاسڪ آهن ۽ چتر آهي ماني ٻي
 انهي ڪري انرو ديس چترجي ٿو جو اکين کان به پري آهي
 مني ڏس ۾ نٿو اچي تنهنڪي اپ گت چون ٿا ۽ سرو ۾ ويا ڀڳ
 من ڪري دن جو پرتاب چتر ۾ نٿو اچي انهي ڪري
 من چترجي ٿو انهي ۾ ڪو به ڌڪار ڪونهي ۽ گهٽ وڌ به نٿو
 انهي ڪري اسٿت چون ٿا ۽ پنهنجي جاء کان ڪڍن
 به نٿو انهي ڪري نهچل چون ٿا - اهو پرتاب منهنجي اپ
 سروپ جو آهي منجي جيڪو ٻوڄا ۽ سميرن ڪري ٿو انهي
 چتر ٻڌ - جن ساڌن ڪري اپ گت ڪي ٻانجي - تي ساڌن
 ڪير ته سڀني اندرين کي جيستو ۽ سڀني سان ڌڪ جهڙو رهي ۽
 کي سڪه ڏئي ۽ چوي ته هي ابناسي هي ڀڳت وچل سڀ
 دن انهي ڪري اپ گت سروپ کي پائيندو - ٻيو ٻڌ - هي

پڳوت ګیتا

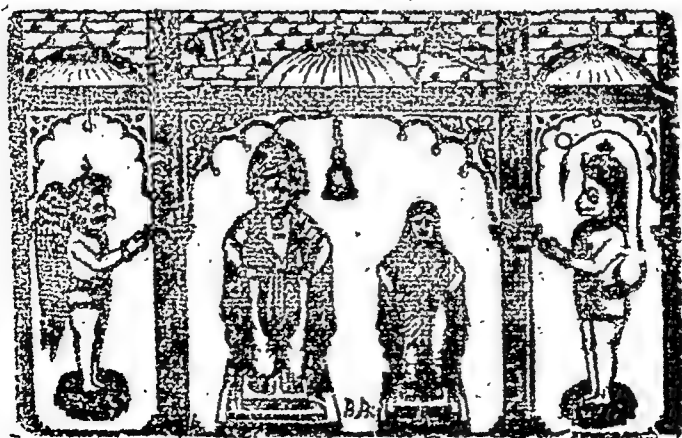
(۱۰۳)

اڌياڌ يارهون

پت ٿيو آهيان — ۽ ڪيترائي ڀيرا تنهنجو ٻي ٿيو آهيان هي
ڀوت ٿن آهي جنهن مونکي ماريو ۽ ګيتا جي پات پٽ ڪري
منهنجي مڪئي ٿي آهي — راجا وري چيو هي پت ٿون منهنجي
گهر ۾ هڪڙو ئي پت هٿين هاڻي منهنجي گت ڪير ڪرائيندو ٻيو
ڪو مونکي اولاد ڪونهي ٿڌهين پت چيو ته هي راجا جنهن ڪل
۾ هڪڙو ڪيائي هجي انهي ڪل جو اُڌار ٿئي ٿو — هي پتا ٿون
ڪا به چستا نه ڪر هاڻي مان ٺارائڻ جو واهن ٿيو آهيان ڇڏن مان
ٺارائڻ جو درشن ڪندس ٿڌهين توهان جي ڪل جو اُڌار
ٿيندو ۽ اڳي ڪل توهانجا ٿرندا ٿڌن راجا چيو ته ڇڏو وڃ
ٿڌن ووانن ۾ ڇڙهي ويندڪن ٿي ويا ۽ انهي ٻرهمڻ کان راجا
يارهين اڌياڌ جو پات سڪيو ۽ من ۾ چيا ته پت يا ٿي هاڻي ڪانهي
راجا سڀ ٿيا ٻڌ ڪري ګيتا جو پات ڪرڻ لڳو ۽ ٿلهي ۾ پاڻي
وڃهڻ لڳو ساڌو ٻرهمڻ ويندا رهيا ۽ راجا ٻڌ ٻرهمڻ جو لائڻ ٿيو —
سري ٺارائڻ ٿو چوي ته هي لڳهي شو جي ٿو چوي هي ٻار پٽي اهو
يارهين اڌياڌ جو مها ٿر آهي جو تو ٻڌو —

[ات سرح ٻڌم ٻراڻي ستي ايسر سنڀاڌي]

[يارهون اڌياڌ پورو ٿيو]

پاڻي ويندو آھين ۽ تنهنجا ڪم ته چندالن جهڙا آهن هي نه ٿي سگھي ۽
 تنهنجي ٻئي وقت برهمڻ جو ماس سول ويني کائي ۽ تون ويندو
 ۽ سين هنڪي ڇڏائين پر تڏو انهي ڪري تون ٻاڻي آھين هي ٿي ٻاڻي
 ۽ ڪر ۽ ويندا آهن ۽ ڪڙو ته ڪنهنڪي چور ٿيندو ۽ هاڻي يا مارييندو
 هاڻي ۽ هاڻو سنڪڻي هاڻي اهو نه ڇڏائي ۲۔ ۱۔ ڪا ٻي ۽ ڇن ۽
 پاڻ ۽ ۽ سنڪڻي هاڻي ۽ اُلهي ۽ ڪڙو روڳي هاڻي ۽ اُلهي جي خبر
 ۵۔ ۶۔ پيو نه وٺي ۲۔ ڪنهن ماڻهو ۽ ڪي جن هاڻي ۽ جيڪو ڪڏن
 هاڻي اهو نه ڪي ۱۔ هي ٿي ٻاڻي ڪر ۽ ويندا ۽ جيڪي سڀ
 جيون ٿي ۽ يا ڪنهن اُنهنڪي اشتهيد يگير جو پنج ملي ٿو ۰ هي ٻي
 ڪندڙ برهمڻ منهنجي سڀا ڪري تون پوت ٿيندو ۱۔ ٿڌن
 مان هاڻي شرط ٻس ۽ چيو مانس ته منهنجو اُڌار ڪن ٿيندو
 ٿڌن برهمڻ چيو ته تون ڇڏن يا ڇڏن اڌيا ۽ جو پاڻ ٻڌندي ۱۔
 ٿڌن تنهنجو اُڌار ٿيندو ۽ ڇڏن پوت پنهنجي ڳالهه ڪري ٻس
 ڪٿي ٿڌن برهمڻ چوڻ لڳو ٿي راجا ڇا ٿو چو ٿڌن راجا چيو
 ته هاڻو اُڌار ڪر ۽ منهنجي پٽ کي جيار ٿڌن برهمڻ يارهن
 اڌيا ۽ جو پاڻ ڪرڻ لڳو اُلهي پوت ٿي پاڻ جو پاڻي وڌا ۱۔
 اُلهي وقت ٿي پوت جي ڏيهه چٽي ۵۔ ۶۔ ڏي ۽ ورتائين
 جيڪي اڳي چيو ۽ اڌا ۽ اُنهن جو ۱۔ اُڌار ٿيو راجا جو پٽ ۱۔
 اُٿيو ۱۔ سانو رو سڙو ۽ چار ٻانئون ڌاري اُٿيو ٿڌن اُلهي پوت
 چيو ته ٿي راجا تون پنهنجو پٽ وٺ ڇڏين راجا پٽ کي ملڻ لڳو
 ٿڌن پٽس چيو ته ٿي راجا جنهن جي ڪل ۽ ڪڙو ڪياني هاڻي
 اُلهي جي ڪيترن ڪلن جو اُڌار ٿي ٿو ٿي راجا تون پاڻ ڪياني
 آھين ٿڌن راجا ۵۔ ڪري چيو ٿي پٽ تون مونکي گڏج ٿڌن
 ۱۔ چيو ته پتا تون ڪنهنڪي چوڻ ٿو مان ڪيترائي پيرا تنهنجو

ڀڳوت ڪيئا

[۱۰۱]

اڌياڻ ڀارڻ

گهڻا ڏينهن گذري ويا. هڪڙي ڏينهن راجا پاٺ ٻڌي گهر ڏي
ويو ۽ انهي ڏينهن ۾ ڌارڻ سادو شهر آيا ۽ اچي راجا کان جاء
گهريائون راجا هننکي رحل لاءِ جاءِ ڏني ۽ هننکي سڌو ڌنڌا سادو
دسوئي ڪري ڏاڍا خوش ٿيا پريات جي وقت راجا هنن جي درشن
لاءِ ويو ۽ سندس پٽ به ساڻس هو راجا اچي مهنت وٺ ويٺو ۽ گيان
گوشت ڪرڻ لڳو راجا جو پٽ به ٿله ڪرڻ ۾ لڳي ويو انهي جاءِ
۾ هڪڙو ڀوت رهندو هو انهي ڀوت راجا جي پٽ کي ماري وڌو
خوڪرن وڃي راجا کي چيو ته هي راجا تنهنجي پٽ کي ڀوت
ماري وڌو اکرچ راجا اوقتي مهل ڪٿا ويٺي ٻڌي ڌنڌن به پٽ
جي موه ڪري ڏاڍو ڏک ٿيس ۽ چوڻ لڳو هي سنڌ اوهاڻ جو
درشن ڏاڍو چڱو ٿيو جو هڪڙو پٽ دوم سو به ڀوت ماري ڇڏيو
ڌنڌن به همڻ چيو ته راجا دل ته هلي ڌسون ته ڪٿي آهي - راجا
به همڻ - مهنت اُتي آيا راجا جو پٽ مٿو پيو هو ڌنڌن به همڻ چيو
اڙي ڀوت تون من ڇو ڪري ٿي ڪرپا ڪر ته هي ڇوڪرو اُٿي
۽ توکي ڀارڻ اڌياڻ جو پاٺ ٻڌاين ٿو جنهنجي ٻڌڻ ڪرڻ
جنهنجي مڪئي ٿيندي جيئن اچيو اڳي ماري اٿئي انهن جي به
مڪئي ٿيندي ۽ تون پنهنجي ڳالهه ٻڌاءِ ته ڀوت ڇا ڪارڻ ٿيو
هيڏين ڌنڌن ڀوت چيو ته مان اڳين جنم ۾ به همڻ هوس ۽ ڪيئي جو
ڪم ڪندو هوس اُتي هڪڙو روڳي به همڻ پئي به اهي ڪري پيو
سندس پٽ مان رت وٺڻ لڳو ۽ سرڻ سندس پٽ مان مناسب
ڪيو ويٺي کاڌو ۽ مٺو ويٺي ڌنڌو مونکي هٿي ڪا به ڏيڻ آئي
مان ڪٿي هن به همڻ کي ڇڏاڻا ايتري ۾ هڪڙو پيو به همڻ اُتي
و انهي ڌنڌو ته هڪڙو روڳي به همڻ پيو آهي ۽ سرڻ ماس ويٺي
ٿيس انهي ڌنڌي مونکي چيو اڙي پئي ڪندڙ به همڻ تون جڳيو

اڌياڻ ڀارڻو

آهي اهو ڏسڻ ڏاڍو مشڪل آهي اهو منهنجو روپ ڏسڻ ڏيو ٿا
 ڪي به مشڪل آهي هن روپ ڏسڻ لاءِ ڏيو ٿا ٿون اڃا پيا ڪن
 روپ مون توکي ڏيکارڻو — هي ارڇن جتن تو مونکي پاڻو آهي
 جتن ڪنهن به ڪو نه پاڻو آهي تو چاڪاڻ پاڻو آهي ؟ جو ٿور
 منهنجو ڏاڍو ڀيارو پڳت آهي مون کان سواءِ تون به ڪنهن
 سمورل ٿو ڪرين — انهي ڪري تو مونکي پاڻو آهي هنن اکين
 سان به ؟ ڪيائين جي اکين سان به ڏٺو آهي هي ارڇن هر ڀير ڪري
 تو مونکي پاڻو آهي مان تنهنجي اڌين آهيان تون مون منهنجي
 آهيان مان تو منهنجي آهيان هي ارڇن جيڪي توکي ڪڍڻو آهي سو
 ڏٺو آهيان هر ڀير سان تون منهنجو سمورل ڪرڻو ڏهر هر منهنجو ڀڄڻ
 ڪرڻو آهيان هر ڀير منهنجو پڳت ٿي ؟ سنسار جي ماڻهن سان هر ڀير
 نه ڪرڻو آهي سان هڪ ڇڙو ره ڇڏڻ اهو ٿيندين ٿڌهين مون
 منهنجي ڏٺو آهيان ٿيندين —

(ڀارڻو اڌياڻ ڀورو ٿيو)

سري کيٽا جي ڀارڻي اڌياڻ جو موٽر شروع ٿيو

سري ٺارائڻ چوي ٿو هي
 اچي تنهن ٻڌرائي هڪڙو شهر
 هو انهيءَ راجا سکائيند رهندو هو
 سري ٺارائڻ به اچي جي
 ڪندو هو اتي هڪڙو ڀرڻو
 ڪندو هو ان رهندو هو
 ڪندو هو راجا به انهي
 ڪندو هو انهن ڪندي

اڌيا ۽ يارو

ڏٺو سو انهيءَ روپ کي ڏسي هي ٻڙيو مان ڇڄي ويو آهيان سو هي
ڪڙپا لوهي ديون جا ديو حاٿي ڪڙپا ڪريو ۽ مولڪي اڳيون ساڳيو
سروپ ڏيکاريو آه. او خانجو روپ ڪهڙو آهي جو ڏاڍو سهڻو
مٿي تي مٽڪ رکيو آهي ۽ ڪنن ۾ ڪنڊيل پيا آهن ۽ ڏاڍا سهڻا
مالا پيئي اٿو ۽ هڪڙي هٿ ۾ لٺ اٿو ٻي هٿ ۾ سنڪر، سدرشن
چڪر، ٽي هٿ ۾ رت جي گهوڙن جي واڳڙ، چوٿين هٿ ۾ چاٻڪ
اٿو. هي وسو روپ هي هزار پاهن وارا، حاٿي مونڪي آهـ
ساڳيو چتر پڇ روپ ڏيکاريو — ارڃن جي وينشي ٻڌي
سري ڪرشن پڳوان چوڻ لڳو هي ارڃن جي وينشي ٻڌي
ون توکي خوش ٿي ڏيکاريو آهي هي ارڃن هي وسو روپ
پنهنجي آتما جو درشن مون توکي ڪرايو آهي — هي
هڙو آهي سڀ کان هڙي آهي جنهنجو انت ڪونهي سو اهڙو
سروپ ايشود جو تو ڏٺو — چار ويد جيڪو ٻڙي تنهن کي ۾
مشڪل آهي يڳيه ڪري توڙي پاٺ ڪري تيرٿن جو درشن
تپشيا ڪري دان ڪري پڇ ڪري ته ۾ هي درشن ڪرڻ
مشڪل آهي هي ارڃن توکان سواءِ ٻي ڪنهن به هن منهنجي
کي نه ڏٺو آهي — هي ارڃن انهيءَ ڪري خوف ڇڏي بي
ٿي ۽ منهنجو ٻڙيوان ٿي ۽ من جي ٻڙيت مون ۾ دگر حاٿي
روپ ڏس [سنهجي چوڻو هي راجا ڌرتراشترا] سري
پڳوان ارڃن کي اهي وڃن چئي ساڳيو چتر پڇ روپ
هو روپ ارڃن ڏسي ڏاڍو خوش ٿيو ۽ چوڻ لڳو هي
هي ۾ پنهنجو روپ ڏس مان به حاٿي سانت ۾ آيو
ڪرشن چوي ٿو هي ارڃن هي جيڪو سروپ تو ڏٺو

ڪنڌڙ ماقا پٽ ۽ ٻيو به سڀ اوهين آهيو . ڏاڏا ، پڙ ڏاڏا به اوهين
 آهيو جي پڙيو توهان جي هڪ هڪ روپ کي منهنجا هزار پير
 نمشڪار آهي توهانجي منهن ، پٽ ، پٺي ، ڏاڏي ٻانهن ، سا جي
 ٻانهن ، وڏي جي هٿ کي مٿي کي هي پڙيو منهنجو هر در نمشڪار
 آهي توهانجي دل ، پيرج ، پرا ڪرم جو ڪوانت ڪونهي سڀني
 جي اندر ڀادر اوهين آهيو هي سوامي مون توهانکي پنهنجو دوست
 سمجهي چيڪي اوکيائون ڪيون اڻڙو ڳالهت ڳالهايو اڻڙو سو ڇا
 چيو اڻڙو؟ اي ڪرشن منهنجو رت وٺي اچ ، اي جادو منهنجو
 هي ڪم ڪر ، اي دوست منهنجي هي شيوا ڪر ، انهن کان
 وٺي هڪي مون اوهانکي وڏي ڳالهت ڳالهايو آهي ڪر هڪ
 ڪري معاف ڪندا هي پڙيو مون توهانکي ساڃا تو ڪين هو جو
 اوهين اڏڙا آهيو مان توهانجي وڏيائي کي نه ڄاڻو هو - ٻي خبر
 هوس . هي پڙيو جيڪا مون توهانجي ڪلندي ڪلندي اوکيا ڪئي
 آهي ۽ توهان سان گڏ هڪڙي هٿ تي سمجهيو آهيان ۽ توهان سان
 گڏ هڪڙي آسڻ تي ويٺو آهيان هي ڪرپا ٿان منهنجي اوکيا
 معاف ڪندا - پڙيو توهانجي وڏيائي چوڻ کان پري آهي ليکي
 کان پري آهي هي پڙيو استوار جيڪي هڪ هٿ ٻيڻا آهن وڻ
 جبل . گاء ۽ جهنگر جيڪي دهن ٿا سڀني جا مالڪ آهيو ۽ سڀني جا
 ڪرو آهيو توهانجي برابر ٻيو ڪونهي انهي ڪري اوهين ايشور
 آهيو توهانکي هن ديه جي ڪري اشتهانڪه نمشڪار آهي - هي
 ايشور اوهين سڀڪنهن طرح اُست ڪرڻ جا لائق آهيو مون تي
 ڪرپال ٿيو - جتن پٽ جو ڌو ٻي بخشيندو آهي جتن پٽ وڙڻا
 زال جو ڌو مڙس بخشيندو آهي انهي طرح منهنجا سڀ ڌو
 بخش ڪريو - هي پڙيو اڏڙو اوهانجو روپ مون ڪڏهن ڪونه

جو آهي سو سورج جو اوقار، انهن کان وٺي جيڪي جوڌا
اهي تنهنجي ماري جان آڏن اهي مون پرياء ماري ڇڏيا آ
ديت ۽ چلڻ ڦٽاء سو چوڻ لڳو هي ڊگھوت توھان جي جيڪي ڀڳ-وار
انڪر آھن انهن تي گھڻ ساقن ۽ سنڌن جون سپاڻون ويٺي-
آڏن سو پاڻ ۽ توھان جي وڌيائي ويٺا ڳاڻين توھان جي ڦاڻ
جي پرتاب ڪري، توھانجي ڪرپا ڪري توھانجو ڀر ڀر ڀر جو
مڪت ڀر، انهي ڀر کي ساڌو سنڌ مھنت پراپت ٿيل ڦٽاڻ
آڏو ويڪڻ ۽ توھانجي ديت ۽ ڦٽاڻ ۽ سنسار ۽ توھانجي ديت
ڦٽاڻ سان توھانجي وڌائي ڪرڻ وارا ويڪڻي اوھانجي ديت
ڦٽاڻ ۽ وڌڻ وڌڻ راکشن جو لشڪر انهي اوھانجي روپ
کي ڦٽي ۽ ڇڻ ڦٽي اهي راکشن توھانجي خوف کان ڪيڏي
جو ڪيڏي پيا پڇن - ۽ ڪيترائي ڪروڙ ساڌو اوھان کي
نمشتار پيا ڪن - هي سڀني جا ايشور توکي ڇا ڪاڻ ۽ نمشتار
ڪندا؟ اهي توکي ضرور نمشتار ڪندا، جو اوھين سڀني جا
ڀر ڀر ڏاڪڙا آھيو اوھين ڪهڙا آھيو هن سنسار کي پيدا ڪندڙ جو
ڀر ڀر آهي انهي جا ڀر اوھين ايشور آھيو ۽ سڌاء آھيو روپ
آھيو ۽ سڀني ديوتائن کان اڳ آھيو ايشور آھيو ۽ سڀ ديوتائون ۽
سنسار توھانجو ئي پيدا ڪيل آھي ۽ توھانجي ديت ۽ آھي انهي
ڪري اوھين جڳت جا مالڪ آھيو ابھاسي آھيو ديت کان پري
آھيو گھڻن قسمن جي سنسار سان ڀرڻ آھيو انهي ڪري اوھين
سوڌا ان آھيو ويدن جي ڇاڻ وارا آھيو توھانجو ڦاڻ جيڪو
ڀر آھي ۽ ٿيڻ آھي آڏو سڀ کان پري آھي انهي ڪري ڀر ڀر ڀر
آھيو ۽ هي ڀر ڀر ڀر (روپ) ڀر اوھين آھيو چندرمان ۽ ڀر ڀر ڀر

ڪڙيئي خوفناڪ روپ سان سڄي سنسار کي ڀري ڇڏيو اٿو —
 هي ديون جا ديوتا نڪي منهنجو نمسڪار آهي — هي سوامي
 ماڻي بس ڪريو ماڻي مان خوش ٿيس هي سوامي توهانجو انت
 مون ڏنو ٿي سو اوهانجو انت مان نٿو ٻائي سگهان توهانجو
 آه انت هجي ته ڏسجي ڀر اوچين بي انت آهيو —

ارجن جا وڃن ٻڌي سري ڪرشن پڳوٺ ان چوڻ لڳو هي ارجن
 اڀندجو ڪال مان ئي آهيان هي جو مون وڏو روپ رکيو آهي
 سو انهنجي ناس ڪرڻ لاءِ رکيو آهي — هي جيڪي درجو ڏن جا
 جوڌا آهن تن سڀني کي مان ناس ڪيو آهي تون فقط نالي جي
 لاءِ اٿي جنگ ڪر ۽ انهن دشمنن کي ماري ڌرتيءَ جو راڄ ڪر
 هي ارجن جيڪو ڏاڏي ٻانهن سان دشمنن کي ماري ٿو اهو راڄ ٻائي ٿو
 هي ارجن هي جوڌا مون اڳيئي ماري ڇڏيا آهن تون فقط نالي جو
 ماريندين ته ماڻهو چوندا ته هي سڀ جوڌا ارجن ماريا — هي
 ارجن هي جوڌا ڪهڙا آهن پرياءِ دروڻا چارج ڪهڙو آهي جيئري
 تون هٿيارن جي وڌيا سگهيو آهين انهيءَ دروڻا چارج وڏو آهي
 ۽ سراپ ڪري به وڌيڪ آهي اڏو ته دروڻا چارج آهي ۽ پيڪم
 ڪهڙو آهي جنهنکي پنهنجي پيءُ سنهن جو ور ڏنو آهي ته هي پٽ
 جڏهن پنهنجي مرضي ٿيندي ته ڏهن تون مردن اڏو اڃا چاري
 پيڪم آهي — جيدرٿ ڪهڙو آهي جنهنجو پيءُ ڪر ڪيتره ويڻو ٿپ
 ڪري جتي ٻه سرام جي ڪنڊ آهي اها ڪنڊ ڪهڙي آهي جڏهن
 ٻه سرام ايڪيه دفعه ڪنهن کي ماريو آهي انهن ڪنهن جي رت
 سان اها ڪنڊ ڀريل آهي انهيءَ ڪنڊ ٻه جيدرٿ جو پيءُ ويڻو ٿپ
 ڪري ۽ جي ڪامنا اٿس ته جيڪو منهنجي پٽ جو سر وڌيندو ته
 انهيءَ جو سر به ڌرتيءَ تي ڪرندو اڏو ته جيدرٿ آهي ۴ ڪن

پیوستہ کیے

(95)

[illegible]

۱. ۱۰۰ يا ۱۰۰۰
 (۹۳)
 ۲. ۱۰۰ يا ۱۰۰۰
 ۳. ۱۰۰ يا ۱۰۰۰
 ۴. ۱۰۰ يا ۱۰۰۰
 ۵. ۱۰۰ يا ۱۰۰۰
 ۶. ۱۰۰ يا ۱۰۰۰
 ۷. ۱۰۰ يا ۱۰۰۰
 ۸. ۱۰۰ يا ۱۰۰۰
 ۹. ۱۰۰ يا ۱۰۰۰
 ۱۰. ۱۰۰ يا ۱۰۰۰

اڌيا ۽ يارون

ٻڌ و پنهنجي ابا سي آتما جو درشن ڪرايو . ارڃن هي ويهتي
ٻڌي سري ڪرشن پڳوان چوڻ لڳو هي ارڃن تون منهنجو روپ
ڏس ۽ گهڻن قسمن جا روپ ۽ سڄ ۽ ڪيئي اسوني ڪمار ۽
ڪيئي دوائون ڪيئي ڪمار سارو سنسار گڏ ڏس ۽ منهنجي ديه
۽ استاور جهنگر جهنگي ڏسڻ جي توکي خوشي هجي اهي به ڏس
هي ارڃن انهن اکين سان ته ڪين ڏسي سگهندن انهي ڪري
تو ڪي ڳجهيون گيان جون اکيون ڏيان ٿو . انهن اکين سان
تون پرم ايشور ڏسندڙين [سڄو چوي ٿو راجا ڌرتراشتر ڪي]
ته هي راجا جو گيسرن جو ايشور سري ڪرشن پڳوان ارڃن ڪي
اهي وڃن چئي انهي وقت پنهنجو ايشور روپ ڏيکارڻ لڳو . جنهن
سروپ ۾ گهڻا منهن ۽ گهڻيون اکيون ۽ انيڪ روپ ۽ گهڻا زيور ۽
گهڻن قسمن جا ڪپڙا ۽ گهڻيون ڳچي ۽ مالهائون ڏاڍيون
خوشبوءَ وار پيلون آهن ۽ منهن سارو آڪاس ۾ ڌڪ ڌڙا جنهن
۾ لکين سورج روشنائي پيا ڪن سڀ انهن سورجن کان به پڳوان
جي سروپ جي روشنائي زياده ڌڙا جنهن ۾ لکين سنسار ڌڙا
۽ ديون جو ديو سري ڪرشن پڳوان آهي اهو پاڻو ارڃن ڏٺو
انهي روپ کي ڏسي ڏاڍي عجب ۾ پيو ۽ ارڃن جا وار ترن
يا ارڃن انهي روپ کي هٿ ٻڌي نمسڪار ڪيو ۽ چوڻ لڳو
ديون جا ديو سري ڪرشن پڳوان مان تنهنجي ديه ۾ گهڻائي
روپ ڏسان ٿو ۽ تنهنجي ديه جا انڪر اهي به گهڻا ڏسان ٿو ۽
منهنجو انت ٿئي ڏسي سگهان . هي ايشور اڏڙو جو توکي منهنجو روپ
ڏي اوهان جا سر به گهڻا آهن انهن ۾ مڪت آهن جي ڏاڍا
ڏاڍا آهن ۽ گهڻا هٿ ڏسان ٿو انهن ۾ گدا - سنڪ - چڪر - پدم
۽ ڪيترائي روشن ڪندڙ چنڊ - ڏسان ٿو اهي ڪهڙا آهن

پڳوت گيتا

[۹۲]

اڌيا ۽ ڏهون
اڌو ڪو اڀاءُ ڪر ٿو ڏهين ڪمڻي چيو گيتا جي ڏهين اڌيا ۽
جو ڪو پاٺ ٻڌائي ته مڪت ٿيندي ٿو ڏهين ڪڙي ٻوڏي اڌيا
ڪري سالڪراير جي شيوا ڪري ڏهين اڌيا ۽ جو پاٺ ڪرڻ لڳو
جنس ۽ ڪمڻي ٻڌو اُنهي وقت ئي اُلهندڙو اُڌار ٿيو - جنس ۽
ڪمڻي ڏيو ڪنيا ٿون ٿيون ٻئي هٿ ٻڌي ٻوڏي ڪري ٿو ڪار
ڪيا ٿو چيا ٿون هي مهاراج اوڃين ڏن آهيو جو اسانکي هن ڏيه
کان ڇڏايو - ٻوڏي چيو ته هي چا ٿيو ٿو ڏهين جنس ۽ ڪمڻي
ٻنڌجي اڳين ڪتا ٻڌايس ۽ چيا ٿون ته اڌان جي پاٺ ٻڌل
ڪري اسانجي مڪتي ٿي آهي اسانکي آسپس ڪريو ته اسين
ڏيو لوڪ وڃون ٿو ڏهين ٻوڏي آسپس ڪتي ۽ چيا ٿو ته ٻوڏي چيو
آهيا سان وڃو ٻئي وڃي ڏيو لوڪ هر ٻوڏي ٿيا سري نارائڻ چوي
ٿو ته هي لڳي شوجي چوي ٿو ته هي ٻوڏي اڌو ڏهين اڌيا ۽ جو
مها ٿم آهي جو ٿو ٻڌو -

[ات سري ٻوڏي ٻوڏي سڀي ايسر سنڀاڌي]
[ڏهون اڌيا ۽ ٻوڏي ٿيو]

سري گيتا جو ٻارهنون اڌيا ۽ شروع ٿيو

اڌو چوي ٿو ته هي ٻوڏي اڌو ڏهين ٻوڏي
ٻوڏي ٻوڏي ٻوڏي سو اڌو ڏهين ڪري
ٻوڏي ٻوڏي ٻوڏي ٻوڏي سو اڌو ڏهين ڪري
ٻوڏي ٻوڏي ٻوڏي ٻوڏي سو اڌو ڏهين ڪري
ٻوڏي ٻوڏي ٻوڏي ٻوڏي سو اڌو ڏهين ڪري
ٻوڏي ٻوڏي ٻوڏي ٻوڏي سو اڌو ڏهين ڪري
ٻوڏي ٻوڏي ٻوڏي ٻوڏي سو اڌو ڏهين ڪري
ٻوڏي ٻوڏي ٻوڏي ٻوڏي سو اڌو ڏهين ڪري
ٻوڏي ٻوڏي ٻوڏي ٻوڏي سو اڌو ڏهين ڪري
ٻوڏي ٻوڏي ٻوڏي ٻوڏي سو اڌو ڏهين ڪري

چکوت کيتا

[۹۱]

آهي ٿڌن راجا اندرون کي گهراڻي حڪمرانو ته تون وڃي
ٻه ڏنڊ ته ٻه ڏنڊ ايڪائڻ ۾ ويٺو آهي ۽ اوچتو منهنجو انگه پر
جي انگه کي لکي ويو ۽ ٻه ڏنڊ مون کي سڀا ڏنو ته هي ٻاڻيل ڪم
آهن ۽ پير ۾ هٿ ڪه منهن - هن مانسرو ورت (۶۰) هزار پير
لنگهي آهو ڪارو ٿي زمين تي ڪري پوي ٿو ٿڌن ڪمليئي
اسين چار ڏنڊ آهيون جي ٻه ما جا نوڪر آهيون اسان کي مانسرو ورت
۾ مون چيو ته شو جي ۾ درشن ڪندا هلون پر تنهنجي مٿان لنگه
ڪري آهي مان ڪارو رنگ ٿي پيو ۽ آڪاس ٿان هيٺ ڪري
چيس ٿڌن ڪمليئي چيو ته مان پير ۽ ٻه ڏنڊ جي گهر ۾ ڪنيا هوس
اوڻو ڏاڍو مشو ڳالها ٿيندو هو ڏکڻي ٿي ٿڌن مون ڏکڻو ٻاڻيلو آهو
ان طوطي جي لالچ ڪري منهنجو آدرپاءُ نه ڪيو مڙس آيو پر
وڻي ڪر ٿڌن ۾ - مان نه اٿيس ٿڌن ڪارو ٿي مون کي
ٻه ڏنڊن ته تون ڪمليئي ٿيندو ۽ سو پنهي سرابن ڪري مان
ڪمليئي ٿي آهيان - سو انهي جنم جي خبر مون کي اڃان ٿا آهي
گيتا جي ٿڌن اڌيا ۾ جو روز پاٺ ڪندو هو مان ٻه آهو ياد
هاڻي مان انهي جو پاٺ ڪندو آهيان انهي ڪري منهنجو
مڃ آهي اهو پاٺ ڪرڻ جو ڦل آهي ٿڌن ڏنڊ چيو منهنجو
رنگه مان آهو رنگه ٿي ۽ تون ٻه ڏنڊ

ڪيٽا ڪر ۽ آءُ هنس ٻڌما جي لوڪ مان مانسرو وڌيڪ ڳڻن جي
 ٻيو لاءِ آيو پر اڃان اُنهي ٿلاءِ جي مٿان آيو ته ڊڪڙي گل جي
 ڪري هو هنس ڪارو ٿي ويو ۽ آڪاس مان هيٺ ڪري
 ۽ اُڏامي نه سگهيو ايتري ۾ ٻيو ڊڪڙو گل آيو سو هنڪي اُٿي
 ڪري ٿي مونيوت آيو ۽ اچي چيائين هي سوامي ڊڪڙو هنس
 وڌائي ڏرڻ لاءِ آيو ٿي پر واٽ ۾ ڪارو بدن ٿي ويس ۽
 ڪري ٻيو ۽ مون ڪيٽن کي ڊڪڙو ته وڃي ڪٽي اچوس هنڪي
 ڪٽي آيا مون هنس کان پڇيو ته اي هنس ٿيندڙو بدن ڪارو
 ڇا ڪاٺ ٿيو آهي. هنس چيو هي ٻڙيو مان اودائجي ڏرڻ ڪرڻ
 لاءِ ٻڌما جي لوڪ کان آيس ٿي پر واٽ ۾ ٿلاءِ ۾ گل پيڻا هئا
 مان اُنهنڪي ڏسندو لڏڪي آيس ته منهنجي ڏيهه ڪاري ٿي پيئي
 ۽ زمين تي ڪري پيس - هي سوامي ٻيو ماڻهو سمجهيان ته
 ڇا ڪاٺ منهنجي ڏيهه ڪاري ٿي آهي. اهو ٻڌي مون کليو ته
 ايتري ۾ آڪاس مان آواز آيو هي شخص ٻيو لافان اوهين ڇا ڪاٺ
 ٿا خيال ڪريو اُنهي جي ڪٿا مون کان ٻڌي تنهن مان ڪير آهي -
 - مون وٽ اچي ٻڌاء ته مان توکي ڏسان ته تون ڪير آهين -
 تنهن ۾ چتر پڇ روپ شيا رنگه ڊڪڙو پارڪڊ آيو ۽ ڊڪڙي ڪمائي
 آئي. پارڪڊ چيو هي سوامي اوهين ادا ڪيائين هن ڪمائي ڪا
 پڇيو ڪمائي چيو هي سوامي مان پڇيو آهين ۽ منهنجو نالو ڇو آهي
 ٻڌايان ٿي. اڳين جنم ۾ مان اڳيئي آهين جنم جي ڳالهه
 هو ڊڪڙي سمجهي ڊڪڙو پوئو ڪنڪا جو اڃان ڪري گيتا جو
 ٿين اڏيائين جو ٻڌ ڪرڻ لڳو ۽ هن پوئو جو اهو هميشه کان
 هوندو هو ۽ ڪيٽن اندر جو آخري ٿيڻ لڳو. اندر خيال
 ٿيو ته ڊڪڙو پوئو ڪرڻ گيتا ٻڌي آهي اُنهي ڪري منهنجو آس

سري گيتا جي ڏهين اڌياڌ جو مها تم شروع ٿي-

سري نارائڻ چوي ٿو - وڏي

اچي ڏهين اڌياڌ جو مها تم ٻڌو

جنهنجي ٻڌل ڪري پاڻين جي

مڪت ٿئي ٿي بنارس شهر ۾ هڪڙو

ڌڻو جي نالي ٻرهمڻ ڌو اڌو ڌاڍو

ڌرم آتما ۽ هري جو ڀڳت ڌو گرمي

جي ڌڻين ۾ وڏو پير مها ڌو جي درشن لاءِ ويو پر رستي جي گرمي

ڪري ڌو ساڻو ٿي مندر جي دروت اچي ڪري پيو ۽ ايتري

ڌڻي نالي ڪڙ آيو ۽ ڌڻاء ٿو هڪڙو ٻرهمڻ مورچا ٿيو دروازي وٽ

پيو آهي ۽ دن ڪڙ وڃي شو ڪي ٻڌاڻو ٿو هي سوامي هڪڙو ٻرهمڻ

ٿو ڪاڏجي درسن لاءِ آيو آهي پر مورچا ٿيو دروازي وٽ پيو آهي

شو ٻڌي ڪڙي مان ڪڙي وري اُهي ڪڙ اچي ٻرهمڻ کي ڌڻو ٿو

مٿو پيو آهي وري اچي شو ڪي چيائو ٿو هي سوامي هي رنگه مون

اڄ ڌڻو آهي - هن ٻرهمڻ ڪهڙو ٻيڄ ڪيو آهي جنهنڪي ڌو چڱي

جاء تي مٿو آهي . هڪڙو ٿو ڪاشي جو شهر ۽ پيو گنگا جو اُشان ۽

سنتن جي تيرت جو درشن - گيارس جو ڌڻينهن - هي سڀ ڳالهيون

هنڪي هت آيون آهن سو ڪرپا ڪري ٻڌاڻو ٿو هن ڪهڙو ٻيڄ

ڪيو آهي جنهنڪري هي اهڙي چڱي طرح جاء تي مٿو آهي ڌڻن

شو جي چيو هي ڏيڳ دن ٻرهمڻ جي اڳين جنم جي خبر مان ٿو ڪي

ٻڌاڻا ڏيڻ ٿو هڪڙي وقت ۾ ڪٽلاس ڀرت ٿي ٻارهي ۽ مان ويٺو

هوس ۽ منهنجا ڪڙ ٻر ڌو ۽ اسان سڀني ويٺي گلن جي سونهن

ڌڻي ٿو ايتري ۾ هڪڙو هنس منهنجي درشن لاءِ آيو اڌو هنس ٻرهمڻ

* گيتا جي پاڻ بڻڻ واري
شوق آوان آهي

هو قسم جي ڪتابن ملڻ جو
پهرين اس ٿا جو ڪتاب سکر ٿيون

ت گهڻا وارا آهن انهن هر قدر جڏهن مان آهيان اهو قدر واري کان به
 ٿئي ۽ جيڪي مان ڪرڻ وارا آهن انهن هر چپ مان آهيان
 سڀ ڪيان روپ جي آهن اهي مان آهيان ۽ سڀني آهن هر
 ڪو جيو آهي اهو مان آهيان ڪاڏي جون جيڪي ذاتيون آهن
 انهن هر چپ مان آهيان هي ارجن جيڪي پوت هر اڳي آهن
 انهن سڀني جو هجڻ تون مڙنڪي چاڻ مونڪا نسواءِ ڪوئي ڪونهي
 مان سڀ هر ويا هڪ آهيان هي ارجن مان توکي ڳجهو ڪيان چيو
 آهي سو انهي جو ڪوانت ڪونهي هي پوت توکي ڪهڙي طرح
 ڄمڻ ڪوري ڪهڙي اڳي مان هڪ تڏ ڪڍي ڏيکارڻ
 اهڙي طرح هي پوت چيم. هاڻي ارجن پيو هڻ جيڪو پوت وارو
 جيو آهي اهو هميشه آهي ۽ جيڪب پرتاپ وارا چيو آهن انهنڪي
 منهنجي تيئج مان پتڏا ٿيل چاڻ هي ارجن اهو ٿورو ڪيان آهي
 ۽ چاڻ ڪهڙي شيءِ آهي هي ته هڪڙي برهمند جي پوت هـ-پـ
 سا به پوري نه چيم سو اهڙا لکين برهمند آهن گهڻن قسمن جي وسعا
 سان پريل - اهي مون مان نڪتا آهن مون مان ڪهڙي ٿي
 نڪتا آهن پر پور سمند مان هڪڙي بوند نڪري اها بوند ڪنهن
 هاڻي ٿي وڃي پوي ۽ سڄي هاڻي کي پٺاڻي ڇڏي ۽ سـ
 اهڙو جو اهڙو پر پور آهي اهڙي ريت گهڻا برهمند مون مان نڪتا
 آهن ۽ مان پورڻ جو پورڻ آهيان هي ته پوت چيم. هي اڳي
 تنهنجي رت تي وينو آهيان سو انهي سروب جي وڌائي
 منهنجي آه ۽ انت ڪانهي پورڻ برهم پرتان پر ڪه روت نهن
 رت تي وينو آهيان -

ڇڪوٽ ڪيٽا

(۸۷)

اڌ ڏيڻ ڏهه

مارڻ وادن ۾ ڪال مان آهيان ۽ ڏٺيئن ۾ پهلاج مان آهيان
اڌ ۽ منڊڙن وادن ۾ هو امان آهيان ڏٺيئن ۾ ڳوڙ مان آهيان
مان آهيان ڏٺيئن ۾ مول جيڪا گنگا گنگو مڪي آهي اها مان آهيان
هي اڃن ساري سنسار جو مول . اڳ . وچ ۽ پڇاڙي تون مون کي
سمجهه . سڀني وڌيائين ۽ اڌ ڏيڻ وڌيائين مان آهيان اڌ ڏيڻ وڌيائين
ڪهڙي؟ ساڳو . سڀني آتمائن جو اڌ ڪاري انهي ڪري منهنجي
ڦالو اڌ ڏيڻ وڌيائين آهي جيئن اڳاڻا ڏيڻ وارا ۽ جهيڙن ڪرڻ وارا
۽ جتي منهنجي ڪيان وارا ڪا ڪا ڦي آئي تون مون کي سمجهه ويا
ڪرڻ وقت جيڪو ماس آهي اهو تون مون کي سمجهه ڇڪو انهي
۾ ڏنڊ ماس آهي مان اڪير ابھاسي آهيان اڪال آهيان ڪال
جو ڊر ڪال آهيان سنسار جي گهڻن قسمن جي ڦاٽل وارو آهيان
۽ چورائڻ وادن ۾ موت آهيان جو سڀني جي ڦسندي ڇڪو ڪي
چورائي ويندو آهيان ۽ زالن ۾ اچيئي — سمجھ — ڪميا سائنس
اهي سڀ مان آهيان ۽ ويا ڪرڻ ۾ رت شام مان آهيان ۽
چندن ۾ ڳاڙهي چندن مان آهيان ۽ ٻارن مهينن ۾ مان ڪم ۾ وارو
۽ ڦاٽل مان آهيان ۽ ڇهن ڏينهن ۾ مان ٻسنت رت آهيان ڪوٽ ۾
جتي چنڪ ڦٽي ۽ چنڊن ٻاسي جيت ڦٽي اوڌا چن مان آهيان ۽
ڪرڻ ۾ جيڪو اُڌر آهي اهو مان آهيان ۽ ٻلو اڌن ۾ جيڪو
آهي اهو مان آهيان ۽ وشن جو انس جو آهي جادو انهن ۾
۽ منهن ۾ واسو ڏيو مون کي چاڻ ۽ ڪوڙين شڪ ڏيو مون کي
جيڪي هڪ ڦٽل وارا آهن انهن ۾ ڦٽل مان آهيان ۽ جيئن ا

ت کيما

کونډي ټوري ه سارو وستار ټټ . هي ارځن ساري سندسار
آتما ټون مونکي چاڻ ۽ سپني جي هر دن ه مان آهيان ۽ سپني
آد ۽ وچ ۽ پچاڙي مان آهيان اها ته سڄي و ڏيائي ٿوري ه
ه ڇا ٿي ڪجهه ۽ ظاهر پرتاب ٻڌ . هارڻ سڄ هارڻ مهينن ه هڪ
ه سڄ هڪ هڪ مهيني ه پنهنجو پرتاب ڪري ٿو انهن پوء مهيني
هشن ٺاڻي جيڪو سورج آهي اهو مان آهيان جيتريون روشنائي
هڪڙ شيون آهن انهن سڄ مان آهيان ۽ جيڪي هوا ٿون آهن
انهن مريچ ٺاڻي هوا مان آهيان ۽ اڏا ويهن ٺڪيرون ه چنڊ مان
آهيان چنڊ وڌن ه شام وڌ مان آهيان ڏهن اندرين ه يارهون
هن مان آهيان پوڻ پراڻين ه جيڪو چيئن آهي اهو مان آهيان
ه يارڻ رڌن ه شڪر مان آهيان ۽ پکين ه ڪپير آهيان ان شيون
جيڪي آهن انهن باه آهيان ۽ سپني جبلن ه چار لک مٿا هون جـ و
سمير جبل سون جو آهي اهو مان آهيان سپني لشڪرن جي ٺاڻڪن ه
پروخت ورسپت سو مان آهيان ۽ سپني ٺاڻڪن ه سمنڊن
شو جو اٽ جيڪو شام ڪارٽڪ آهي اهو مان آهيان . جيترا چوڻ جا
ه ساگر آهيان . ستن دشمن ه پر ڪر مان آهيان . جيترا چوڻ جا
آواز آهن انهن اوڻڪار مان آهيان ۽ منهنجي خوش ڪرڻ
اهه جي پکير آهن جنهن هر منهنجي نالو چيئن ٿا انهن چپ پکي
مان آهيان - ۽ جيترا وستاور - جهنگر . اڏا مڻ وارا - هـ
وارا ۽ جنکي ملائجي ته به نه ملن انهن ه حماله مان آهيان و
پر پهر مان آهيان ۽ ديوتائن ه ناره مان آهيان ۽ گورڊر چـ و
مان آهيان ۽ ستن ه ڪپال مٿي مان آهيان ۽ ٺاڻڪن ه شيش ٺا
مان آهيان ۽ نهين ه گنگاندي مان آهيان ۽ ستن سمنڊن ه
سمنڊ مان آهيان ۽ سپني جانن ه ورن ديوت جو آهي اهو مـ

ڀڳوت ڪيٿا

[۸۵]

اڌياڻ ڏهون
سڀ رشي مني ڳائين ٿا اهي ڪهڙا - پلست - وسشت ورسپت
ديول رشي اهي اوهانجي وڏائي ڳائين ٿا . هي ڀڳوت جنهنجي جيتري ٻڌ آهي اهو
پنهنجي وڏائي ڳايو ٿا - هي ڀڳوت جنهنجي جيتري ٻڌ آهي اهو
اوڙي اوهانجي وڏائي پرتاپ آهي انهي کي نڪو ڏيو ٿا ڪو
رشي نڪو ڀيو ڄاڻ وادو آهي - هي ڀڳوت پنهنجي وڏائي کي
اوڙي ڄاڻ وادو آهي اوڙي ڪهڙا آهيو سڀني کي
پنهنجي شڪتي کي سڀ ڪنهن طرح ڄاڻو ٿا ۽ پنهنجو پرتاپ
سڀني ٻڌايو ۽ ڪجهه به نه ڪاڍيو ۽ پنهنجي آتما جي وڏائي ٻڌايو
جنهن وڏائي ڪري ڀورل آهيو هي سارو برهمند جو آهي انهي ۾
وڻ ٺڻ ، پوت ، ماڻهو ، پکي ۽ ٻيا گهڻن قسمن جا جيو رهن ٿا سو
اهي اوهانجي رچنا ڏسي اُست بر نتا ڪري سگهن فقط اوهان
جي نالي جوئي سمرل ڪن ٿا اگرچہ اوهان جي رچنا کي ڏسي
وهانجو ڀڄڻ ڪندا . هي ڀڳوت اوهان جي زبان سان چو اوهان
جي وڏائي سمجهت جي برابر آهي انهي کي ٻڌي مونڪ
نتو ٿئي ڪرڻا ڪري پنهنجي وڏائي و ستار سان ٻڌايو ٿو
ن ڏسان ته اوڙي ڪيتري وڏائي جا مالڪ آهيو . ارڃن جي
تي ٻڌي سري ڪرشن ڀڳوان چوڻ لڳو هي ارڃن مان توکي
ي ڀڳوت ٻڌايان ٿو ته منهنجي ساڄي و ستار جو ڪو انت
نهي انهي جو مثال ٻڌ . جڏهن ڪنهن ڇڪرورتي راجا جو ملڪ
ي ملڪ ۾ جيڪي وڏا شهر هجن تن جا ماڻهو ڳڻڻ نه اچن
ڪري شهر مان ڏهه ٻنڌ رهن ماڻهو ڳولي ڪڍن ۽ انهن مان
ٻيا ڳولي ڪڍن انهي طرح منهنجي ساڄي و ستار جو ڪو

ڪيٿا رڄن سارو سنسار ڪهڻ ئي قسمن ۾ ٿي وڌيو انهن سڀني جي
 ط وارو مونکي سمجهه جيڪي مونکي اڏو سهڃن ٿا انهنکي
 س جوڳو ملي ٿو انهيءَ ۾ ڪو سنسو ڪونهي اهو سچ آهي - هي
 جن مان ڪنڀار وانگر ڪندو آهيان پر ڪنڀار جيڪڏهن باطل
 ڪندو ته، مٿي زمين مان کوٽي آڻيندو جيڪڏهن مٿي زمين
 ان نه آڻي ته باطل ڪڏهن نه ٿا هي سگهي - مان ڪهڙو آهيان؟
 جي سرشتي ٿا هيان ٿو سو پاڻ مان ئي ٿا هيان ٿو منهنجا پڳت
 مونکي اڏو ڇا ٿي سرڌا سان منهنجو ڀڄڻ ڪن ٿا هي اڄن
 منهنجي ڀريت ۾ سا به ڏين ٿا ۽ سنسار جو ڪو به خيال انهنکي
 ڪونهي ۽ اڪالت ۾ منهنجو ٿي سمجھ ڪن ٿا ۽ ڪٿا ڪيڏين
 ٻڌن ٿا جيڪي منهنجي ڪٿا ٻڌن ٿا انهيءَ ۾ مان پاڻ وڃي
 وڃان ٿو منهنجي ڪنن کي ٻڌي سانت ۽ سکر پاڻين ٿا ۽ ڀريت سان
 منهنجو ڀڄڻ ڪن ٿا ۽ مان انهن کي ٻڌ، جوڳو، ڏان ڪريان ٿو
 سا ٻڌ جوڳو ڪهڙو آهي؟ جنهنکي پاڻي مونکي اچي ملن ٿا - هي
 اڄن انهن تي - مان به به مهرباني ڪريان ٿو - ڪهڙي انهن
 جي ڇڏي ۾ منهنجي ڪيان جو ڏيو ٻاري روشن ڪريان ٿو انهيءَ
 روشنائي ڪري انهن جي ڇڏي جو ناس ٿئي ٿو. اهي وڃن ٻڌي
 اڄن چوي ٿو ته هي سري ڪرشن ڀڳوان تون پار ٻوڏ آهين هي
 ٻڌو تون ٻوڏ ۾ آهين ويڪڻ ڌار منهنجو گهر آهي ڌار ڌار
 تيج جو به آهي ۽ تون ٻوڏ ۾ آهين ڇا ڪاٺ جو منهنجي ڇڏين مان
 سري ڪنڪا کان وٺي ٻيا نيرت ڪٿا آهن آهي سڀڪي ٻوڏ ۾ ڪن
 اڄو ته ٻوڏ ٻوڏ آهين ۽ سڀ ۾ ويا پڪ آهين ۽ آه کان آهين
 اول کان اول آهين ۽ ڳڻيو آهين ڪنهن به توکي ڏنو ڪو
 تودان سڀني کي ڏنو آهي ۽ سڀني هون ڇا ڏيو آهيو ڄمڻ ڪو

اڌياڌ ڏهون

پري آڏيو ۽ سڀني جا ايشور آڏيو - هي ڀريو اها اوهانجي وڌائي
 سڀ رشي مٺي ڳائين ٿا آهي ڪهڙا - پلست - وسشت ورسپست
 ديول رشي آهي اوهانجي وڌائي ڳائين ٿا - هي ڀريو اوهين ڀار
 پنهنجي وڌائي ڳايو ٿا - هي ڀڳوت پنهنجي جيتري ڀت آهي اهو
 اوتري اوهانجي وڌائي پرتاپ آهي انهي کي ڏکو ڏيو ٿا ڏکو
 رشي ڏکو ڀيو ڄاڻ وادو آهي - هي ڀريو پنهنجي وڌائي ڪي
 اوهين ڀاڻ ڄاڻ وارا آڏيو اوهين ڪهڙا آڏيو سڀني ڪي
 ڀندا ڪندڙ آڏيو ۽ سڀني جا ايشور آڏيو - هي ڀريو اوهين
 پنهنجي شڪتي کي سڀ ڪنهن طرح ڄاڻو ٿا ۽ پنهنجو پرتاپ
 سڀي ڀت ڏيو ۽ ڪجهه به نه ڏکيو ۽ پنهنجي آتما جي وڌائي ڀت ڏيو
 جنهن وڌائي ڪري ڀورڻ آڏيو هي سارو ڀرمندو جو آهي انهي ۾
 وڻ ڦڻ ، پوت ، ماڻهو ، پکي ۽ ٻيا ڪيئن ڪنهن جا جيو رهن ٿا سو
 آهي اوهانجي رچنا ڌرتي اُست به نٿا ڪري سگهن فقط اوهان
 جي نالي جوئي سمور ڪن ٿا اگرچ اوهان جي رچنا کي ڌرتي
 اوهانجو پڄڻ ڪندا - هي ڀريو اوهان جي زبان سان جو اوهان
 جي وڌائي اميرت جي برابر آهي انهي کي ڀتي مولڪي
 ڏوڏو نٿو ٿئي ڪرپا ڪري پنهنجي وڌائي وستار سان ڀت ڏيو ٿا
 مان ڌيان نه اوهين ڪيتري وڌائي جا مالڪ آڏيو - ارڃن جي
 وينتي ڀتي سري ڪرشن ڀڳوان چوڻ لڳو هي ارڃن مان توکي
 ڪجهه ڀيوت ڀت ايان ٿو ڀر منهنجي ساڄي وسٽار جو ڪو انت
 ڪونهي انهي جو مثال ڀت - جئن ڪنهن چڪر ورتي راجا جو ملڪ
 انهي ملڪ ۾ جيڪي وڌا شهر هجن تن جا ماڻهو ڳڻيل نه اچن
 انهي ڪري شهر مان ڌه ڀندرهن ماڻهو ڳولي ڪڍجن ۽ انهن مان
 ري ٻيا ڳولي ڪڍجن انهي طرح منهنجي ساڄي وسٽار جو ڪو

ارجن سارو سنسار ڪيٽن ٿي قسمين ۾ ٿي وڌيو انهن سڀني جي
 رط وارو مونکي سمجهه جيڪي مونکي اڌو سهڻجن ٿا انهنکي
 چل جوڳر ملي ٿو انهي ۾ ڪو سنسو ڪونهي اهو سچ آهي - هي
 رجن مان ڪنڀار وانگر ڪندو آهيان پر ڪنڀار جيڪڏهن باسٽ
 هيندو ته مٿي زمين مان کوٽي آڻيندو جيڪڏهن مٿي زمين
 مان نه آڻي ته باسٽ ڪڏهن نه ٿا هي سگهي - مان ڪهڙو آهيان؟
 هي سرشتي ٿا هيان ٿو سو پاڻ مان ئي ٿا هيان ٿو منهنجا پڳت
 مونکي اڌو چاڻي سرڌا سان منهنجو پڄن ڪن ٿا هي ارجن
 منهنجي پرڻت ۾ ساهه به ڏين ٿا ۽ سنسار جو ڪو به خيال انهنکي
 ڪونهي ۽ ايڪانت ۾ منهنجو ٿي سهرڻ ڪن ٿا ۽ ڪٿا ڪيرون
 ٻڌن ٿا جيڪي منهنجي ڪٿا ٻڌن ٿا انهي ۾ مان پاڻ وڃي
 وهان ٿو منهنجي ڪٿن کي ٻڌي سائن ۽ سکه پاڻين ٿا ۽ پرڻت سان
 منهنجو پڄن ڪن ٿا ۽ مان انهن کي ٻڌ، جوڳر، ڏان ڪريان ٿو
 سا ٻڌ جوڳر ڪهڙو آهي؟ چنهني ٻائي مونکي اچي ملن ٿا - هي
 ارجن انهن تي مان به به مهر باني ڪريان ٿو انهن
 جي هردي ۾ منهنجي گيان جو ڌيو ٻاري روشن ڪريان ٿو انهن
 روشنائي ڪري انهن جي جيو ٻڌ جو ناس ٿئي ٿو - اهي وڃن ٻڌ
 ارجن چوي ٿو ته هي سري ڪرشن ڀڳوان تون ٻار بهر آهين
 پرڻو تون بهر ڌام آهين ويڪن ڌام ۾ تنهنجو گهر آهي ڌام ٿا
 تياڄ جو به آهي ۽ تون پوٽر آهين ڇا ڪاڻ جو تنهنجي چرڻن ۾
 سري گنگا کان وٺي پيا تيرت نڪتا آهن اهي سڀڪي پوٽر ڪ
 اڌو ته پوٽر پوٽر آهين ۽ سڀ ۾ واپڪ آهين ۽ آه کان آه
 اول کان اول آهين ۽ ڀڳيو آهين ڪنهن به ٿو ڪي ٿو ڪي
 توهان سڀني کي ٿو آهي ۽ سڀني ڌيون جا ڌيو جهڙا

سري گبنتا جو ڏهون اڌيا شروع ٿي

سري ڀڳوان چوي ٿو هي ارجن تون منهنجي
 بر وچن ٻڌ. توکي چو ٿو ٻڌايان جو توکي ٻڌ
 جي ڌاڍي سڪ آهي سو مان تنهنجي فائدي
 لاءِ چوان ٿو هي ارجن جيڪا منهنجي وڌيا ٿي
 آهي ۽ پرتاب آهي انهي کي چڱي طرح ڄاڻي ٿو
 برهم کان وٺي مهاديو ۽ گهڻا مهيشر آهي بر ڄاڻن
 نٿا. ڇر نٿا ڄاڻن؟ مان سڀني ديوتائن جي آڏو
 آهيان، هي سڀ ديوتا مون مان پٽدا ٿيا آهن
 ۽ منهنجو ئي روپ آهن هي ڳالهه ظاهر آهي ته
 جيڪو جنهن مان پٽدا ٿئي ٿو اهو پٽدا ڪرڻ واري جي ڳالهه
 ڪن ڪندو. چئن باغيچي ۾ مالهي وڻ پوکي ٿو ته انهن وڻن
 کي مالهي جي ڪهڙي خبر پوندي چئن ٻٽ کي پٽي جي چمڻ جي
 ڪهڙي خبر پوندي ۽ رشي مني منهنجو پرتاب ٻڌ. چمڻ مرڻ ڪا
 پري آهيان منهنجي آڏو ڪانهي ۽ سڀني جو ايشور آهيان جيڪو
 مون کي اڏو ڇاڻي ٿو اهو گياني پرش سڀني پاهن کان مڪت
 ٿئي ٿو. هي ارجن ٻيو ٻڌ، ڪيان، نر موهن، ڪميا، سچ ڳالهائڻ،
 اندرين کي چيڻ، سکر، ڌڪه، هٽل نه هٽل، پٽي (خوف)، کان
 پري، ڊڪ جهڙو رهڻ، پشيا ۽ دان، جس، ننڊا، ڪوڙا، هي سڀ
 ڳالهيون، ماڻهن ۾ آهن هي ارجن انهن کان پري آهيان ۽ جنهن
 طرح سڀ کي پٽدا ڪريان ٿو سو ٻڌ. ڪمل ٽاپ نارائڻ جو مان
 آهيان سو منهنجي دن مان برهما پٽدا ٿيو برهما جي اڇا سان
 ست رشي ۽ چار مني پٽدا ٿيا ستن رشين ۽ چئن منين ميان
 ديوتائون ۽ ديوتائن مان ماڻهو، راکش، دئيت ۽ ٻي پڇا پٽدا ٿي

۱. اڌ ياءُ ڏاڏون

ڏيکوت کيڻا
 ٺاڻين اڌ ياءُ هر اکيل آهي سو مون کي ٻڌايو . ٿي ڳالهه-ون پوڻ-ڻ
 ڇڏيون ڏوت ٻڌايس اُنهن ڳالهين ڪندي ڏکڙو ٻيو ڀر-ريت
 ڏکري آيو ٿڌهن آلهي ڇيو هي پوڻ ٿي ٿي ڳالهين وري
 ڪير آهين مان توکي ڏکڙو

سري گيتا جي نائين اڌياڻ جو مها تر شروع ٿيو

سري نارائڻ چوي ٿو هي لچمي

ڌڪڻ ڌيه هر سرسيمان نالي هڪ

شودر هو ۽ هو ڌاڍو ڀاپي هو هر

روز شراب ۽ ماس کائيندو ۽

ڇو اڪندو هو ۽ چوري ڪندو

هو ۽ پر استردين سان ڀوگر ڪندو

هو . هڪڙي ڏينهن شراب پيئندي هو مري ويو ۽ وڃي پرڀت ٿيو .

هڪڙو ٻرا دمڻ هر الهئي شهر هر رهندو هو هو ڏينهن جو شهر مان بکيا

ڪري اچي پنهنجي زال کي ڏيندو هو پر اُنهي زال ڌاڍي بي

رحم هئي جو ڪڏهن به دان نه ڪندي هئي هڪڙي ڏينهن اُهي

پڙتي زال مڙس مري ويا ۽ وڃي پرڀت ٿيا . اُهي پڙتي به وڃي اُلهي

پرڀت سان گڏ ٿيا اُتي رهندي اُنهن کي گهڻائي ڏينهن گذري ويا

هڪ ڏينهن ڀوتل پنهنجي مڙس ڀوت کان پڇيو ته توکي اڳين جنم جي

خبر آهي ته ڏهن ڀوت چيو هائو مون کي خبر آهي مان اڳين جنم هر

ٻڌو هو ڀوتل چيو ته هي ڀوت تو اڳين جنم هر ڪهڙو ٻڌ

ڪيو هو جنم ڪري توکي اڳين جنم جي خبر پوي ٿي ته ڏهن ڀوت

چيو ته مون اڳين جنم هر هڪڙي ٻرا دمڻ کان گيتا جو اڌ سلوڪ

ٻڌو هو ته ڏهن وري ڀوتل پڇيو ته اهو ٻرا دمڻ ڪير هو ۽ ڏهن جو اڌ

چا آهي جنم ڪري ٻڌل ڪري توکي اڳين جنم جي خبر آهي ته

ڀوت چيو مون ٻيو ڪو به پنڃ ڪونه ڪيو آهي فقط گيتا جو اڌ

سلوڪ ٻڌو هو جنم ڪو مطلب هي آهي ته هڪڙي وقت ارڇن

سري ڪرشن ڀڳوان کان پڇيو ته هي ڀڳوت جيڪي گيتا جي

سائت ٻڌ کي ٻائي ٿو. هي ارڇن مولڪي پاپ جوڻ جو ياد ڪن ٿيون
 پاپ جو ٿيون ڪهڙيون آهن؟ استري، وڻش شودر آهي ۽ ٻي
 گت کي پائيندا. ٻوڙوڻ جو پنڇ جنم آهن. انهي منهنجو مگر آهن
 ۽ ڪتري منهنجون ٻاڏون آهن انهن کي مڪڻ ٿيل ڪا اوکي
 ڳااڻ ڪ انهي سبب ڪري هي ارڇن ماڻهو ۽ جي ديهي توکي
 ملي آهي انهي ديهه ۾ تون منهنجو سمور ڪرڻا ٿي ماڻهو ۽ جي ديهه
 جو بيان ٿي. مانشا ديهي ڪهڙي آهي جا هميشه نه آهي ناس ٿيل
 واري آهي جو ڪنهن به وقت اس ٿي وڃي ٿي ۽ رت پونءِ جو
 گهر آهي ٺڌا ۽ ماس ۽ پيو جيڪي آهي آهو سڀ اشد آهي اهي ٿي
 مانکا ديهه جا اوکڻ آهن هاڻي هن ديهه جي وڌائي ٿي ٻڌ ٿي هن
 جي ٻڌ ٿي ۽ ٻڌ ٿي ۽ ماڻهو ۽ جي ديهه ۾ اچي ٿي ٻڌ ٿي منهنجي
 سڃاڻڻ جو ڳاڻ ٻائي ٿو مولڪي سڃاڻي منهنجو پڇڻ ڪري ٿو ۽
 منهنجي پڇڻ ڪري اڻاسي ٻڌ ٻائي ٿو منهنجي ٻڌ کي ٻڌ واري
 هي ماڻهو ۽ جي ديهه آهي اڃا هن جي وڌائي چيهره انهي ڪري هي
 ارڇن هي مانشا ديهه توکي ملي آهي انهي ۾ تون منهنجو پڇڻ ڪر
 ۽ هن جو ويساهه مون منهنجي رک ۽ منهنجو پڳت ٿي ۽ منهنجي پوڄا
 ڪر ۽ مولڪي نمشڪار ڪر ۽ هن طرح منهنجو سمورن ڪر [اوڻو
 پکوت ۽ واشديو اڃا ٿو ٿو] انهي پڇڻ ڪري مولڪي ائين
 ملندڙن چئن پاڻي سان پاڻي کڻي وڃي ويندو آهي اڌي ريت
 مون سان ڪٿي (اوڻو نارائڻ) اهو منهنجو منتر آهي -

[نائون اڌياڌ پورو ٿيو]

منهنجي پوڄا ٿا ڪن پر ڀلجي ٿا ڪن ، ڀلجي ڇو ٿا ڪن ؟

هي ارجن سڀني ڄڻن جي پوڄڻ وارو آهيان ؟ سڀني ڄڻن جو ايشورمان آهيان جي مون کي اهڙو ايشور ٿا سمجهن آهي ڇهن ۽ مون ٿا هي ارجن هاڻي نياڻ جي ڳالهه ٻڌ جيڪي ديوتائن جي پوڄڻ وارا آهن آهي ديوتائن جي لوڪن ۾ وڃن ٿا ۽ جيڪي پتـرون جي پوڄا ڪرڻ وارا آهن آهي پتـر لوڪن ۾ وڃن ٿا ۽ جيڪي مون پاد پهر ڪي پوڄين ٿا آهي مون کي اچي ملن ٿا . هي ارجن مان جو سالگوار آهيان سو منهنجي پرڻا ڌاڻو ۽ جي ، جتن مان پتـر پڇ لڇمي ٺارائڻ ۽ وينڪن جي رحڻ وارو آهيان سو اُٺي پتـر تمان ۾ منهنجا ڀڳت پرڻت رکي گل ڦل ۽ هاڻي وڃهن ٿا سو مان ڀڳتن جو ڦل پرڻت سان وڌان ٿو . هي ارجن جو تون ڪا ٿيندين اول اکيئي (باهه ۾ وجهين ٿو) اهو مون کي سمجهڻ ڪر سو انهيءَ جو ڦل ڇا پائيندين سنسار جي چڪرن ۽ خراب ڪرمن جو ڦل جو ڦل سکر آهي انهن کي ڇڏي مڪت پائيندين . هي ارجن مان ڀوڳن پراڻين سان ڪهڙي طرح آهيان ڪنهن به ديوتا جي ڀڳت سان موه ڪونهي پر منهنجو ڀڳت جو منهنجو ڀڳتن ڪري ٿو مان به انهيءَ طرح هن جو ڀڳتن ڪريان ٿو —

هاڻي ارجن ٻيو ٻڌ جيڪو اڳيائي ٻاڻي آهي سو جيڪڏهن ڪنهن وقت پرڻت سان منهنجي يادگيري ڪري ٿو ۽ چوي ٿو هي سري ڪرشن ڀڳوان مان جهڙو جهڙو تنهنجي سرڻ آهيان ۽ مان تنهنجو داس آهيان هي ارجن اُٺي ڪي به تون سنت چاڻ منهنجي ڀڳتن جي اڳيان پاپ ڪهڙي شيءِ آهي جتن ڪانين جي ڀڳر کي باهه ساڙي ناس ڪندي آهي تنهن منهنجو ڀڳتن ٻاڻن کي ساڙي ناس ڪري ٿو ۽ انهيءَ وقت ئي ڌرم آتما ٿئي ٿو ۽

پڳوت ڳيٽا [۷۸] اڌيا ڌائون
 مان آهيان ۽ سنڌار منهنجي سرخ آهي ۽ سڀني جو ڏي ما ڏت
 مان آهيان ۽ سڀني کي ناس بر مان ٿو ڪريان ۽ سڀ کي پيدا
 ڪندڙ بر مان آهيان ۽ هي سڀ مون ۾ لي آهن سڀني کي لپين
 ڪري مان پورن آهيان انهي ڪري منهنجو نالو ڌن ڌن ان آهي
 سڀني جو اڻاسي پنج آهيان سورج ٿي مان ٿيان ٿو ۽ ڀرلي مان
 ڪريان ٿو ۽ مون ٿي ديڙ ٿائون امر ڪيا آهن ۽ ما ٿين کان وٺي
 جيڪي ديئون آهن اُنهن کي مون ٿي ڪال لائو آهي . هي ارڃن
 اڙي طرح جيڪو مولڪي پوڄي ٿو ٿن جا پاپ يڪڊر ناس ٿين ٿا
 ۽ جيڪي ڀراڻي جيڪي ڪري سر ڳر جي ڪامنا رکن ٿا آهي منهنجي
 پنج جيترو سر ڳر جا پوڄو ڳي جڏهن سنڌن سڀ پنج ناس ٿين ٿا
 ٿڌن سر ڳر کان ڏيٺ ڪري منهنجو لوڪ ۾ اچي جنم ٻا ٿين ٿا جي
 اڙي طرح ڪامنا ڪري جيڪي ڪنڌا آهي سر ڳر پوڄي وري ڪرڻ
 ۾ اچن ٿا ۽ ٿڌ ڪر سکر پوڄين ٿا . ارڃن منهنجي پڳوتن جي ڳالهه ٻڌ
 منهنجا پڳوت منهنجو هڪو ويساءِ مون منهنجي وڪي جو در منهنجو سمرڻ
 پڄن پيا ڪن اُنهن جي سکر واسطي ۽ ٿڌ ڪن ٿا رڻ لاءِ اُنهنجا چاڙهي
 ڀاسا پيو ٿڌ سان جڏهن شاوڪار جي گهر کي چوڪيدار ٿرندو آهي
 ٿڌن مان اُنهن جي پٺيان ٿران ٿو -
 هي ارڃن آهو جو منهنجو پڳوت آهي جڏهن تنهنجي ديڙ جي
 رکيا ٿو ڪريان آهو ٿڌن ڪن تنهنجي رت جي رکيا ڪريان ٿو
 ۽ منهنجي مڻها ڪري تنهنجي منهنجي منهنجي پاڻ سان ٻچل
 ڪريان ٿو ٿاڙي ڀريت ڪري تنهنجي رت جا ڪهوڙا ٻڌن ان ٿو
 اڙي طرح مان پڳوتن جي اڳيان اڌين آهيان - هي ارڃن جڏهن
 منهنجو اڌين آهيان ٿڌن هي ڪنهن سان نه آهيان - هي ارڃن
 جيڪي مولڪي ڇڏي هي ڪنهن ديوتا جي پوڄا ڪن ٿا آهي به

اڌياڻ ٺاڻون

آهيان سڀني ڀوت پراڻين جو ايشور آهيان جيڪي اهڙو مونکي
 ٺٽا ڄاڻين آهي ڪڙو ڦل پائين ٿا سو ٻڌ - اُنهن جون آڻاڻون
 سڀ اڃا يون وڃن ٿيون آهي جيڪي چڱا ڪم ڏان پندڙ ڪن
 ٿا آهي اُنهن جا اڃا وڃن ٿا - وري ڪهڙا آهن دڻيڻن راکشن
 جهڙا اُنهن جا سپاءَ آهن آهي منهنجي ماما ۾ موٽيل مونکي ٺٽا
 ڄاڻن . هي ارڃن جيڪي چڱا ٻڙش مهاڻا منهنجو ڀڄڻ سمور ڪن
 ٿا آهي ڪهڙا آهن اُنهن جا ديوتائن جهڙا سپاءَ آهن ؟ مونکي
 سڃاڻي ڀڄڻ ڪن ٿا ڪهڙي طرح سڃاڻي ڪن ٿا ؟ سري ڪرشن
 سڀ هي آڌ آهي ؟ ابناسي آهي اهڙو مونکي سڃاڻي ڪري ڀڄڻ
 ڪن ٿا ڄاڻي ڀڄڻ ٻڌ منهنجي جيڪا وڌائي آهي اُنهي کي ڳائين
 ٿا ؟ ڀڙهن ٿا ؟ ڪٿا ڪن ٿا ؟ ٻڪي ويسا سان منهنجي
 ڀڄو ڄا ڪنٿا ؟ هر ڌر مونکي هٿ ٻڌي ٺٽا ڪنٿا - اهڙي ريت
 منهنجو ڀڄڻ ڪنٿا ٻيا گياني منهنجا پڳت جيڪي آهن مونکي ڪهڙي
 طرح سان ٿا ياد ڪن اُنهن جو ڀڄڻ ٻڌ مونکي گياني سڃاڻن ٿا
 ڪڙو ٻڌو مشهور ٻار ٻڌو آهي آهي ڪهڙو روپ ڪري منهنجو
 سمور ڪن ٿا ٻيو ڪو به پيد ٺٽا ڄاڻن ڪڙوئي ڄاڻن ٿا - ارڃن
 ڪم ٻڌ مان آهيان جيڪي ٻڌ مان آهيان سو پر ڪرتي جو ٻڌ جو
 آهي ٻڌ مان ۾ ڪو به تفاوت ڪونهي مگر ٿورو تفاوت آهي .
 سو اها ” آهي وڃن چئي جو ڪجهه ٻاه ۾ هو ۾ ڪجي ٿو سو آهي
 ڇن ٻڌ مان آهيان مٿن کان وٺي جيڪي ان آهن آهي ٻڌ
 بيان ؟ جيڪي ۾ جيڪي منتر ٻڌ-ڙهجن ٿا آهي ٻڌ مان آهيان
 ٻڌا ٻڌ مان آهيان ؟ ويدن ۾ جو اوڻڪار آهي آڏو ٻڌ مان
 بيان رکي ويد ٻڌو ويد شام ويد آهي ويد ٻڌ مان آهيان ؟
 سڀ جي مڪتي ڪرڻ وارو ٻڌ مان آهيان سمهڻ جي جاءِ ٻڌ

ت ڪيئا
 ٿي ٿو سان سڀ ڪيل ڪريان ٿو. هي ارڃن ٿي مان توکي
 جي وڌائي ۽ پڙاپ پڌا يو آهي ۽ سڀني جي پوکڻ ۽ ناس
 ٿي وارو آهيان ۽ سڀ کان پري به آهيان ۽ سڀني پوکڻ
 ٿين جو آهيان راءِ به مان آهيان -
 هي ارڃن سڀ ڪالهه مون توکي پڌائي آهي ۽ ليارو ڪنن آهيان
 - جڏهن هو هميشه آگاهه هر رهي ٿي پڌا آگاهه مان پڌا آهيان ۽ مون
 جي ٿي ٿي سڀ پوکڻ پوکي مون مان پڌا آهيان ۽ مون
 منجهه ٿي رهن ٿا ۽ سڀ به به آهيان ۽ سڀ کان پري به آهيان
 اڌو نيارو آهيان -
 هي ارڃن جڏهن هي سنسار پورو ٿو ٿئي تڏهن منهنجي جيڪا
 مايا آهي ان به وڃي اتر ٿئي ٿو هي ارڃن مايا ۽ سنسار جي آڌ
 مان آهيان ۽ وري به مان سنسار کي پڌا ڪريان ٿو ۽ پالنا به
 ڪريان ٿو ۽ پڙاپ به ڪريان ٿو هي جيڪا چوراسي لک چوڻ آهي
 سا منهنجي وس ڪانهي اها مايا جي وس آهي پڌا. مان سنسار
 کي پڌا ڪريان ٿو وري ناس به ڪريان ٿو سو انهي ڪم ڪرڻ
 جو مونکي دوش ڪونهي جو جو مان ڪنهن سان موڙ لالچ نٿو رکڻ
 مان موڙ کان پري آهيان اڌاسي آهيان انهي ڪري مونکي
 ڪو به پڌن پڌي نٿو سگهي. هي ارڃن منهنجي آسپس ڪرڻ
 ٿون به نيارو ٿي ۽ پاڻ کي نيارو سمجهه. هي ارڃن پيو پڌا -
 منهنجي مايا جا آهي اها سڀني کي پڌا ڪري ٿي پيو ڪ
 قسم ٿون سنسار جي پڌا ٿيل جو نه سمجهه اڌو ايشور مان آهي
 هي ارڃن هي جيڪي ديهه ڌاري منهنجي آهي ٿو پڌي پڌو
 موڙ ڪر اڪيائي مونکي سمجهن ٿا ته سري ڪرشن ڀڳوان
 ايشور آهي - ٿوري پڌو وارا چيو مونکي ٿا سڃاڻن مان

اڌيا ۽ جو مها تر آهي — ات سري پدير پراڻي ستي ايسر سنڀاڌي ائون اڌيا ۽ پورو ٿيو

سري گيتا جو ناڻون اڌيا ۽ شروع ٿي
 سري ڀڳوان چوي ٿو هي ارڃن مان توکي
 گجھي کان به گجھو گيان ٻڌاين ٿو جو تون
 منهنجي وڃن جي لندا نه ڪندو آئين ۽ ست
 ڪري مڃين ٿو انهي ڪري توکي ٻڌاين ٿو
 جنهن گيان جي چاڻڻ ڪري سنسار ڌڪ ڏيندڙ
 جو چمڻ مرڻ آهي انهي ڪسان مڪت ٿيندين
 ٻيو ڪهڙو گيان جنهنجي چاڻڻ ڪري سنسار
 کان نيارو رهندين ۽ جيتريون وڌيائون آهن
 ۽ جو ڳر جون شيون آهن انهن جو راجا آهي
 ۽ اتر کان به اتر آهي ۽ پوتر کان به پوتر آهي ۽ اگهر پتر ۽ جو
 ڪنهنجي چوڻ ڪري چيو ٿو سگھجي جنهنڪي ظاهر ڏيکاري ڏيندو
 ۽ جنهن گيان جي چاڻڻ ڪري ابناسي پتر ٻائجي سو اهڙو گيان
 جو آهي تنهنڪي جيڪو پاڻي ٿو تنهنجي ڳالهه ٻڌ — هي ارڃن
 اهڙي گيان جي چاڻڻ کان سواءِ جيڪو مو لڪي پاڻي ٿو
 سو هر هر سنسار ۾ چمي ۽ مري ٿو — هي ارڃن ٻيو ٻڌ —
 منهن گيان جي وڌائي اڳي چئي اتر اها ٻڌ — هي ارڃن منهنجو
 و اب گت سروب آهي انهيءَ مان سارو جهان پيدا ٿيو
 هي ۽ ٻيو جو ويراٽ سروب آهي انهيءَ تي برهما کان وٺي
 ڪٿليءَ تاءِ ويٺا آهن ڪهڙي طرح ويٺا آهن جتن وڌي وڃن تي
 دين پکي وهندا آهن تنهن وڌي ويراٽ تي لوڪ ويٺا آهن
 سڀ جي هردن ۾ آتما رام مان آهيان ۽ ڪهڙي روپ ۾ تنهنجي

وقت کيٽا
 ان پڇيو ته ڪرڻ ۾ ڇا دان ڪرڻ ڪهڙي تڏهن ٻرڻ ۾ ڇيو ته
 ڪاري ٻرڻ جو ڌرم ڪر. تڏهن راجا ڪاري لوه جو ٻرڻ ٿيو
 ان جي اکين ۾ لعل وڃيارياءَ ۽ سون جي ٻرڻ شاڪ پاڻائينس
 انهي ٻرڻ کي تيار ڪري راجا ناوڻ اڻڻان ڪري هان ڪرڻ
 ٿيو. اهو ڪارو ٻرڻ ٿيو ڪري ڪرڻ لڳو راجا هنڪي ٿي
 ٿي وڃي ۽ چيائ ته ڇا ڇو ڪو اوڳڻ ٿيو آهي جو ڪارو ٻرڻ ڪري
 ٿو تڏهن راجا وري ٻيو وقت دان ڪيو ته هو ڪارو ٻرڻ ڪري
 ڪرڻ لڳو ٻه اڻڻ کي ٿي ڇوڻ لڳو ته هي ٻرڻ ٿون مون ڪي
 وٺندڙين؟ ٻه اڻڻ ڇيو ته تو جهڙا مون ڪهڙائي هان ورتا آهن تون
 به ڏکڻو آئين تڏهن ڪاري ٻرڻ ڇيو ته تون مون ڪي ٻڌاءِ ته
 ڪهڙي ٻل ڪري تو مون جهڙا ڪهڙائي هان ورتا آهن تڏهن
 ٻرڻ ڇيو ٻه ڪو ڪوڻ مون منجهه آهي سو مان ئي ڇا ٿا ٿو تڏهن
 وري ڪاري ٻرڻ ٿيو ڪري ڪليو انهي وقت ٻي ٻه ڪهڙائي
 ڪاري مورت ٻڪري تڏهن ٻه اڻڻ کيٽا جي انهن اڌاءِ جو پاڻ
 ڪيو ۽ جو پاڻ انهي مورت ٻڌو ۽ انهي جي ديه پلٽي
 ٻه اڻڻ پاڻي جي انهي مٿان وڌي ڇل جي ٻوڻ ڪي
 انهي وقت منجهه ديه ٻڌي ۽ ديو ٿاڻن جي ديه پائي ووان ٻرڻ
 وڌيڪن وڌي تڏهن ڪالي ٻرڻ ڇيو ته کان مٿي ٻيو ڪو اڻ
 آهي جو مون ڪي دن ديه کان ڇڏائي تڏهن انهي ٻرڻ ڇيو
 وڌي پائي آهيان ۽ هن شهر ۾ ڏکڻو ساڌو کيٽا پائي آهي
 ساڌو کان اهو ڪارو ٻرڻ ڪيٽا جو انهن اڌاءِ ٻڌي ڪرڻ
 ٻه اڻڻ ٿيو ۽ چوند وڌي ٻرڻ ٿون به کيٽا جو پاڻ ڪرڻ
 ٿيو ٻه اڻڻ ٿيو اهو ٻرڻ به کيٽا جو پاڻ ڪرڻ
 شري نارائڻ چوي ٿو هي اڇي شوجي چوڻو هي ٻه اڻڻ ٿيو

پڳوت ڪيئا

(۷۳)

تون پنهنجي اولاد جي واسطي منهنجي اولاد کي مارين ٿو
گهڻا پيرا مون کي چوڻ لڳي پر مون اهو چيلو هوم ڪري ڇڏيو ۽ ٻڪر
ٻڪري سراب ڏنو ته تنهنجو ٻڪرو انهي طرح ڪٽيو ايترو ڇڏيو
مرڻ ٿيو ۽ هر ماريندا ڏرمراءِ وٽ وٺي ويا ٿڌن ڏرمراءِ ڪ
ڏنو ته منهنجي وڃي نرڪ ۾ وڃو هي وڌو ٻاڻي آهي نرڪ پور ڳائي
ڳچي ۾ نوڙي ٻڌي ڪهر ڪهر پٺائي ۽ کاڌو ٿورو ڏئي ڇڏن ٻاندر جي
چوڻ چئي ٿڌن وري ڪٿي جي چوڻ پاتر هڪڙي ڏينهن ڪنهن
پيشي ۽ آلهي ۽ ڪه ۾ ڪٿي جو جنم ڇڏيو وري گهوڙي جو جنم پاتر
آلهي گهوڙي کي هڪڙي فقير ورتو اهو سارو ڏينهن مون تي چڙهي
شهر ۾ ٻڪيا ڪري ۽ ساڃاهي جو هڪ ننڍي نوڙي سان ٻڌي ڇڏي
ڏنو مان مڪيون به هڪلي نه سگهان منهنجي کاڌي جي به خبر
هي شهر ۾ ملڻ لڳا رستي ۾ هڪڙي هنڌ گپ هڻي مان اُتي گپي
۽ مٿون هو مارڻ لڳا اُتي منهنجي ديه چئي اهڙي طرح گهڻا
پوڳي هاڻي چيلي جو جنم پاتو اٿر - مون ائين سهجيو ته هن
مارڻ آيو آهي سو مان هن وٽ سکر ڏسندس سو تون ڪاٺي
يارو آهي جڏهن پکين کي پٿر مڇاجي ته هو ته پٿر کان اڳر اڏامي
آهي مان پنهنجي اکين ڏٺي ڳالهه تو کي ٻڌايان ٿو -
۽ هڪڙو راجا آيو آلهي راجا جو نالو ناوڻ هو آلهي به مرڻ

کیا

(۷۲)
 ت کیسا سو مایستو جیکو پکی نشچی سان دن اڈیا = جو ہاٹ کدو
 کی امار کھٹو قل ملندو آ دو قل چوٹ کان ہاھر آ ہی -
 [انون اڈیا = پورو ٿیو]
 تہو

سو مایستو جیگو پکی نشیچی ساس
کی امار کبطو قل ملندو آ دو قل چو ط کان ہار آ ہی -

[النون اقيا و هو ذو ثيو]

ري گيتا جي انبين اڌيا = جو مها نير شروع ٿيو
[النون اڌيا = پورو ٿيو]
سري نارائڻ هوي ٿو - دي

سری نارائن دیوی

لاچھہ-ی قہ کھل قہیہ ہر لڑیہ ا ل د یی جی

ڪناري تي هڪڙو شهر آهي اُتي

سرمایه های

دو - آنہی وقت کہٹو پدا رت دو

شیوا کندو ہو۔

۴ سنتن جي سڃاڻپ
دڪري ۽ ڏينهن دڪري سنت کان پڇي ۽ ٿر هي سنت هو ٺڪي
دڪري ۽ ڏينهن دڪري سنت ٿر ٿون اشميد پڪير ڪ-ر ۴
والد ڪو نه ٿي ٿر هن سنت چيس ته ٿون اشميد پڪير ڪ-ر ۴
والد ڪو نه ٿي ٿر هن سنت چيس ته ٿون اشميد پڪير ڪ-ر ۴

دکڑی ڈینھن دکڑی سمت کان پچھیا ہر سی

والله اعلم بالصواب

دایوئی تی بل چاره تو کی دیوئی پت دیندی

کے لئے بکرو بکر پتھن می ورنو اہی،

ڪارائي وقت ڪيا ۽ جڏهن انکي مارڻ لڳو تڏهن ڪري چيو هو ڪو

لکھنؤ، ۱۲ مارچ ۱۹۴۷ء کو

پسر اکبر چندی سنستان کا نہ ہتی ۴ دگر پیر اکبر چندی

اشمید یکبار کوی! آه چو مان پکری جی

کئی کو چیلو است کونہ اچو آخر کبھندی کبھندی کی تپن

نہیں وہ چہلو تہتر اور چہلو پکڑی سو تو ورتہ چہلی ہی نہیں

تو میں ہکری چوتھے نمبر پر آئیں

آمین جو منہ پناہی پت کبی کہیں تو تون دا یو تھاپی

کے من گھڑے و آبی جو پرانی پت کی ماری ہاں پت

سرشت پيدا ٿي ۽ وري اُنهيءَ رات ۾ لٽي ٿي ٿي —
 ٿيا ٻي مون ۾ اچي ملي ٿو — ٻيو ڏيهه ٿيا ٻي ڏينهن رات ۾ ڏکڻ ۾ وڃي ٿو . اُهو پٿر يون جو ٻي ڪڏهن ٿو ڏيهه ٿيا ٻي ڏينهن جي پٿر جي ڏيو ٿاڻن جو ڏينهن ٿئي ٿو . سهايون راتيون جو ڏينهن آهي ۽ اونداهيون راتيون پٿر جي رات آهي ڏيو ٿاڻن جو ڏينهن ڪهڙو آهي ؟ ڇڏهن ۶ مهينا سورج جو رت اُتر پاسي هلندو آهي ۽ ڏيو ٿاڻن جو ڏينهن ٿيندو آهي ۽ ڇڏهن ۶ مهينا سورج جو رت ڏکڻ پاسي هلندو آهي ڏيو ٿاڻن جي رات ٿيندي آهي ۽ اهو اچا چاري جو ٻي ڇڏهن ماڻهو ۽ پٿر ۽ ڏيو ٿاڻا جا ڳنڍا نالي ڏکڻ شهر آهي اُنهيءَ کي ڏسندو منهنجي ابڙاسي پڻ ۾ اچي پراپت ٿئي ٿو وري جنهن کان چٽو ۽ ٻيو جو ٻي ڇڏهن ماڻهن پٿر ۾ ڏيو ٿاڻن جي رات ٿئي ٿي ڏيو ٿاڻن جي ٿيا ٻي ڪري چي — پراپت ٿئي ٿو پوءِ ڪيترا ڏينهن اُتي وري اچي منهن ۾ جنهن ٻائي ٿو اهي پٿي جو ٻيڻ جا رستا اصل آهن — ڏکڻ نالو سهاڻي گت ۽ ٻي جو نالو اُونداهي اوگت . ڏکڻ پاسي وري لٽي اچي ۽ ڏکڻ پاسي وڃي موٽي ٿو اچي —
 هي ارجن اهي پٿي رستا جو ٻيڻ جا جن پٿا ۽ سماجها آهن —
 هن وقت مونسان مليو ٿي ره — هن اڌياڻ کي جيڪو پڙهندو آهي اُنهيءَ کي چار ويد پڙهڻ جو فائدو ۽ سڀني ٻيڻ ڪرڻ جو سڀ ٿپشيا ڪرڻ جو ڦل ٿيندو ۽ ان ڪرڻ جو جيڪو ڦل

ٿي ٻن ڳڻن جو ليکيو هٿ. ستره لک اسي هزار ورهين جو ستجڳهه آهي
 هزارن لک ڇهائيوي هزار ورهين جو ٿريتا جڳهه آهي ان لک چوٺن
 هزار ورهين جو دواپر آهي ۽ چار لک ٻئي هزار ورهين جو ڪلاڳهه
 آهي چارئي جڳهه ٿيڻا لک ٻاڻتر هزار ورهين جا آهن جن منهنجو
 ابناسي هرقاب ڇاڻو آهي انهن ڪي چار جڳهه برهما جو ڏينهن ۽ چار
 هزار ماڻهن جو ڏينهن هڪ جهڙو آهي ڇاڪاڻ ته پنهنجي ڪرم ڪري
 برهما به ناس ٿئي ٿو ۽ ماڻهو به مري ٿو انهي ڪري جو ليکڻ هر آيو
 آيو اوس ناس ٿئي ٿو انهن هڪڙو مولڪي ابناسي سماجي مون
 به پڪو ويساه رکيو آهي - هي ارجن منهنجو جو اب گت سروب
 آهي انهي برهما جي ڏينهن به سرشت هٿا ٿئي ٿي ۽ رات به
 پنهنجي ابناسي اب گت سروب به وڃي لڳي ٿئي ٿو -

هي ارجن هيءَ ڀوت هراڻين جي جا چوراسي لک جو ط آهي
 اڌا برهما جي ڏينهن به هٿا ٿئي ٿي ۽ رات جو منهنجي اب گت
 سروب به وڃي پوي ٿي منهنجو اب گت سروب سڀ کان پري
 آهي. سناٿن هراڻن آهي. ۽ سڀني جي ناس ٿيڻ ڪري هو ناس
 ٿيڻ ٿئي اڌو ته ابناسي آديان ڪنهن مونڪي ظاهر ٿيڻ به ڪونهي
 انهي ڪري منهنجو نالو اب گت آهي ۽ انهي کي پوءِ گت به
 چوندا آهن انهي کي ملڻ ڪري وري سنسار به ايندو - اهو
 پوءِ ٿا منهنجو شهر آهي. هي ارجن اهو پر ڪر سڀ کان پري آهي
 ماڻهي انهي پوءِ جي ملڻ جو رستو هٿ. انهي کي انهن اکندت پڪت
 ڪري پائنجي ٿو. انهن اکندت پڪت جو وستار هٿ - مونڪان
 سواءِ ٻيو ڪو به ديوتا ناهي پوڄين ۽ منهنجي پوڄن کان سواءِ هڪ به
 به ناهي ڪنارن انهن جو نالو انهن اکندت پڪت آهي انهي پڪت
 ڪري مونڪي پاڻو اٿن - اهو ڪهڙو پوءِ آهي جنهن مان

انهن نالن جو سڌو سان ڄاڻ ڪن ٿا ۽ ڏيهه ڪي ٿيا ڳر ڪن ٿا اُهي
 منهنجي پرمائند اڻاسي پڌر وڃي پراپت ٿين ٿا. هي ارجن جنهن
 پرش ڪي ويدن جي ڄاڻ ڏارو چون ٿا ۽ جنهن پرش ڪي نروهي
 جوڳي پراپت ٿين ٿا جنهن پرش جي ملڻ لاءِ پرمڇاري پرمهر ڇرج
 رکن ٿا اُهي پرش جو مهاٿر مان توکي ٿوري ۽ ڏاڍاڻ ٿو ڪڍا
 جوڳي پرش هن ريت ڏيهي ٿيا ڳر ڪن ٿا. هي جيڪي ڏيهه ۽ نوهر وارا
 آهن انهن ۽ اڪيون ٻڌ ڪري من ڪري هردي ۽ لهچل ڪن ٿا ۽
 پراڻن کي روڪي مٿي آڻين ٿا ۽ منهنجي نالي جو ڄاڻ ڪن ٿا
 اوم پرمهر اوم پرمهر اُهي نالي جو ڌيان ڪن ٿا ۽ ڏيهه ڪي ٿيا ڳر ڪن
 ٿا اُهي منهنجي اڻاسي پڌر وڃي پراپت ٿين ٿا ڄاڻي منهنجي
 پريمي ڀڳتن جو وسار ٻڌ منهنجا پريمي من جو لهچل چيتو رکي
 مون ۽ وڙندي ٿوندي اُٿندي وهندي منهن سان راڌي ڪرشن
 هري ڪرشن - هري رام - ڀڳوان - ٻار پرمهر - پرميشور - واشديو - پرماتما
 نارائڻ - نراجن - ڏاڻوهر - ڀڳت وچل - سرو وياهي - انڌريامي
 انهن نالن جو ڄاڻ ڪن ٿا اڌا چوڪي جوڳي آهن سي مون سان
 مليا پيا آهن اُهي مونکي ٻائيندا - ڇا پائيندا ڏيهه ڪي ٿيا ڳر ڪن
 پرمهر ٿا ۽ وڃي پراپت ٿيندا ۽ مونکي ٻائيندا. هي سنسار جو ڌڪن
 جو گهر آهي اُهي ۽ مها پرمهر جي پرمهر سڌ آهن اُهي جنم نه پائيندا -
 هي ارجن هي جيو پرمهر لوڪ ٿا ۽ وڃي وري موٽي اچي ٿو - هي
 ارجن جن پرش مونکي پاڻو آهي اهو وري چمڻ مڙڻ ۽ لٿو اچي
 هي ارجن جن منهنجو مهاٿر ٻڌو آهي انهن جي نگاهه ڪهڙي آهي
 ڇاڇو ڇو آئن ست ڇو - ٿريتا - دواپر - ڪلجڪر - اهي ڇڏن
 هزار دفعا ئي گذرن ٿڌهين پرمهر جو ڌيئهن پورو ٿئي ٿو - وري
 پيرا پيرا اهي ڇاڙهي ڇو گذرن ٿڌهين پرمهر جي ڪ رات پوري

اڌ ٻار اڌون
 ڳوٺ ڳيٽا
 ڀڄو ر آهيان انهي ڪري منهنجو ٺالو آڏو آهي . جيترا پگهر سڙا
 ماڻهون ڪڍيا ديوتاڻن ۽ پٿرن جي نمت، انهن ۾ پڇو ۽ منهنجي
 پوڄا ٿيندي آهي انهي ڪري منهنجو ٺالو آڏو پگهر آهي هڪڙو منهنجو
 ٺالو ديهه پرتانمهر آهي انهي جو اردت پڻ جيترا ديهه آري آهن انهن
 سڀني ۾ منهنجي ديهه ٿاڏي سڀني آهي ۽ منهنجي ديهه جهڙي ٿي
 ڪنهنجي ديهه ڪانهي ۽ نه مون جهڙو ڪنهن ۾ ٺهڻ آهي جيترا منهنجا
 اوتار آهن انهن سڀني ۾ هي منهنجو اوتار ٿاڏو سڀني ۽ آخر آهي انهي
 ڪري منهنجو ٺالو ديهه پرتانمهر آهي انٺ ڪال جي وقت اڏو
 مونکي سڃاڻي ٿو ڇڏي سو منهنجي ابداسي ٻڌ ۾ پراپت ٿئي
 انهي ۾ ڪو سنسو ڪونه آهي ديهه تياڳڻ وقت منهنجو سمورل ڪڍو
 ٿو انهي ۾ وڃي پراپت ٿئي ٿو انهي ڪري سڀ ڪنهن وقت منهنجو
 سمورل ڪرڻ ڇاڪاڻ ته هي ديهه ڪوڙي آهي خير نه آهي نه ڪنهن
 وقت وڃي مون منهنجو ٺاهڻ ڇڏيو رکندڙين ته مونکي پراپت ٿيندو
 انهي ۾ ڪو سنسو ڪونهي هي ارجن هڪ خيال ڪري هر ڏين منهنجو
 ٿيان ۽ سمورل ڪر . اهو اڀياس جوڳو جو لڳل آهي مون ايشو
 من رڳي منهنجي وڌائي ڪر ۽ جيڪي مون ايشو رڳي ٻورن
 ڄاڻي منهنجو ٿيان ۽ سمورل ڪن ٿا انهي مونکي اچي ملن ٿا
 ڪهڙو آهي سڀ هي ڄاڻل وارو ۽ سڀ جي آڏو آهيان منهنجو
 تي هڪم آهي مون تي ڪنهنجو هڪم ڪونهي ۽ سوکير کان به
 آهيان ۽ سڀني کي ترپت ٿو ڪريان اڇنت آهيان پريمن آهيان
 سڀ هي ڄاڻل وارو آهيان ڪي اڇنت روپ چون ٿا آڏو
 تي سورج ۾ رهن ٿو اڪيان جي انڌ ڪار کان پري آهيان .
 ڪي جوڳي نرڻ انڌڪل وقت پنهنجي آشا ڪري ٺاهڻ
 ٻڌو ٿي ۽ هي پرتاب ڪري پراڻين کي ترڪتي ۽ ر آهيان ٿا ۽

اڌياڻ ائون

آسيس ڪندو وٽڪنٽ ويو، سري نارائڻ چـوڻ لڳو هي اچي
 شرح چوڻ لڳو هي پار پتي اهو ستين اڌياڻ جو مها تر آهي جو تو ٻڌو
 ات سري پدم پراڻي ستي ايسر سنڀادي
 ستون اڌياڻ پورو ٿيو

سري گيتا جو ائون اڌياڻ شروع ٿيو

ارجن چوي ٿو هي پر کوٽر اوداڪي جو اودان
 جا ڊگھت ٻوڙ ڇا ٿي ٿا سو ٻوڙ ڇا آهي ۽ ڪر
 ڇا آهي — ۽ اڌ پوت ڇا آهي — ۽ اڌ ڏيو ڇا
 آهي — هي مٿ سوڌن اڌ ڀڳ ڇا آهي ۽ جيڪو
 ٿو ڪي انگال مهل اڌو سمجهي ٿو اُهي ۽ جي
 ڪهڙي گت ٿئي ٿي ۽ انهن سڀني جو اُتر ڪرڻ ٻڌايو
 سري ڊگھو چوي ٿو هي ارجن سڀ کان پري ۽ اڌاسي آهي
 اُهي ڪري ٻوڙ ڇو ٿا مون کي پنهنجي پر تاب ڪري ٿي پر تاب
 آهي ۽ پنهنجي ڀل ڪري ٿي ڀل آهي ۽ پنهنجي گيان ڪري ٿي گيان
 آهي ۽ جيڪو پوت پراڻي آڏن اُهن سڀني کي پنهنجي پر تاب
 ڪري ٿي پر تاب آهي ۽ پنهنجي ڀل ڪري ٿي ڀل آهي پنهنجي
 گيان ڪري ٿي گيان آهي ۽ سڀني جو مان ايشور آهي ڪري
 پنهنجو نالو اڌياڻ آهي ۽ سڀني پوت پراڻي کي ڏان پڌا ڪريان
 ٿو ۽ جنهن جي مسڪ ۾ جڏن لکان ٿو ٿي ٿو تنهن ٿي ٿو تنهن ڪري ڪر
 چوڻ ٿا ۽ پنهنجي پوت جو آڏن پاڻي ۽ تيج ۽ دوا ۽ پوڻي ۽ آڪاس
 ٺهڻ جو ڪرڻ وارو آهي انهي ڪري اڌ پوت پنهنجو نالو آهي
 جيڪي ٿيڻو آهي اُهي جو به ايشور آهيان ۽ سڀني ڏيو ٿاڻن جو

تس چيو ته جنهن ٺاڻڪر منهنجي پيءُ کي ماريو آهي اُنکي ميان
 ماريندس - ۽ وڃي واپارين کان پڇيا ڪيا ۽ چيا ته اهو منهنجي
 پيءُ مونکي ڏيکاريو جتي منهنجي پيءُ کي ٺاڻڪر ڏنڪيو هو واپارين
 چيس دل نه هائي ڏيکارڻ ۽ واپارين وٺي وڃي اُها جاءِ ڏيکاريس
 ڏسي ته جتي هر وڻ آڏن اُنهن کي ڪوڏر سان ڪوٽل لڳو جڏهن
 وڏو سوراخ ٿيو ته اُلهان وڏو ٺاڻڪر نڪتو ۽ چيا ته تون ڪير
 آهين ۽ منهنجو ڪير ڇا ڪاڻ ٿو ڪوئين تڏهن چو ڪري چيو ته مان
 سڪور وڻ جو پٽ آهيان جنهن ٺاڻڪر منهنجي پيءُ کي ماريو آهي
 مان اُنهي کي ماريوندس تڏهن اُنهي ٺاڻڪر چيو هي پٽ مان منهنجو
 پيءُ آهيان ۽ تون مون کي من ڏيڇ ڏيه کان ڇڏاءِ ۽ مونکي نه مار
 اهو منهنجو اڳيون ڪور آهي جو مان هن کي پوڳيان ٿو تڏهن
 چو ڪري چيو هي پٽ ڪو اُڀاءُ ٿيسو جنهن ڪري توهان جو مون ڪير
 ٿيس تڏهن ٺاڻڪر چيو هي پٽ ڪنهن ڪيٽا جي پاٺ ڪندڙ ڀر هڻ
 کي گور ڀروجن ڪراءِ ۽ اُنهي جي شيوا ڪر اُنهي جي آسي سان
 مان من ڏيه کان چئندس تڏهن اُنهي چو ڪري پنهنجي ڪور اچي
 پنهنجي زال کي حال پڇايو استري چيس ته ضرور ڪرڻ ڪور جي
 ڪر - تڏهن سمن جي شيوا ڪرڻ ڪري اُڌار ٿئي ته بيشڪ ڪر
 تڏهن ڪيٽا ڀائي ڀراڻ ٿي شهر ڀر ڳولڻ لڳو اُنهي شهر ڀر جيڪي ڪيٽا ڀائي
 ڀراڻ ٿي هراڻن سڀني کان ڪيٽا جي سڀني اڌياڻ جو پاٺ ڪرايا
 ۽ اُنهن کي ڀروجن ڪاراياءِ تنهن من ڏن، ڪري اُنهن جي شيوا
 ڪيا ۽ ويٺي ڪري چوڻ لڳو هي مها ڀرشو اوهين ڪر ڀا ڪريو
 ته منهنجي پيءُ سڪور ڪرڻ جو اُڌار ٿئي تڏهن سڀني ڀر هڻن آسي
 ٿيس ۽ اُنهي وقت ئي هو اُنهي ڏيه کان هٽو ۽ ڀرو ٿيڻ جي ڏيه
 ڏانهن روان ٿي اُنهي آهي آڪاس ڏي هليو ۽ پنهنجي پٽ کي

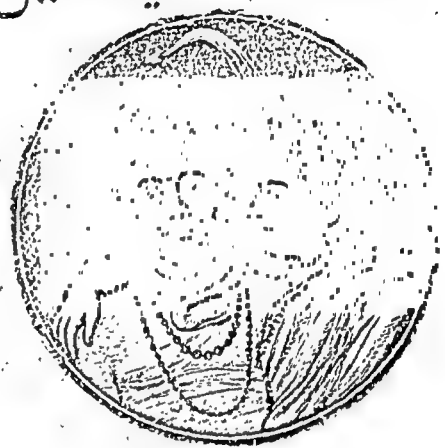
ڀڳوت گيتا

(٦٥)

ڪري ڄاڻن ٿا ۽ مون کي ئي ويد ڄاڻن ٿا اهڙو مون کي ڄاڻي انڌڪا
وقت من جو نشچو مون منجهه رکي منهنجو ئي ڀڄڻ ڪن ٿا ۽
ڇڏين ٿا انهي ڪري اهو پيش منهنجي پوئيانند اهناسي پڌر وڃي
ڀر اپت ٿئي ٿو - اهو نشچي ڪري منجهه -
(ستون اڌيا ٻورو ٿيو)

سري گيتا جي ستين اڌيا جو مهاتمر شروع ٿيو

ڀڳوان ٿو چوي هي لچمي
ستين اڌيا جو مهاتمر پڌر - هڪ پتل
ٺايل شهر آهي اتي سنڪورڻ ٺايل
هڪڙو وڻ رهندو هو اهو واپار
ڪرڻ لاءِ شهر کان ٻاهر ويندو هو

هڪڙي ڏينهن ٻين واپارين سان
گڏجي واپار ڪرڻ لاءِ ويو رستي ۾ سنڪورڻ کي ٺاڳ ڏٺو ۽ مري
ويو سندس سنگتي ڪري اڪر ڪري اڳتي روانا ٿيا جڏهن موٽي
پنهنجي گهر آيا تڏهن سنڪورڻ جي پٽ پڇيو منهنجو پٽ ڪٿي
آهي انهن واپارين چيس ته پٽي کي رستي ۾ ٺاڳ ڏٺو سو مري
ويو ۽ پنهنجي پٽ جو هي سامان وٺ ۽ ان جي گت و اسطي
چيائونس جو هو اوکيو ٿي مٽو هو انهي ٻاڪ گهر ۾ اچي - راھيل
کان پڇيو ته جيڪو ٺاڳ هي ڏٺو ڪري مري اُنجي گت ڪهڙي
ریت ڪرڻ گهرجي پنهنجن چيس ته نارائڻي پل ڪرائڻ گهرجي
اُره جي اتي جو پتلو ٺاهي اُن ۾ چونيون هڻ، جهڙي ريت پنهنجي
چيس ائين ڪيائين وڏو ڀڳو ڪيائين گهڻا ٻراھيل ڪاراياءَ ۽ پنهنجي پراڻي
قي جيڪا ميا ۽ چيس اها چئني پاڻن کي وراھي ڏنائين - هڪڙي

و ٿا جي پوڄا ڪن ٿا ۽ مان ئي انهيءَ ديوتا هر ويهي ماڻهن کي ور
 ن ٿيان ٿو. هي ارڃن ديوتا ئن جو ڦٽل ور ابناسي نه آهي ۽ جن
 اصل ٿوري ٻڌ آهي انهيءَ ديوتا جي پوڄا ڪندا. هاڻي ارڃن ٻيو
 ديوتا جي روح وارا ديوتا جي لوڪ هر وڃن ٿا ۽ منهنجا ڀڳت
 مانند ابناسي ٻڌ هر ڀاڳت ٿين ٿا. ٻيو ٻڌ. مان ابناسي آهيان
 ڪنهن مونکي ٿڌو ڪونهي ۽ ڪنهن ڇا تو به ڪونهي منهنجي ڪلا
 ڪري مان پورن آهيان ۽ جيڪي ٻڌ جا حيل آهن اهي مونکي
 ڪنهن تي ظاهر ٿا ڄاڻن اهي منهنجي پوڄا ٿا ڪن ٿا سمجهن
 ته مان ڪهڙو آهيان اتر ايشور جي پوڄا ٿي ڪونهي اهو نرمل
 منهنجو ڀڳت آهي هي ارڃن ويچارا ماڻهو ڇا ڪن انهنجو ڪيان
 منهنجي مايا جي ڇڏيو آهي اها مايا انهنجو ڪيان ظاهر ڪرڻ
 ٿئي ٿي موه، مايا، مباد، اتر، ليچ هن خيالن ڪري ابناسي
 آهن انهيءَ جو ارٿ ٻڌ. هر ڏها ڪان وٺي ويندي ڪٿي ٿا سڀ
 جيڪي پوءِ ٿيندا آهن انهن کي مان چڱي طرح سان ڄاڻان ٿو مونکي
 ڪڙو ٿون ٿو ڄاڻين ٻيو ڪو ڪونه ڄاڻي. ڇو نه ٿا ڄاڻين
 اندرين جي پوڄا هر انهنجي ڪا مندا آهي ۽ چڱي شي تي خوش
 خراب شيءَ ملڻ ڪري ڏکي اڌي خوشيءَ هر ڏک ۽ ڪليش ڪرڻ
 کي ڪن ٿا انهيءَ ڪري مونکي ٿا سڃاڻين انهيءَ ڪري هر ڇو
 مون پيا ۽ جن جا پاپ ناس ٿي ويا آهن سي اڌا ٻچ ڪري
 آيا کي سنسار جي خوشيءَ ۽ ڏک ۽ ڪليش کان مڪت ٿي
 ويسا، سان منهنجو ڀڳت ڪن ٿا ۽ منهنجي پوڄا ٿي آهي
 منهنجي ڀڳت جو ڇا ڦٽل پائيندا اهو ٻڌ. ڄڻ هر ڇي
 مان ڇڏندا آهن جي من هر منهنجي ساڄا ڦٽل جو ڪيان ٻڌا ٿيو آ
 اڌ ڪهڙو ڪيان؟ مونکي هر ڇا ڄاڻن ٿا ۽ مونکي سڀ جو ما

اڌياڪ ستون

انهن منهنجي شڪتي آهي پر مون به اهي نه آهن انهن ٺرڪل مايا
 ٺرڪل مايا، پر جا موه، اُتھت موه، مڱهن، موڙه، اٺت، مھان
 منهنجي شرن به ايندو - ٻيو مايا جي ٺرڪل جو ڪو به اُهاڙ ڪونهي
 مايا ۾ ڀلي پيا آهن هي ارجن مايا انهنجو گيان ڀلائي ڇڏيو آهي
 اهي هميشه هي ٻيا ڪن - هي ارجن چئن قسمن جا پني آتم
 آهن جو منهنجو سمرن ڪن ٿا - ڪڙا گيان ٻاڙل لاءِ ۽ ڪڙا
 ڪا مٿائڻ لاءِ ته مونکي ٻت ڏن ٿئي انهي لاءِ يا ڪن ٿا ۽ ڪڙا
 دو ٻه مٿائڻ لاءِ چوٿان گياني ڏجن ڪن ٿا انهن سڀني ۾ گياني آتم
 آهن ڇا ڪا ٻه گياني سرشت آهن؟ سٺ سڙو پ سوامي ٻيو
 اڻاسي سڌاءِ سڪن جو ڏيڻ وارو ڏکن جي ناس ڪرڻ وارو اڏو
 ٻيو آهي اڏو جو منهنجو ڏجن ڪن ٿا ۽ منهنجن ڇرڻن ۾ ڌيان
 رکڻ ٿا اهي گياني ڏاڍا آتم آهن ۽ گياني کي مان بهارو آهيان
 هي ارجن هي استريون هي مونکي سمرن ٿيون انهن کي پر تون
 خراب نه سمجهه اهي به وڏيون ٻچ آتما آهن جو مان ايشور جو ڏجن
 ٿيون ڪن - پر گياني منهنجي آتما آهن انهن گيائن منهنجي
 ڇرڻن جو آسرو ورتو آهي - انهن مونکي سڀني کان اتم ٿا ڪر
 ڪري مڱيو آهي - هي ارجن گهڻن جنهن کان وٺي منهنجو ڏجن
 ڪيو آهي تنهن جي ٻت ٺرمل آهي ۽ انهنکي منهنجي ڄاڻ ۾ جو
 گيان ٿيو آهي ڪهڙو گيان اهو ٻت - انهنکي سڀ ايشور ٿي نظر
 ۾ اچي ٿو جيڪي مونکي ڇڏي ڏيو ٿا ۽ ماڻهن کي ٻوڏين ٿا
 جنهن جنهن ڏيو ٿا کي ٻوڏين ٿا سو مان انهنجي ڇردي ۾ ويهي انهي
 ٻوڏ ۾ پڪو ويساه ڪريان ٿو - سو اهي ماڻهو پریت سڙا سان

ت کيڻا
 ڪي ڏسجي يا ٻڌجي سو ڇڏي نه سڀ ٻڌڻ آهي منهنجي ڀڙسي
 لوڪ آڏن سو ٻڌڻ آهي ارڃن سڀ ڏيهه ڌاري پاڻي جي ڀڙسي
 آڏن ۽ ڇل جو ڇڏو رس آهي جنهن رس کي پاڻي جا ڇڏو کائين
 جڏهن ڏٺو ۽ ڪي به ڏٺن پاڻي ۾ رس آهي - جو پاڻي جو ڇڏو رس آهي
 ل. رس جي آڌار آهي اهو رس منهنجي آڌار آهي - سڀ لوڪ
 ڀڄندڙ مان ۽ سورج جي آڌار آڏن ڇڏو ۽ سڄ جوت جي آڌار آڏن
 جيتوڻيڪ اهو ڪان وٺي پيا وڌيا جي ڀڄڻ وارا آهن جو ويد ۾
 اڻڀڄت آهي سو ٻڌڻ کان وٺي جيتوڻيڪ ويد پاڻي آڏن آهي ويد جي
 آڌار آڏن ويد جو مول منهنجي آڌار آهي سڀ آڌار آهي هي
 آڌار آهي آڌار آهي آڌار آهي آڌار آهي سڀ ماڻهو پاڻ
 ارڃن جي ڇڪي ڇڏو سڀ منهنجي آڌار آهي سڀ لوڪ ڌرتيءَ جي
 جي آڌار آڏن اهو پاڻ منهنجي آڌار آهي آڌار آهي آڌار آهي
 آڌار آڏن ڌرتيءَ جو ڇڏو خوشبوءِ سا ڌرتيءَ جي خوشبوءِ آهي
 اها خوشبوءِ منهنجي آڌار آهي هي سڀ لوڪ ٻاءُ جي آڌار آڏن
 ۽ ٻاءُ جو ڇڏو ٽيڻ آهي اها ٻاءُ ٽيڻ جي آڌار آهي ۽ اهو ٽيڻ منهنجي
 آڌار آهي سڀني ڀڄڻ ڀڄڻ ڀڄڻ جو مول مان آڏيان - جيتوڻيڪ
 ٽيڻي آڏن آهي سڀ ٽيڻي جي آڌار آڏن ٽيڻي منهنجي آڌار
 آهي هي سڀني ڀڄڻ ڀڄڻ ڀڄڻ جو مول مان آڏيان ۽ ٻڌ واري ۾ ڇڪا
 کي سمجهڻ ۽ آڌار کان اڳي مان آڏيان ۽ ٻڌ واري ۾ ڇڪا
 آهي سا مان آڏيان ٽيڻ واري ۾ ڇڪو ٽيڻ آهي سو مان آڏيان
 ۽ پاڻ واري ۾ ڇڪو پاڻ آهي سو مان آڏيان ڪنهن به شيءِ
 ڪو به ڪا به منهنجي آڏن ۽ ٻڌ واري ۾ ڇڪو ڪو به ڪا به
 ڪو به ڪو به منهنجي رستي کان مٿانهن وارو ڇڪو ڪو به
 سو مان آڏيان هي ڇڪي ٿي ڪو به آڏن سائينڪ، راجس، ڌا

اڌياڻ سٽو

آهن منهنجي آسرو ڇا آهي هي مها ڀيرو سري ڪرشن ڀڳوان جو
 منهنجي ڀڄڻ سان گڏو آهي ۽ جيڪو منهنجي مهر ٻائي سا
 ڇا ٿي ٿو انهي جو ڳر ڀاڙو آهي - هي بي ڀرواهه ايشور توها نجي ڪر
 سان ڊڪ چٽ ٿيو آهي هي ارڄن منهنجي جو ڳر ڪري هن ڪي
 گيان ٿيو آهي اهو گيان مان توکي ڀڄايل ٿو - جنهن گيان
 جي ڇا ٿي ڪري باقي ڪجهه به نه بچيو سو ڪو ڀرڻ سنسار کان
 نيارو ٿئي ٿو - جيئن نيارا ٿين ٿا انهنڪي و شيءِ ڪا بهي هڪڙا
 مڪت پڌ ڪي ڀراپت ٿين ٿا - جيئن مڪت ٿين ٿا انهن
 هڪڙو منهنجي گيان کي سڃاڻي ٿو اها منهنجي وڌائي ٿو ڀڄ
 من ڀڄا ڪار ڇا هي سپاه آهن انهنڪي ڀڄڻ واري منهنجي
 مايا آهي سري ڊڪ واري جي اندر به ڀاڙو آهي - جهڙي طرح ڏي
 ڊڪ ٿي جو انس ماس آهي جل جو انس رت آهي هوا جو انس
 ساهه آهي ٽيڇ جو انس ٻاهه آهي جو پيمت ان ڀڄائي ٿو اها ڇو
 ٻاهه آهي آڪاس جو انس پورو آهي من ڀڄي ڇٽي، اهنڪار انهي
 تي وڌي منهنجي مايا آهي هي ارڄن چوراسي لک جو ٿن ڇٽا
 آهن سا انهي مان ٿي آهي ڀيو ڀڄي، مان ڪهڙو آهيان جو ساري
 سنسار ۽ سنسار جي ڀڄڻ مايا آهي انهي سڀ جو ڀڄڻ
 ڪندڙ مان آهيان ۽ ڀالڻا ڪندڙ به مان آهيان ۽ ناس ڪرڻ
 وارو به مان آهيان ۽ سڀ کان پري به آهيان -

هي ارڄن مون کان پيو ڪجهه به پري نه آهي سڀ ڀوت
 ڀاڻي مون مان ڀڄڻا آهن جنهن ڏاڳي به مڻيا پوئبا آهن . هي
 رڄن ائين ڪونه ڪو سمجهي ته واشديو ۽ ڏيو ڪي جي گهر ڇا ٿو
 هي مون کي جتي به ڪو ڪٿي ڏسي اتي مان آهيان اهڙي طرح

اڌيا ۽ ڇهون

(٦٠)

ت ڪيٽا

ن جي رکيا ڪندڙ آئين ۽ قانون ٻيچ آتما آئين ۽ چڱي طرح سان
يا ڪي پاڻ وقت وارياءَ ۽ شيوڪ ڪي ڦل ڦول آڻيل لاءِ موڪليا
ڦل ڦول ڪٽي آيو ۽ اهي راجا ڪي ڏٺا راجا منيشور کان اچيو
سوا ٻي ٻيڙو ٽيڙو اوهانجو ڪٽي ڦل ڪري ٿيو آهي ٿڌن
هي ٻيڙو ته هي راجا مان ته ساڌو جتان جي رکيا ڪرڻ وارو رک
ڦل وارو ۽ ڪٽي پاڻ وارو آئين مون کان ڪٽو ٻيچ ٿيندو
و مان ڪندس مون وقت ڪا ميا ڪا ٻين پر منهنجي هتي
ڪري ڳالهه آهي جو مان روز ڪيٽا جي ڇهن اڌيا ۽ ڇو ڀاڻ
ڪندو آئين هي جيڪو سو جهرو ٿين ٿو سو انهي جو آهي راجا
ايترو ٻڌي پنهنجي پٽ کي آڻايو ۽ چيائينس ته پٽراج کان وٺي
قون راجائي ڪر - مان تيرت ڪرڻ وڃان ٿو. ائين چئي راجا
راجائي کي تيا ڪر ٿو ۽ رٿيڪ مني کان ڇهن اڌيا ۽ ڇو ڀاڻ ڪرڻ
سکيو ۽ روز ڀاڻ ڪرڻ لڳو ڀاڻ جي پرتاپ ڪري راجا ٿو ڪال
درشي ٿيو اڌي طرح بن هر ڪٿائي ڏينهن گذاريا ۽ ڪري ٿي ڏينهن
پتي پٽان تيا ڪر ڪري و وائن هر چڙهي و ڪٽ
ويا. سري نارائن ٿو چوي هي اچي شادي ٿو
چوي هي پار پتي اهو ڇهن اڌيا ۽ ڇو ڀاڻ آهي
جو مون توکي ٻڌايو - اٺ سري پدم پراڻي
هي ايسر سنڌي ڇوڻ ڏي ٿو پورو ٿيو

سري گيتا جو ستون اڌيا شروع ٿي

سري نارائن چوي ٿو ته ڇت رک ڇوڻن هر
ڏکوت آئين ۽ ڪنهن به پاسي خيال نه ڪر
نوج جو ٻڌائين ۽ منهنجي آسري جو ڪار

ملندو تڏهن انهيءَ سردار هنس چيو ته اي پنڊو هن راجا کان
 ڊگڙو رشي اتر آهي ۽ اهو وٺڪن جو اڌڪاري آهي، وٺڪن
 سرڳر کان مٿي آهي ادا ڳالهه ٻڌي راجا ڊاڙ خيال ڪيو ته مون
 کان منهنجو ٻچ وڌو آهي جو وٺڪن ويندو ۽ هنس به منهنجي
 وڌائي ڪري ٿو اهو خيال ڪري چوڻ لڳو ته انهيءَ مهاڻا جو درشن
 ڪرڻ گهرجي انهيءَ وقت راجا رت گهرائي رشيءَ جو درشن ڪرڻ
 لاءِ روانو ٿيو. بنارس سري ڪاشيءَ ۾ وڃي گنگا جو اشدان ڪيا
 ۽ دان ڪيا ۽ شوجي مهاراج جو درشن ڪيا ۽ پوءِ ماڻهن کان
 پڇيا ته اهو ڪو ڌيان ڪرڻ وارو رشي مني ڪو هتي آهي
 ماڻهن چيس ته نه، پوءِ راجا پاسا ڏسڻ ويو ڊواري ڪاٺ جو درشن
 ڪيا اتي به اشدان دان ڪيا ۽ ماڻهن کان پڇيا ته ڪو رشي
 مني هتي آهي ماڻهن چيس ته نه. پوءِ راجا الهندي پاسي ويو
 جنهن تيرت تي وڃي اتي اشدان دان ڪري ۽ رشي مني جو
 پڇي وري راجا اتر پاسي ويو ڊواري ڪاٺ جو درشن ڪيا تڏهين
 راجا جو رت نه پيو هلي تنهنڪري راجا چيو ته مان بهجي ڌرتي گهميو
 آهيان پر منهنجو ڪٿي به رت نه بيخوشي ڪو اهو به ڊواري ڏسي
 اچي ٿو چيڻدي هر ڏاپ ڪري منهنجو رت هلي نٿو ٿڌو راجا رت
 کان ڏيکڻ انهي رت جي اڳيان هلڻ لڳو ڏسي ته ڊگڙي جبل
 جي چوڙهه ساڌو وينو آهي انهيءَ جي تيج ڪري سارو جبل روشن
 آهي جتن سورج جو ڀر ڪاش ٿيندو آهي تڏهن راجا ڏسي چيو ته
 اهو ساڌو هتي آهي راجا اڳتي وڌي ڏنڊوت (نمشڪار) ڪيو ۽ هت
 ٻڌي اُست ڪيا هي ڳوٺ سا اوهان جي درشن ڪري ڪلياڻ
 ٿيا. ۽ منهنجو اڄ جنم سڏلو ٿيو اڄ کان مان مڪت ٿيس ته
 ئيڪ مني راجا کي آدرپاءُ ڪيو ۽ چيا ته هي راجا تون چڱن

ڊگھو ٿي ڪيٿا [۴۸] اڌ ڀاءُ ڇهون
 ابتدائي شهر ۾ رهي پراڻي ٿئي ٿو - هي ارهن جوڳي ۾ ٽن ٽن
 جا آهن ڊگھي ٽپ جوڳي سو ٽپ جي ڳالهه سترهين اڌ ڀاءُ ۾ چوندس
 ٽپ جوڳي کان ڪيئن جوڳي اُتر آهن ڊگھي ڪيئن جوڳي آهن ۴ ڀاءُ
 ڪر جوڳي آهن منهنجي پڙ ڇا ڪرڻ وارا ٽپ جوڳي آهن کان
 ڪيئن جوڳي اُتر آهن ڪيئن جوڳي کان ڪر جوڳي اُتر آهن - آهن
 هي ڳالهه ٻڌو - جنهن جوڳي جو آتما منهنجي ڀريت ۾ مون منهنجي
 رها آهن ۴ هميشه منهنجي سر ڏاڏا سان پڙ ڇا ڪن ٿا ۴ هر ڀريت
 سان منهنجي ڀاءُ ڪن ٿا اڏو جو منهنجي ڀڄن ڪن ٿا سو
 منهنجي ۾ رهي - سڀني جوڳي کان اُتر آهن اُلهي کان
 مٿي مونکي ڪو به ڀيرو ڪونهي -

[ڇهون اڌ ڀاءُ پورو ٿيو]

سري گيتا جي چيڀن اڌ ڀاءُ جو مهاڻو شروع ٿيو

سري ٿا رانڌل چوي ٿو هي اچي
 ڪو ڏاڍو ٿي ورتي هي ڪناري
 تي ڪو شهر آهي اُتي جي راجا
 جو ٿاڻو سرت هو جو ڌرمي هو - ڌرم
 آرت موڪل ڪام آهن جو ساڌيندڙ
 هو ۴ انهي جي رعيت ۾ ڌرمي

هي ۴ رعيت راجا جي هميشه وڏائي ڪندڙ هي - ڊگھي ڌيندڙ
 انهي شهر ۾ جنس اُڏندي اهي لکيا آهن مان ڊگھو جنس وڌندي
 شرم ڌري اڏامي ويو ٿڌن شهر جي پنڊتن پڇيس ته جي جنس
 جو ٿون سيش کان جلد راجائي جي ڪري اڳتي اڏامي وڃي
 ٿو ڀان ۴ ته ٿو ڪي راجائي جي ڪري سڀني کان اڳ سر ڪر -

اڌياڻ ڇهون

ملندو ٿڌهن انهي سره دار هنس چيو ته اي ڀنڊو هن راجا کان
 ڏکڻو رشي اتر آهي ۽ اهو وٺڪن جو اڌڪاري آهي، وٺڪن
 سر ڳڻ کان مٿي آهي اها ڳالهه ٻڌي راجا ڊار خيال ڪيو ته مون
 کان منهنجو ڀڄ وڌو آهي جو وٺڪن ويندو ۽ هنس به منهنجي
 ڌڻي ڪري ٿو اهو خيال ڪري چوڻ لڳو ته انهي مهاڻا جو درشن
 ڪرڻ گهرجي انهيءَ وقت راجا رت گهرائي رشيءَ جو درشن ڪرڻ
 لاءِ روانو ٿيو. بنارس سري ڪاشيءَ ۾ وڃي گنگا جو اشدان ڪيا
 ۽ دان ڪيا ۽ شوجي مهاراج جو درشن ڪيا ۽ پوءِ ماڻهن کان
 پڇيا ته اهو ڪو ڌيان ڪرڻ وارو رشي مني ڪو هتي آهي
 ماڻهن چيس ته نه، پوءِ راجا پاسا ڌنڌو وار ڪاٺ جو درشن
 ڪيا اتي به اشدان دان ڪيا ۽ ماڻهن کان پڇيا ته ڪو رشي
 مني هتي آهي ماڻهن چيس ته نه. پوءِ راجا اُلهندي پاسي ويو
 جنهن تيرت تي وڃي اتي اشدان دان ڪري ۽ رشي منيءَ جو
 پڇي وري راجا اتر پاسي ويو بدري ٺاٺ جو درشن ڪيا ۽ ٿڌين
 راجا جو رت نه پيو هلي تنهنڪري راجا چيو ته مان بهجي ڌڻي گهڻو
 آديان پر منهنجو ڪٿي به رت نه ٻيڻو هتي ڪو اهو پڇا رت آهي
 هتي ٿو چڻهنجي پر ٿاپ ڪري منهنجو رت هلي نٿو ٿڌه راجا رت
 مان ڏيکاري رشي رت جي اڳيان هلڻ لڳو ڏسي ته ڏکڻي جبل
 تي ڇڙ ۾ ساڌو ويٺو آهي انهيءَ جي تيج ڪري سارو جبل روشن
 ٿي چئن سورج جو پرڪاش ٿيندو آهي ٿڌهن راجا ڏسي چيو ته
 ساڌو هتي آهي راجا اڳتي وڌي ڏٺو ته (نمشڪار) ڪيو ۽ هٿ
 تي اُست ڪيا هي ڳڙ سا اوهان جي درشن ڪري ڪلياڻ
 ۽ منهنجو اڇ چنڊ سڦلو ٿيو اڇ کان مان مڪت ٿيس ٿڌه
 ڪ مني راجا کي آدرپاڻ ڪيو ۽ چيا ته هي راجا تون چڻ

ڀڳوت گيتا [۴۸] اڌيا ۽ ڇهون
 ابتدائي شهر ۾ رهي پراڻي ٿي ٿي - جي اڌهن جوڳي ۾ ٽن ٽن
 جا آهن ڊگڙا ٽپ جوڳي سو ٽپ جي ڀاڱي ستو ٽن اڌيا ۽ ۶ چوٽس
 ٽپ جوڳي کان ڪيان جوڳي اُتر آڏن ڊگڙا ڪيان جوڳي آهن ۽ ٻيا
 ڪر جوڳي آهن مٿينجي پوڄا ڪرڻ وارا ٽپ جوڳي آهن کان
 ڪيان جوڳي اُتر آهن ڪيان جوڳي کان ڪر جوڳي اُتر آهن - انهن
 جي ڳالهه ٻڌ. جنهن جوڳي جو آتما مٿينجي پوڻ ۾ مون مٿين
 رهيا آهن ۽ هميشه مٿينجي سرڻ سان پوڄا ڪن ٿا ۽ هر هر پوڻ
 سان مٿينجي پوڻ ڪن ٿا اهڙو جو مٿينجو پوڻ ڪن ٿا سو
 مٿينجي من ۾ آهي - سڀني جوڳين کان اُتر آڏن اُلهي کان
 مٿي مونکي ڪ. ۾ ٻياري ڪوٺي -
 [ڇهون اڌيا ۽ پورو ٿي - و]

سري گيتا جي چيٻن اڌيا ۽ جو موٽر شروع ٿيو

سري ٿا رانڀ چوي ٿو هي اچي
 ڪو ڏاوري ٿيوت جي ڪاري
 تي ڊگڙا ٽپ اُتي جي راجا
 جو ٿاڻو سرت جو ڌرمي جو - ڌرم
 آرت موڪل ڪام انهن جو ساڌيندڙ
 هو ۽ انهي جي رعيت ۾ ڌرمي

هتي ۽ رعيت راجا جي هميشه وقتي ڪندڙ هئي - ڊگڙي ٿين
 انهن شهر ۾ جنس اُٿندي اچي نڪتا انهن مان ڊگڙو جنس وڃندي
 شوبه وري اُٿامي ويو ٿين شهر جي پنڊتن پڇيس ٿي جي جنس
 جو تون سڀ کان جلد راجائي ٿي ڪري اچي اُٿامي رهي
 ٿو ڏاڍو ٿو راجائي جي ڪري سڀني کان اڳ سرڪر

البـرت آهي ۽ خوشبوء لاءِ گل آڏن پاڻڻ لاءِ ڏيو تائين جا ڪـ
 آڏن ۽ گهڻن قسمن جا ڏيو تائين جا ڀوڳر آهن اُتي جوڳر بگڙيو وڃي
 جڏهن اُهي ڀوڳر ڀوڳي بس ٿو ڪري ٿڌن وري اچي منڪر لو
 ۽ جنـم پاڻي ٿو ۽ ٻرندڙ يا ڪٽري جي گهر ۾ ۽ جنهن ٿو
 ٿينهن جوڳر ساڌنا ڪئي هجي ۽ مڙي وقت جوڳر کان پندججي و
 هجي اهو سرڳر جا ڀوڳر ڀوڳي ٻوڙي يا ڪٽري شاوڪار جي گهر جنـم
 پاڻي ٿو ۽ وري جوڳر جي ساڌنا ڪري ٿو جنهن ڪو ڪندڙ ماڻهو
 سمجهين ٻوڙو آهي ۽ جڏهن اُڻندو آهي ٿڌن اُتي وري پنهججو
 ڪر ڪندو آهي اهڙي ريت اُن جي من ۾ جوڳر پنڊا ٿيو ٿڌن
 مون سان جوڳر جوڙي منهنجي ابلاسي ٻڌ ۾ وڃي پراپت ٿئي ٿو
 اهو جنهن جوڳر جي ساڌنا ڪئي ۽ مڙي وقت جوڳر کان بگڙجي وڃي
 اُهي جو وسار چير ۽ جن گهڻي ساڌنا ڪئي هجي ۽ مڙي جي وقت
 من ۾ هارين اُڻندجي ڳالهه ٻڌ ۽ اهو جوڳر ۽ سرڳر جا ڀوڳر ڀوڳي
 وري جنم پاڻي ٿو آهي وڌيڪ ٻڌ وارا منهنجي وڌائين جي جاڻ
 وارا اهڙا جي منهنجا جوڳي آهن وري انهن جي گهر ۾ جنم پائين
 ٿا جو ٿا ڏيو مشڪل آهي اُتي جنم وٺي باقي رهيل جوڳر اُهي جو
 اڀياس ڪري اهو ڪنهن به مشڪلات کان سواءِ اُن جو اڀياس
 ٿئي ٿو جڙي اڳين جنم ۾ هنجي ٻڌ ٿي اُهاڻي ٻڌ وري هن کي
 ملي سو ٿي ارڃن جوڳر جو اڀياس انهي کان پاڻين پيو ٿئي سو
 هو جوڳي سبب ٻڌو جو وين جو ۽ رکيا ڪار سو انهي منهنجي وڌائين
 ۽ جاڻ لڳو ۽ اڳي ٿيو ۽ مون سان سنجهيتي اچي مليو ۽
 پني پاپن کي ناس ڪري منهنجي جوڳر جي ساڌنا ڪي پراپت
 ٿو ۽ هي ارڃن هن جوڳر جي رستي جي خبر هڪ جنم ۾ لٽي پوي
 جنم ۾ وري جوڳر ڪندو اچي ٿڌن اهو ٻڌو گت ۽ ٻڌو ٻڌ

تڏهن سڳي ٻڌ سان ٻڌڙي مون منجهه لڳائي ائيني جو نالو
 اڀياس آهي جنهن اڀياس ۽ ويوا ڪر سان مون هر ڪڏ يا آهن ائين
 ڪي جو ڪر ڀاڻڻ سولو آهي اڀياس ۽ ويوا ڪر ٻيئي اڀاءُ من جي وٺڻ
 جا آهن - ارڃن چوي ٿو هي پريو ڇهين تو مان سان جو ڪر جو ٿيو
 آهي ۽ ڏيڏ ڇڏڻ جي وقت اُن جي سرڌا يعني ٻريت تو مان جي
 جو ڪر کان ٻيئي ڪنهن ٻي پاسي ويهي ته اهو جو ڪر جي مڪت ڪي
 ته ڪين پراڻت ٿيو، هي ڀڳوان اهو ڪهڙي گت ڪي پراڻت ٿيو
 ۽ اهو اوڻائجي جو ڪر کان پرشت ٿيو يا نه؟ ائيني جي ساري
 ڪمائي اچائي ويهي يا نه؟ جتن پرسات اچي ۽ ڪنهن پاسي کان
 هوالڳي ته اهي بادل ڪي ڪيڏي وڃن ڪي ڪيڏي وڃن ٿين
 بادلن وانگر ائيني جو ڪي جو ڪر ٿيو يا نه؟ هي ايشور سو تو مان
 جي جو ڪر ڪي ته نه هتو تو مانجو پر ڪر جو آهي مڪت ٻڌ وڌڪڻ
 ائيني رستي کان ته هو ٿري ويو ائيني جي گت ٻڌايو ڪر ٻا ڪري
 منهنجي من جو سنسو ناس ڪريو .

ڀڳوان چوي ٿو هي ارڃن ائيني جو ڪي جو ڪر ٿون ناس نه
 منجهه هي ارڃن جنهن فقط ڪي دفعه منهنجو نالو ورتو آهي ۽ منهنجو
 ڪيو آهي مان جو ست پرش ابداشي آهيان سو ڪلياڻ روپ آهيان
 جو ٻي جو من انگال وقت منهنجي ياد ڪيري ڇڏي ٻي پاسي ويو
 ائيني هي گت ٻڌ سر ڪر ڀاڻڻ لاءِ ماطو ڏان ڪندا آهن ۽ يڪير
 ڪندا آهن ۽ تهنئون ڪندا آهن اهي سر ڪر منهنجي جو ڪر ڪي ٿاڻ
 هي - سو اهو ڀڳوت جو ڪي سر ڪر ٻائي ٿو ائيني سر ڪر جو وسار ٿو -
 اهي ديوتائون رهن ٿا اهي ڏکا ڪنهنجي زال آهي ڏکو ڪو
 ڪندجو مرس آهي اهي اڀرائون ٿيون پر ڪر ائين جنهنجي ڏان پر
 ائين خوشيءَ آهي ۽ ڪندو رب را ڪر ڪر ڪر - ارا آهن ۽ ڪاڻڻ لاءِ

البرت آهي ۽ خوشبوءِ لاءِ گل آڏن پاڻ لاءِ ڏيو ٿاڻن جا ڪپ
 آڏن ۽ گهڻن قسمن جا ڏيو ٿاڻن جا ڀوڳ آڏن اُتي جوڳ بگڙيو وڃي
 جڏهن اُهي ڀوڳ ڀوڳي بس ٿو ڪري ٿڌن وري اچي منهن لو
 ۽ جنهن پاڻي ٿو ۰ بردهل يا ڪٿي جي ڪهر ۾ - جنهن ٿو
 ٿينهن جوڳ ساڌنا نه ڪئي هجي ۽ مرن وقت جوڳ کان پلجي
 هجي اهو سرڳ جا ڀوڳ ڀوڳي بردهل يا ڪٿي شاوڪار جي ڪهر ۾
 پاڻي ٿو ۽ وري جوڳ جي ساڌنا ڪري ٿو جنهن ڪو ڪندڙ ماڻھو
 سمجهين ٿو ۽ اُهي ۽ جڏهن اُڻندو آهي ٿڌن اُتي وري پنهنجا
 ڪر ڪندو آهي اهڙي ريت اُن جي من ۾ جوڳ پندا ٿيو ٿڌن
 مون سان جوڳ جوڙي منهنجي ابلاسي ٻڌ ۾ وڃي پراپت ٿئي ٿو
 اهو جنهن جوڳ جي ساڌنا ڪئي ۽ مرن وقت جوڳ کان بگڙجي ويو
 اُنهيءَ جو وسار چير - جن گهڻي ساڌنا ڪئي هجي ۽ مرن جي وقت
 من نه ڏهين اُنهنجي ڳالهه ٻڌ - اهو جوڳي - سرڳ جا ڀوڳ ڀوڳي
 وري جنهن پاڻي ٿو اُهي وڌي ٻڌ وارا منهنجي وڌائين جي چاڻ
 وارا اهڙا جي منهنجا جوڳي آڏن وري اُنهن جي ڪهر ۾ جنهن پائين
 ٿا جوڳ ۽ مشڪل آهي اُتي جنهن وٺي باقي رهيل جوڳ اُنهيءَ جو
 اڀياس ڪري اهو ڪنهن به مشڪلات کان سواءِ اُن جو اڀياس
 ٿئي ٿو اهڙي اڳين جنهن ۾ منهنجي ٻڌ ٿئي اُهاڻي ٻڌ وري هن کي
 ملي سو ٿي ارجن جوڳ جو اڀياس اُنهي کان پاڻهن پيو ٿئي سو
 اهو جوڳي سيد بردهل جو ويد جو - رکيا ڪار سو اُنهي منهنجي وڌائين
 ڪري چاڻ ٿو ۽ اڳي ٿيو ۽ مون سان سنجي ٿي اچي مليو ۽
 سڀني پاپن کي ناس ڪري منهنجي جوڳ جي ساڌنا ڪري پراپت
 ٿئي ٿو - هي ارجن هن جوڳ جي رستي جي خبر نه ڪي ٿي پوي
 هئا جنهن ۾ وٺي جوڳ ڪندو اچي ٿڌن اهو ٻڌو گت ۽ پڙهندو

ٿڌي ۾ منگي ٻڌ سان ٻڪڙي مون منجهه لڳائي انهي جو نالو
اڀياس آهي جنهن اڀياس ۽ ويراڳ سان مون پرکڻ يا آهن انهن
کي جو ڳڻ پانچ سؤ آهي اڀياس ۽ ويراڳ ٻنهي آڀاءُ من جي وٺڻ
جا آهن - ارڇن چوي ٿو هي ڀريو ڇهن ٿو مان سان جو ڳڻ ڇو ٿيو
آهي ۽ ڇڏڻ جي وقت ان جي سر ۽ اعني ڀريت ٿو مان جي
جو ڳڻ کان ڇڏي ڪنهن ٻي پاسي وڃي ته اهو جو ڳڻ جي مڪت کي
ٿو ڪين پراڻت ٿيو، هي پڳوٺ ان اهو ڪٿي گت کي پراڻت ٿيو
۽ اهو واهنجي جو ڳڻ کان ڀرشت ٿيو يا نه؟ انهي جي ساري
ڪمائي اچائي وڃي يا نه؟ جنهن برسات اچي ۽ ڪنهن پاسي کان
هو لڳي ته اهي ٻاڏل ڪي ڪيڏي وڃن ڪي ڪيڏي وڃن ٿين
واهان واهنجي جو ڳڻ جو ڳڻ ٿيو يا نه؟ هي ايشور سو ٿو مان
هي جو ڳڻ کي ته نه پيشو ٿو مانجو ٻوٽو ڇو آهي مڪت ڀڄ وڌڪن
انهيءَ رستي کان ته ڇو ٿري ويو انهي جي گت ٻڌايو ڪرڻا ڪري
منهنجي من جو سندس ناس ڪريو .

پڳوٺ ان چوي ٿو هي ارڇن انهي جو ڳڻ جو ڳڻ ٿون ناس نه
منجهه هي ارڇن جنهن فقط ڪو دفعه منهنجو نالو ورتو آهي ۽ منهنجو
ڪيو آهي مان جو ست ڀڙش ابداسي آهيان سو ڪلياڻ روپ آهيان
جو ٻئي جو من انڪال وقت منهنجي ياد ڪري ڇڏي ٻي پاسي ويو
انهي جي گت ٻڌڻ سر ڳڻ پانچ لاءِ ماڻهو دان ڪندا آهن ۽ يڪير
ڪندا آهن ۽ تپشون ڪندا آهن آهي سر ڳڻ منهنجي جو ڳڻ کي ٿو
آهي - سر ڳڻ ڳڻن جو ڳڻ ڳڻي ٿو انهي سر ڳڻ جو وڌيڪ ٻڌ -
انهي ڏهه ٿون رڃن ٿا اني ٺڪا ڪندڙي زال آهي ٺڪو ڪو
ڪندڙو مڙس آهي اني ٺڪا ڪندڙن ٺڪا ڪندڙن ٺڪا ڪندڙن ٺڪا ڪندڙن
ٺڪا ڪندڙن ٺڪا ڪندڙن آهي ۽ ٺڪا ڪندڙن ٺڪا ڪندڙن ٺڪا ڪندڙن ٺڪا ڪندڙن

اڌ ڀاءُ ڇو

البرت آهي ۽ خوشبوءِ لاءِ گل آهن ڀائڻ لاءِ ڏيو ٿا ٿين جا ڪي
 آهن ۽ گهڻن قسمن جا ڏيو ٿا ٿين جا پوڳر آهن اُتي جوڳر بگڙيو وڃي
 جڏهن اُهي پوڳر پوڳي بس ٿو ڪري ٿڌن وري اچي منهن لوڻ
 ۾ جنم ۾ پائي ٿو. ٻرجهڻ يا ڪٽي جي گهر ۾ — جنهن ٿو
 ٿينهن جوڳر سادنا ڪٽي هجي ۽ مرڻ وقت جوڳر کان پلجي و
 هجي اهو سرڳر جا پوڳر پوڳي ٻرجهڻ يا ڪٽي شاوڪار جي گهر جنم
 پائي ٿو ۽ وري جوڳر جي سادنا ڪري ٿو جنهن ڪو ڪندڙ ماڻهو
 سمجهين ٿو ۽ اهي ۽ جڏهن اُٿندو آهي ٿڌن اُتي وري پنهنجو
 ڪر ڪندو آهي اهڙي ريت اُن جي من ۾ جوڳر پنڌا ٿيو ٿڌن
 مون سان جوڳر جوڙي منهنجي ابھاري ۾ وڃي پراپت ٿئي ٿو
 اهو جنهن جوڳر جي سادنا ڪئي ۽ مرڻ وقت جوڳر کان بگڙجي وڃي
 اُتي جو وسار ڇڏي جن گهڻي سادنا ڪئي هجي ۽ مرڻ جي وقت
 من ۾ ڏهن اُٿندڙي ڳالهه ٿي. اهو جوڳر ٻي سرڳر جا پوڳر پوڳي
 وري جنم پائي ٿو اهي وڌيڪ ٻڌ وارا منهنجي وڌائي جي ڄاڻ
 وارا اهڙا جي منهنجا جوڳر آهن وري انهن جي گهر ۾ جنم پائين
 ٿا جو ٿاڻو مشڪل آهي اُتي جنم وٺي باقي رهيل جوڳر اُتي جو
 اڀياس ڪري اهو ڪنهن به مشڪلات کان سواءِ اُن جو اڀياس
 ٿئي ٿو اهڙي ڳالهه جنم ۾ هجي ٻڌ ٿي اُماڻي ٻڌ وري هن کي
 ملي سو ٿي ارڃن جوڳر جو اڀياس انهي کان پاڻهن پيو ٿئي سو
 اهو جوڳر سيد ٻڌو جو وڃي ٿو رکيا ڪار سو انهي منهنجي وڌائي
 ڪري ڄاڻ ٿو ۽ اگهي ٿيو ۽ مون سان منجهڙي اچي مليو ۽
 سڀني ڀاڻن کي ناس ڪري منهنجي جوڳر جي سادنا ڪري پراپت
 ٿئي ٿو. هي ارڃن هن جوڳر جي رستي جي خبر هڪ جنم ۾ ٿئي پوي
 گهڻا جنم ۾ وڃي جوڳر ڪندو اچي ٿڌن اهو پوڳر گت، پوڳر ٻڌ.

تڏهن منهنجي ٻڌ سان ٻڌڻي مون منهنجي لڳائي انهيءَ جو نالو
اڀياس آهي جنهن اڀياس ۽ ويواڳر سان مون پرکڻ يا آڻن اڀياس
کي جو ڪو ٻڌڻ سوڻو آهي اڀياس ۽ ويواڳر هتي اڀياس من جي وٽ
جا آڻن - ارڃن چوي ٿو هي ٻڌو جنهن توڻان سان جوڳر جوڳر
آڻي ۽ ٻڌڻ ٻڌڻ جي وقت ان جي سر ۽ اڀياس ٻڌڻ توڻان جي
جو ڪو کان پڻي ڪنهن هي پاسي ويٺي ته اڄو جوڳر جي مڪت کي
ته ڪنن پراڻت ٿيو، هي پڳوٺ ان اهو ڪڙي گت کي پراڻت ٿيو
۽ اڄو اوڻائجي جوڳر کان ٻڌڻ ٿيو يا نه؟ انهيءَ جي ساري
ڪيٺي اڃائي ويٺي يا نه؟ جنهن پرسان اچي ۽ ڪنهن پاسي کان
هوا لڳي ته اهي ٻاڌل ڪي ڪيڏي وڃن ڪي ڪيڏي وڃن ٿين
ٻاڌلن وانگر انهيءَ جوڳر جوڳر ٿيو يا نه؟ هي ايشور سو توڻان
جي جوڳر کي ته نه پڻو توڻانجو پر ٻڌڻ جو آهي مڪت ٻڌڻ وٽ
انهيءَ رستي کان ته هو ٿوري ويو انهيءَ جي گت ٻڌڻ ڪرڻ
منهنجي من جو سنسو ناس ڪريو.

پڳوٺ ان چوي ٿو هي ارڃن انهيءَ جوڳر جوڳر ٿون ناس نه
سڃڻ هي ارڃن جنهن فقط ڪو دفعه منهنجو نالو ورتو آهي ۽ نمشڪار
ڪيو آهي مان جو ست پرش ابداشي آڻيان سو ڪليان ڀرپ آڻيان
جوڳر جو من انڪال وقت منهنجي ياد ڪيو ٿي ٻڌڻي ويو
انهيءَ جي گت ٻڌڻ سر ڪو پاڻي لاءِ ماڻهو ڏان ڪندا آهن ۽ يڪير
ڪندا آهن ۽ نمشڪار ڪندا آهن آڻي سر ڪو منهنجي جوڳر کي ٻڌڻ
آهي - سر اهو بگڙيل جوڳر سر ڪو پاڻي ٿو انهيءَ سر ڪو جو وستان ٻڌڻ -
آڻي ڏيو ٿون رهن ٿا آڻي ٽڪا ڪنهنجي زال آهي ٽڪو ڪو
ڪنهنجي مڙس آهي آڻي اڃا ٿون ٻڌڻ لاءِ آڻن جنهنجي ٻڌڻ
آڻي خوشيءَ آهي ۽ ڪندڙ رب ڏاڳ ڪرڻ - اڃا آڻن ۽ ڪاڻ لاءِ

چڱوت گيتا

[۵۵]

۸ مون آيو انهيءَ کي اهڙي ۾ نظر ٿي هاڻ ۸ نه مون کي ڏٺا ۽
تي وينا آهن ائين جنهن کي ڏٺا ۽ سڀ ڀوت پراڻي منهنجي ويرا
مون کي ڏسي جو منهنجو پڇن ڪن ڏا ڪهڙو سڀني ڀوتن پراڻي
سو امي تون ڇاڻي ڇاڻي هاڻي ڪن ڏا ڪهڙو پڇن سو پڻ ۸
اهڙو جيڪي پڇن ڪن ڏا اهي جنهن سڀ ۸ منهنجو پرڪاش آ
آهن انهن ۸ منهنجو پڇن ڪن ڏا اهي جنهن سڀ ۸ وري نه ايندا ۽ سڀ
ڊڄن جتن پنهجي آتما کي ڏا ڇا ڪرڻو آهي سو پڻ ۸
تقن ڀي کي سمجهي اهو سمجهي ڪنهن کي ڏا نه ڏئي سڀني جو
سڪه ڏيندڙ ٿئي ۸ منهنجي عقل ۸ سڀني جو پڻ کان اهي جو پڻ
آتم آھن —

ارجن چوي ٿو هي مد سوهن اهو جو پڻ جو توهان مون کي ڀڏايو
سو اهو جو پڻ ۸ مون ۸ ڪونهي ۽ مان اهڙو جو پڻ ڪري نه ٿو سگهان
ني پڳوان من ڏا ڇا ڇو چنڊل آهي مست هاڻي ۽ وانگر هل وارو
هي اهڙي من کي وڻن مان هوا کان به مشڪل سمجهان ٿو —
ارجن هي سوال جي جواب ۸ پڳوان چوي ٿو هي ارجن
پاڻ ۸ ڪو شڪ ڪونهي من چنڊل آهي وڻي ٿو سگهجي
من جي وڻن ۸ نه اها آهن ڪهڙا سي پڻ ۸ مون ۸ پرست
سار جي وائڻائن کان پري رهڻ اهي پڻي اها آهن — انهي
من چنڊل ٿئي ٿو ۽ جنهن مونسان پرست نه رکي ۽ سمسار جي
کان پري نه رهيو اهو مون کي نه پائيندو جنهن اڀياس
۸ مونسان نه لاڻو انهيءَ کي جو پڻ ڪٿان ملندو — اڀياس
۸ من منهنجي پڇن کان سواءِ من ۸

آن جي مٿان ڇپ وڃي ۽ انهيءَ ڏينھن جي مٿان ڇپي ۽
جي مٿان ڌو ٿل ڪپڙو وڃي اهڙي شدت آس ٿي ٻليءَ جي
من کي لهڇل ڪري انڌرين کي وس ڪري اهڙو ٿي
اهڙي طرح سان وڃي ۽ ڪنهن به پاسي نه ڏسي پنهنجي آڏو
پڙ ماڻها سان ملائي ۽ ڪنهن جو خوف به نه ڪري ۽ ايشور کي
ڪري ۽ من جو ويساهه مون ۾ رکي انهيءَ طرح مون سان گڏجي
پڙو به ٿي پيٽ پڙي به نه کائي ۽ ڇڄت جو کاڌو حاجي ڪڙي ڇڄت
به ڪر ۽ بکيو رهي جنهن ڪري ساهه به ڇڄي طرح هلي ۽ ڪري به نه
مست ٿاڻي وانگر هلي آهستي آهستي ۽ جتي نه پائي ۽ هلڻ مهل
پڙ ٿوي ٿي بهاري ته ڪو چيو جنت يا ڪو ڪندو رستي تي نه حاجي
۽ اشد جاءِ تي پير نه رکي جا ڳندو رهي ته اهو به جوڳ نه آهي ۽
سمهين ٿوي ته اهو به جوڳ نه آهي جا ڳل ۽ سمهڻ ڪهر جي ۽ ڪن
سمهڻ ۽ جا ڳل ڪهر جي پڙيون ۽ پڙيون پهر جا ڳل ڪهر جي ۽ ڪن
طرح جوڳ ڪري انهيءَ ڪي جوڳ حاصل ٿيندو اهڙي ڇڄت ڪري
۽ ڪي به جوڳ نه لڳندو انهيءَ جوڳ جو نالو دڪ ناس جوڳ آهي
جائي پڙش جوڳي جو من ڇڏيندو انهن سان وڃي ملي ٿو هن انهيءَ
من ۾ ڪنهن به قسم جي اڇاڻ ٿئي رهي انهيءَ ڪي جوڳ ڇڄت
جڏهن ٿيو هو ۽ نه رکيو آهي ٿيو نرمل ڪ جاءِ روشن ڪري ٿو
هو ۽ رکيو ته انهيءَ جي روشنائي به پيٽي هلندي ۽ وسامي
نه ڪري جوڳي ڪي اڇاڻت ۾ وڃي لاء چيو اٿن اڇاڻت

[illegible]

ڀڳوت گيتا

[۱۵]

اڌياڻ ۽ پنڊون

جهڙي ٿي پيٽي آهي ۽ اسان کي ووان ۾ چاڙهي وٽڪن ڏانهن
وٺي مليا اسان کي خبر ٿئي پوي ته اسانجو اُڌار ڪهڙي ريت ٿيو
۽ مرڻ ۽ چيو ته اها ڪو پري هڪڙي ساڌو ۽ جي هتي اهو روز گنگا
۾ اڻڻ ڪري گيتا جي پنڊين اڌياڻ جو پاٽ ڪندو هو ۽ اها
پنڊجي ٻار ڪڍڻ کي ڌرمراءِ هڪڙو ڌنڌو نه جيڪو پرش گنگا ۾ اڻڻ
ڪري ۽ گيتا جو پاٽ ڪري ته اُهيءَ کي منهنجي ٻچڻ کانسواءِ
وٽڪن وٺي وڃو ۽ جيڪي سنڌن جي شيوا ڪندا آهن کي به
وٽڪن وٺي وڃو ڌڻن اُهي ٻار ڪڍڻ اُٺن پنهنجن کي وٽڪن
وٺي ويا. سري نارائڻ ٿو چوي هي لڳي ٿو چوي هي
ٻار پي اهو گيتا جي پنڊين اڌياڻ جو مهاڻو آهي —
[ات سري ڀڳوان پراڻي سڀي ايسر سنڌي پنڊون اڌياڻ پورو ٿيو]

سري گيتا جو چوڻ اڌياڻ شروع ٿيو

سري ڀڳوان چوي ٿو هي ارڃن جو ڪرم جوڳو

ڪري مون سان گڏجي ٿو ۽ ٿل ڪجهه ٿيو گهري
اُهيءَ کي سنڀال سمجهه ۽ جيڪو مون سان
گڏجي ٿو اُهيءَ کي جوڳي چڻجي هي ارڃن
جڏاڻ رڪڻ ڪري ۽ رڪ مڪڻ ڪري ۽ ٻاهه جي
وچ ۾ وڃي ڪري سنڀال ٿيو ٿئي. هي ارڃن
جنهن کي سنڀال ۾ چون ٿا تنهن کي جوڳي سمجهه
سنڀال ۾ اُهيءَ کي چڻجي جنهن جي من ۾ منهنجا
چون ڪم آڻڻ ۽ ٻيو ڪو به خيال ڪونهي سو
منهنجي سمجھ ڪرڻ کان پوءِ ٻي ڪا به ڪا منا

طوطي جو جنم ٿيو اٿن طوطي ٻڌي چيو ته تون وڏي ڀاڻي آئين
 جو پنهنجي مڙس کي زهر ڏيئي ماريو ۽ تڏهن طوطي چيو ته ڏرڪن
 جا دڪر به مون ڏٺا آهن هاڻي مان مڙس جو قدر سمجهان ٿي
 دڪري ڏينهن اُڏا طوطي جهنگ ۾ ويٺي هئي ته گذر به اُتي آيو
 گذر طوطي کي سڃاتو ۽ چيائين ته اُها ساڳي منهنجي زال آهي
 جنهن مون کي زهر ڏنو هو ائين چئي طوطي جي پٺيان گذر پهچندي
 پهچندي دڪري مسال ۾ ڏڪجي ڪري پيئي اُنهيءَ مسال ۾ دڪري
 ساڌو ۽ کي ڏاڪر ڏيئي ڇڏيو هو اٿون اُنهيءَ ساڌو ۽ جي ڪو پري
 رسات جي هاڻي سان پري پيئي هئي هو ۽ طوطي اُنهيءَ ڪو پري ۾
 وڃي ڪري - ايتري ۾ گذر به آيو ۽ طوطي کي مارڻ لڳو اُنهيءَ
 ڪو پري جي هاڻي سان انهن ٻنهي جي هيءَ ڌوڀي ويئي ۽ پاڻ
 وڙهندي وڙهندي مري ويا ۽ نيچ هيءَ ڇڏي هيءَ تائين جي هيءَ
 پائائون اڪاس مان روان آيا اُنهيءَ ۾ ويهي وئڪن ويا تڏهن
 طوطي پهچيو هي گذر مون اڏڻ ڪهڙو پنڃ ڪيو آهي جنهنڪري
 وئڪن ملان ٿي، گذر چيو ته مان ته جنم کان پاپي آهيان مون کي ڪا به
 اُنهيءَ جي خبر نٿي پوي ايتري ۾ هتي ڌرمراءَ جي شهر ۾ ويا ڌرمراءَ
 چيو هي گذر تون اڳين جنم ۾ ڪير هئين گذر چيو ته مان به همط
 موس مون کي پائون نيات مان ڪڍي ڇڏيو هو مان به ديس ۾
 وڃي ويٺس ۽ اُتي مون شادي ڪئي ۽ مون کي دڪري ڀاڻي زال
 ملي جنهن مون کي زهر ڏيئي ماريو ۽ پاڻ به مري ڪري طوطي ٿي ۽
 مان گذر ٿيس مون جهنگ ۾ هنڪي سڃاتو ۽ مان هنڪي مارڻ لڳس
 هو ۽ دڪري مسال ۾ ماڻهو ۽ جي ڪو پري ۾ ڪري پيئي اُها ڪو پري
 هاڻي سان پريل هئي مان به اُتي اچي پهتس اُهو هاڻي اسان ٻنهي
 تي بت ڪي لڳو ۽ هاڻي جي لڳل ڪري اسانجي هيءَ ڌو تائين

۱ ڏيا ۽ پنهنجون

راجا وٽ گهڻا ڏينهن رهيو ٿڌن ماڻهن تي چغليون هڻڻ لڳو ۽ پئسن
 وارو ٿيو اُتي پنهنجي شادي ڪيا زال اڌن مليس جهڙو پاڻ
 هو پنڪلو چويس ٻاهر نه وڃڻ ۽ ٻاهر وڃي هلي ۽ جي چويس ٿي
 ڪپڙا ڪڍڻ ۽ ڪپڙا نه ڪري چئن مڙس چويس پنهنجي اُٻڙ
 پاڻ ڪم ڪري - پنڪلو روز زال کي ماري هڪڙي ڏينهن زال
 ڪي ڏاڍي مار ڏنائين زال هڪڙي ٿي ۽ ڪو ٿو خيال ڪري مڙس
 ڪي زهر ڏيئي ماري ڇڏيا انهي ٻر هڻڻ گڏڙ جو جنم ٿيو ڪيترن
 ڏينهن کان پوءِ زال ٻر مڙي وئي ۽ وڃي طوطي جو جنم ٿيو ۽
 هڪڙي طوطي جي زال ٿي هڪڙي ڏينهن طوطي طوطي کان پڇيو
 ته اي طوطي ٿو ڪي هي جنم ڪيئن مليو ۽ اڳين جنم ۾ تون ڪي
 هٿين ۽ طوطي چيو ته اول تون ٻڌاءِ ٿو پوءِ مان ٿو ڪي ٻڌاڻ
 طوطي چيو مان اڳين جنم ۾ ٻر هڻڻ ۽ پنهنجي گرو ۽ جي
 جي آڳاٽو مڃيندو هوس پنهنجو گرو وڌيا وارو هو - انهي وڌي
 ٻيا ڪيترا چوڪرا وڌيا پڙهندا هئا ڪرو ڪنهن ٻئي جو ڪري ڪي
 وڌيا جي نصيحت ڏئي ته مان وڃ ۾ جواب ڏيئي وڌان نه ڪري
 ڪيترا دفعه گرو سمجهايو پر مان سمجهان ئي نه هڪڙي ڏينهن
 وڃ ۾ جواب ڏنر تنهن تي گرو ڪا وڙ جي سڙاپ ڏنو ته وڃ تون
 طوطي جو جنم ٿيندين انهي سبب ڪري مون طوطي جو جنم ٿيو
 آهي هاڻي تون ٻڌاءِ - طوطي چيو ته مان اڳين جنم ۾ ٻر هڻڻ
 هيس جڏهن مون شادي ڪئي ٿڌن مان مڙس جو ڪم نه
 مڃيندي هيس هڪ ڏينهن ڀٽار مون کي ڏاڍي مار ڏني مون انهي
 مار جي هڪ ۾ مڙس کي زهر ڏيئي ماريو - ڪيترن ڏينهن کانپوءِ
 - مون ٻر هڻڻ ڇڏي ٿڌن مون کي ڄم ڄاڻو ڪر وئي وڃي هڪڙي
 ٿي نه ڪر ۽ ڏاڏون ڪيترا ئي ٺڪ ٻوڳائي هاڻي مون کي

ڀڳوت گيتا (۲۸) اڌياڪ پنڊج
 اُنهيءَ ڪري جنکي ڪام ڪروڙ ٿئي ۽ اُن جي ٻي سڀ ڪم
 ۾ ورت ٿي آهي اهو ٻيهر درسي ٿيو - ڪام ڪروڙ جنهنڪي ڪروڙ
 اهڙو جو آهي جو ٽي سڙو ٻيهر نر ٻاڻ سکر انهيءَ ۾ مڱهن ٿيو آ
 جو ٻيهر ساڻ مڪت آهن اُنهي ڳالهه ٻڌ - جن ٻاهريون اندريون
 واشنائن کان پري ڪيون آهن ۽ اکين ڪري ٽرڪڻيءَ جو ڌيان
 ڪري ۽ پراڻ گڏ ڪري ناسڪان يعني نڪر ۾ آڻين اهو جنهن
 جيتو آهي ۽ ٻي ڪا جنهنڪي ڪامنا ڪانهي ۽ نه ڪنهنجو خوف
 ۽ نه ڪروڙ اهڙو جو منهنجو ڀڳت آهي اهو جيترو مڪت آهي
 ٻيو ٻڌ - ڪيترا ڪوٽ ٽپشيا ڪري ۽ يگيه ڪن سو اُنهن جي
 ڀڳڻ وارو پاڻ آهي ۽ سڀني جو ايشور ۽ ڀڳت پرائين جو مائٽ
 اهڙو نه ٻيو آهيان جيڪو اهڙو چاڻي نه سري ڪرشن ڀڳوان
 اهڙو آهي ته اُنهن جي چاڻي ۾ وڃي چاڻي ۾ وڃي ٻيو
 ابنا سي ٻڌ ٻائي ٿو -

(پنجون اقامت پورو ٿيو)

سري گيتا جي پنجين اڌيا جو موتم شروع ٿيو.

سري دارا اٺل چوي ٿو تر هي
لچمي ڪڏو ٻر همڻ پنگلا نا اسي
پنهنجي ڌرم کان پرشت ٿي ڪسنگ
۾ وڃي وڃي ۴ ماس ڪائي ۴ شراب
پئي جو ٿا ڪري اُهي ٻر همڻ کي
سندس ڀائرن نيٺ مان ڪڍي

سندس ٻاڻڻن نيات مان ڪڍي
 آءُ پڙهيو ۽ ڪنهن به ڪم تي
 آءُ پڙهيو ۽ ڪنهن به ڪم تي

اڌياڻ ۽ ڀڳوت

وري ڪهڙو نرليپ ڄاڻي ٿو هي ٻڌو تون ليارو آهين مون
 اڄ رڳو ڪي منهنجي سرط ۾ اچي ۽ هر هر منهنجو ڀڄڻ ڪري . هي
 اڄ رڳو ڪي منهنجي ابڙا سي ٻڌ ۾ وڃي گڏجي ٿو اتي وڃي ڪري
 وري گري ۾ لٿو اچي اهو ٻڌن ڪيائي آهي اهڙو جو ٻر همل ڪري
 ڪهڙو جنهنجو جنم چڱي ڪيو ۾ هجي ۽ وڌيا ۾ به ٻڌو هجي انهي
 راءِ مل ڪي وڌيا جو ۽ جنم جو گري ۾ به هجي ۽ سڀني سان ٻڌائي
 ٿا ٻر همل گڏو هاڻي دور ڪا چنڊال وڌو ننڍو انهي جي نگاه
 جهڙو هجي اهڙو سڀ ڪ جهڙو ڄاڻندڙ هجي تنهنڪي ڀڄڻ ڪري
 وري ڪهڙو آهي تمام ڌاڙو جنهنڪي سڀ ٻڌو آهي ۽ آتما ٻڌو
 آهي . اهڙي جنهنڪي ڪ نگاه آهي اهو چم مل ڪري ٻڌڻ کان
 ڇڏو وري ڪهڙو آهي چڱي شيءِ مل ڪري خوش ٿي ۽ خراب
 ٿي رنج ۾ رهي اهڙو جو آهي ڪ نگاه ٻڌو ڪي ڌاڙو ڪري
 هردي ۾ ڪجهه ٻڌ اڳيان ڪونهي ٻا ٻڌڻ ۾ جي سکر جو خيال
 جنهنڪان و سري ويو آهي ۽ آتما جي سکر ۾ مڱهن آهن انهن ابڙا سي
 اڪڻ سکر پاڻو آهي سي ٻڌڻ جي ڀڳو ۾ ٿا ملن - ٻڌڻ جا
 ڀڳو ڪم ڌاڙو وارا آهن ۽ جنجو سکر ڪهڙو آهي سو انهن کي ڇڏي
 آتما جا سکر ڀڳو ٿا جنهنڪي اڳي جنم ڪونهي ان جي ڳالهه ٻڌ -
 جڏهن دل مان ڪ سکر ڪڍي ڌاڙو ڪري ٿو سڀ ڌاڙو گڏ آهن جي
 انهي ۾ ڪ ڌاڙو ڪڇو هوندو ته سڀ ڪڇا ڌاڙو هوندا . اهي
 ريت جنهن ڪيائي ڪي ڪم ڪرڻ ڪونهي تنهنڪي وري جنم نه
 ملندو جن ڪم ڪرڻ ٻڌي دشمن جيتيا آهن - انهي ڳالهه کي
 ٿو اهوئي سنسار ۾ سکر آهي سو انکي ڪم ڪرڻ ڇو نه ٿو ٿئي
 هو ٻڌ آتما جو آهي جو تي سر ٻڌ انهي سان وڃي مليو اهي
 تما سان مل ڪري جو نرطال ٻڌ آهي سو انهي ۾ وڃي مڱهن ٿيو

ڀڳوت ڪيٿا

[۲۶]

ڪري ست ڪرم جي اڻڄاڻ کان وٺي آهن سي ڪن ٿا ڀڳوت
ڏيکاري ڏين ٿا انهن جو ڦل ساڻس ڪي ڀاڻي ٿو ۽ جيڪي ڦل لاءِ ڪ
انهيءَ جي ڳالهه ٿي ٿا - جيڪو ڀڳوت آهي - هي ارجن هميشه سڳي ڪيو آهي
اندري ڪري اهو نٿو ڪري اهو سڳي آهي ۽ ٻي منهنجي ڳالهه
آهي ڪڏهن آهيان سنسار ڪي ٻڌا ڪندڙ آهيان ۽ ٻالڻا ڪريان
ڏي ڏانن نٿو ڪريان سڳي منهنجي مائو جا سپاه آهن هي سنسار ما
جو ڪيل آهي منهنجي سنسار سان ڪو واسطو ڪونهي ۽ نه مان
ڪنهن کان پاڻ ڪريان ٿو نه ٻيچ - اڳيان ڪري جيو جو ڪيان
۽ جي ويو آهي انهي اڳيان ڪري جيو موڏجي ويا آهن جيڪو
مونکي نيارو ڄاڻي ٿو انهي ڪي ڪڏهن به اڳيان نه ٿيندو جئين
سودج ڪي اولده ڪانهي تنهن ڪيائي نرايپ آهي -

(سلوڪ)

ت ٻڌي ٿو آتما نهچل نهچل ڳهر سو

سڀ ڪل و ڪو اُڏري ڪيان ڪو ڦر جنم نا هو

سڀ ڦر ڦر ڦر سو ڦر ڦر سو

ن روپ ڪر ڪيان ڪو ڦر ڦر سو ڦر ڦر سو

سڀ ڦر ڦر ڦر سو ڦر ڦر سو

سڀ ڦر ڦر ڦر سو ڦر ڦر سو

سڀ ڦر ڦر ڦر سو ڦر ڦر سو

سڀ ڦر ڦر ڦر سو ڦر ڦر سو

سڀ ڦر ڦر ڦر سو ڦر ڦر سو

ايسا نساچا ڏرڙ ڪري و ڪن نه لاڳي

پنڊت چوندا آهن جو ڳڙ چٽاڇي منهنجي ڀڳتي سان ملڻ ۽ سا
 چٽاڇي، منهنجي گيان گوشت ڪٽا وارتا ڪرڻ - سو اهي
 ڊڪٽي آهن ۽ اُنهنجو ڦل به ڊڪٽي آهي جنهن منهنجي جاءِ به
 وارو اچي ٿو اُنهيءَ جاءِ تي جو ڳي به اچي ملن ٿا - ساڻڪه ۽ جو
 ٻڌي ڊڪري سمجهي، هي ارڃن سنڀاس جو آهي سو سنسار
 ڪرم ٿيا ڳ ڪڇن ٿا ڊهر ڪري من ڪري ٿيا ڳ ڪڇن اُنهي
 نالو سنڀاس آهي هي ارڃن اهو سنڀاس پاڻ به ڳ ڪڇن کان سو
 مشڪل آهي جڏهن منهنجي ڀڳتي سان ملي ٿو تڏهن سنسار
 سکن جي ڳالهه وسري وڃي ٿي اُنهيءَ جو نالو سنڀاس چٽاڇي ٿي
 جيڪو ڀڳتي سان ملي ٿو اهو منيشر آهي سو اُنهيءَ وقت ئي به
 کي اچي ملي ٿو اهڙو جو ٻڙش جو ڳ سان ملي ۽ ڪرم -ن ڪسان
 ٻڙي ۽ ڪامنائن کان پري نرمل آهي آتما چٽاڇي ۽ جنهن سنسار
 جي وائڻائين کان آتما کي ٻڙي ڪيو آهي ۽ اندريون جيتيون
 آهن ۽ سڀني ڀوت پراڻين ۾ ڊڪ ايشور نظر آيو آهي اهڙو جو ٻڙش
 ڪرم ڪرڻ وارو آهي اهو تون ڪرم کان پري ڄاڻ نرليپ آهي
 اهو ڄاڻو سمجهي جو آتما آهي سو ڪجهه به نٿو ڪري آڪيون ڦٽن
 ٿيون ڪن ٻڌن ٿا ڊڪ سنڪهي ٿو ڇپ سو اڌ ٿي وئي سا اچي
 وڃي ٻيو هٿ وٺن ۽ ڦٽن ٿا - ٻيو ملن ٿا ڀلڪا ڪين ۾ ٿئي ٿي
 سمهي ۽ جاڳي ديه ٿي جو اهڙي طرح ڄاڻن ٿا ته سڀ اندريون
 پنهنجو پنهنجو ڪم ڪن ٿيون ۽ آءُ جو آتما رام آهيان سو انهن
 سڀني کان پري آهيان اهڙي طرح آتما کي ڄاڻن ٿا ۽ اندرون
 سان ڪرم ڪري سو اُنهي ٻڙش کي ڪنهن به ڪرم ڪرڻ جو
 وڻ ڪونهي جتن جتن پاڻي ۾ گل ٿيا رو آهي تڏهن اهو ٻڙش
 بارو آهي هي ارڃن جيڪو جو کيس آهي سو ديه ڪري من اندرون

پڳوت ڪيئا

(ٻي ٻار)

اڌياڻ

ڪري اسين ڏيو ٿاڻن جو جنم وٺون ۽ سڳي رحمن ٿڌن انهي
 چو ٿين اڌياڻ جي پاٽ جو ڦل هننڪي ڏان ڪيو اُنهن جي
 ڪري آڪاس مان ووان آيا اُهي هتي ڇو ڪريون ڏيو ٿا
 جنم وٺي وٺڪنڻ رو انيون ٿيون - سنڌ ڇو ته مونڪي ڪا
 جي چو ٿين اڌياڻ جي ڦل جي خبر ڪانه هئي ته ڪو ايترو منڊو
 ڏندو آهي ٿڌن هو سنڌ سڄي پرڀت سان روزمره پاٽ ڪ
 رهيو - سري ٺا راڻل چوي ٿو هي ٻار هتي اهو چو ٿين اڌياڻ جي ٻا
 جو ڦل آهي جو تو ٻڌو -

(ات سري پدم پراڻي ستي ايسر سنڀاڌي)
 (چو ٿين اڌياڻ جو مهاڻو پورو ٿيو)

سري گيتا جو پنڊجون اڌياڻ

شروع ٿيو

ارجن چوي ٿو هي سري ڪرشن پڳوان
 ڪرمن جو ٿيا ڪر سنڀاس ٻڌايو ۽ ڪرم جو ڪر
 به ٻڌايو ڏکڻو ٺهجي ڪري چئو همن تي منهنجو
 ڏاڏو ٿئي سري پڳوان ان چوي ٿو ڪرهن ارجن
 سنڀاس ڪر ڪر ڪر ڪر ڪر ڪر ڪر ڪر ڪر ڪر
 وارا آهن انهي ڪر ڪر ڪر ڪر ڪر ڪر ڪر ڪر
 سنڀاس انهي کان ڪر ڪر ڪر ڪر ڪر ڪر ڪر ڪر

انهي ڪيان جي سمجهڻ وارا آهن اهي سنڀاسي آهن سو ڪنهن
 جي سڀني ڪا ائين ڪري سگهه ڪر کان پري آهن هي ارجن اهو
 جي آهن پنڊتن کان پري سي سڳي آهن اهي سنڀاس جي پنڊتن
 دن مڪت ٿين ٿا. ٻيو ٻڌ سائڪ ڪر وري وري ٿو ڪي ٿو ڪيائي

ارجن اپ گت جا آپاسڪ جيڪي آهن انهنڪي ٿڪ آهڻ آهي ڪهڙا ٿڪ آهن هڪ جهڙو ڄاڻو ۽ مشڪل آهي جيڪو ڀر ڇا ڪري ۽ نه ڪري انهي جو ڀلو گهري ٿي جيڪي ڏيهه ڌاري آهي انهنڪي اهو ٿاڻو مشڪل آهي جنهنجي ڀاڻڻ ڪري هو مشڪل ڪم ڪجي اهو ته قسطنطنيه جو نه آهي ۽ زبان سان انهنجي وقفايئي ڪري نٿي سگهجي نه ڪنهنجي وقفايئي ڀڳي سگه ڀائي ۽ هنڪري چوڻ ۾ به نٿو اچي سو من ڪنهن سروب کي وقفايئي انهي ڪري جيڪي ڏيهه ڌاري آهن انهنڪي اپ گت جي آپاسڪ مشڪل آهي. هي ارجن من منهنجي ڪنول ٺيڻ جا جيڪي آپاسڪ آهن آهي ٻڌ. - مان جو ڏيوڪي جو پٽ آهيان ۽ جسودا جو پٽ آهيان ۽ ننڍڙو پٽ آهيان ۽ واسندو جو پٽ آهيان جو ٿاڻو سهڻو آهيان ۽ آئندڙ جو سمندر آهيان اڏو جو ڪرشن ننڍن آهيان جي منهنجي هن روپ جا آپاسڪ آهن ۽ منهنجي سرب آيا آهن ۽ جن سڀ ڪم ۾ مون منجهه سمرهڻ ڪيا آهن. - ڪهڙا ٿي ڊڪوٽ جي جيڪو گهر آهي سو توهان جو آهي ۽ مان توهان جو هاس آهيان جيڪو اڏو ٿي طرح ٿي منهنجي ڀڄڻ ڪري ٿو ۽ رسوئي کان وٺي جيڪي آهي سو مون ۾ اڏي ٿو ۽ منهنجي پرشاد ڪري ٿو ۽ هر وقت منهنجي ٿاڻ ۽ سڀ ڪم ڪري ٿو ۽ وشن ڀڄي ٿو ۽ منهنجي شيد ٻڌي ٿو انهي طرح جيڪو منهنجي ڀڄڻ ڪري ٿو انهن سان مان ڪهڙو آهيان سو ٻڌ. - هي ارجن هي سنسار جو هڪ روپ آهي ۽ جهڙو ڪم جو گهر آهي انهي کان انهن جي مڪتي ڪريان ٿو جن مون منجهه من جو نشچو رکيو آهي ۽ منهنجي شيو ڪ آهن انهن کي هي ساڻن ڪم ڪرڻ گهرجن. - ڪهڙا ٿي مکيه من جو پڪو خيال مون منجهه رکڻ ۽ ٻڌڻ جو نه پڪو خيال مون ۾ رکي آهي ٻئي ساڻن مان منهنجي

ڪري اسين ديو ٿا ٿن جو جنم وٺون ۽ سڳي رحون ٿڌهن انهيءَ سنت
 چو ٿين اڌياڌ جي پاٺ جو ڦل منهنجي دان ڪيو اُنهن جي هر قاب
 ڪري آڪاس مان ووان آيا آهي هتي جو ڪريون ديو ٿا ٿن جو
 جنم وٺي وٽڪن رو انيون ٿيون - سنت چيو ته مونکي ڪا ڪيٿا
 جي چو ٿين اڌياڌ جي ڦل جي خبر ڪانه هتي ته ڪو ايترو منجهس
 فزندو آهي ٿڌهن هو سنت ساڄي پریت سان روز مره پاٺ ڪندو
 رهيو - سري ٺا راڻ چوي ٿو هي ٻار پٽي اهو چو ٿين اڌياڌ جي پاٺ
 جو ڦل آهي جو تو ٻڌو -

(ات سري پدم ٻراڻي ستي ايسر سنڀاڌي)

(چو ٿين اڌياڌ جو مهاڻو پورو ٿيو)

سري گيتا جو پنڊجون اڌياڌ

شروع ٿيو

ارجن چوي ٿو هي سري ڪ - رشن ڀڳوان
 ڪرمن جو تيا ڪر سنڀاس ٻڌايو ۽ ڪرم جو ڪر
 به ٻڌايو ڏکڻو نهڇي ڪري چيو هندن تي منهنجو
 فائدو ٿئي سري ڀڳوان چوي ٿو ته هي ارجن
 سنڀاس ڪر ڪر جو ڪر آهي هتي سکر ٿيڻ
 وارا آهن انهيءَ ۾ ڪرم تيا ڪر ڪر ڪر جن
 سنڀاس انهيءَ کان ڪر چڱا آهن ۽ جي ارجن
 آبهي ڪيان جي سمجهڻ وارا آهن اهي سنڀاسي آهن سو ڪن
 جو سڀني ڳالهين ڪري سکر ڏک کان پري آهن هي ارجن اهڙا
 جي آهن پنڊتن کان پري سي سڳي آهن اهي سنڀاس جي پنڊتن
 دن مڪت ٿين ٿا . ٻيو ٻڌ ساڻه ڪر وري وري توکي چوان ٿو ڪيائي

ڊگھوت ڪيٽا

[۱۰]

۱۰۱۲ ڀاڱو
ارجن اپ ڪٽ جا آپاسڪ جيڪي آهن انهنڪي ڏک آهڻ ۽
ڪهڙا ڏک آهن هڪ جهڙو ڄاڻو اهو مشڪل آهي جيڪو ڀڄو ڪري
ڏاڍو مشڪل آهي جنهنجي پاڻ ڪري هو مشڪل ڪر ڪڍي
اهو ٿر ڦسل جو نه آهي ۽ زبان سان اُنڊجي وڌيائي ڪري ٿئي
سگهجي ٿو. ڪنهنجي وڌيائي ٻڌي سگه پائي ۽ هنڪري ڇو ٿي ۽
ٿئي اچي سو من ڪنهن سروي کي ڏيائي انهي ڪري جيڪي ڏهن
ڏاري آهن انهنڪي اپ ڪٽ جي آپاسا مشڪل آهي. هي ارجن
من منهنجي ڪنول ٿين جا جيڪي آپاسڪ آهن اهي ٻڌ - مان
جو ڏيوڪي جو پٽ آهيان ۽ جسودا جو پٽ آهيان ۽ ٿند جو پٽ
آهيان ۽ واسدو جو پٽ آهيان جو ڏاڍو سهڻو آهيان ۽ آند جو سمندر
آهيان اڏو جو ڪرشن ٿندن آهيان جي منهنجي هن روپ جا
آپاسڪ آهن ۽ منهنجي سرط آيا آهن ۽ جن سڀ ڪر ڪر مون منجهه
سهريل ڪيا آهن - ڪهڙا؟ ٿي ڊگھوت هي جيڪو گهر آهي
تو مان جو آهي ۽ مان تو مان جو مان جيڪو گهر آهي
منهنجي ڀڄڻ ڪري ٿو ۽ رسوئي کان وٺي جيڪي آهي سو مون
ارڙهي ٿو ۽ منهنجي پوڙهه ڪري کائي ٿو ۽ هر وقت منهنجو ڏيان
سهريل ڪري ٿو ۽ وشن ٻڌ کائي ٿو ۽ منهنجا شيد ٻڌي ٿو انهي
ج جيڪو منهنجو ڀڄڻ ڪري ٿو انهن سان مان ڪهڙو آهيان
ٻڌ - هي ارجن هي سنسار جو ڏک روپ آهي ۽ جهڙو ڀڄو گهر
انهي کان انهن جي مڪتي ڪريان ٿو جن مون منجهه من
شچو رکيو آهي ۽ منهنجا شيو ڪ آهن انهن کي هي ساڌن
روپ گهرجن - ڪهڙا؟ مڪيه من جو پڪو خيال مون منجهه رکيل
جو ڏک ڀڄو خيال مون رکي اهي ٻئي ساڌا نئون منهنجي

ڀڳوت گيتا

(۲۴)

اڌياڌ چو ٿو ن
 ڪري اسين ديو ٿا ٿن جو جنم وٺون ۽ سڳي رهون ٿڌهن انهيءَ سنهت
 چو ٿين اڌياڌ جي پاٺ جو ڦل منهنجي هان ڪيو اُنهن جي هر قاب
 ڪري آڪاس مان ووان آيا آهي هتي چو ڪريون ديو ٿا ٿن جو
 جنم وٺي وٺڪنڊ رو انيون ٿيون - سنهت چيو ته مون کي ڪا گيتا
 جي چو ٿين اڌياڌ جي ڦل جي خبر ڪانه هئي ته ڪو ايترو منجهس
 وٺندو آهي ٿڌهن هو سنهت ساڄي پرڀت سان روز مره پاٺ ڪندو
 رهيو - سري نارائڻ چوي ٿو هي ٻار هتي اهو چو ٿين اڌياڌ جي پاٺ
 جو ڦل آهي جو تو ٻڌو -

(ات سري پدم ٻهراڻي ستي ايسر سنهاتي)
 (چو ٿين اڌياڌ جو مهاٿم ٻورو ٿيو)

سري گيتا جو پنجون اڌياڌ

شروع ٿيو

ارجن چوي ٿو هي سري ڪرشن ڀڳوان
 ڪرمن جو تيا ڪر سنڀاس ٻڌايو ۽ ڪرم جو ڳو
 به ٻڌايو ڏکڻو نهجي ڪري چيو هين تي منهنجو
 ڦاٽو ٿئي سري ڀڳوان چوي ٿو ته هي ارجن
 سنڀاس ڄڻ ڪه ڪرم جو ڳو آهي هتي سڳو ٿي
 وارا آهن انهيءَ ڪرم تيا ڪر ڪرڻ گهرجن
 سنڀاس انهيءَ کان ڪرڻ چڱا آهن ۽ جي پرشن
 ڪيان جي سمجهڻ وارا آهن اهي سنڀاسي آهن سو ڪڏهن
 شي ڳالهين ڪري سڳو ڏک کان پري آهن هي ارجن اهڙا
 من ٻڌن کان پري سي سڳي آهن اهي سنڀاس جي ٻڌن
 ڪت ٿين ٿا . ٻيو ٻڌ سائڪ ڪر وري وري ڇوان ٿو ڪيائي

پڳوت ڳيتا

[۳۴]

اڌياڻ چوڻون

اهڙو جنم ڏاڍي پيچ ڪرڻ ڪري ملي ٿو پوءِ انهن پنهنجي چوڪرين
پيشا ڪرڻ شروع ڪئي جڏهن اهي وڏيون ٿيون تڏهن سندن
ماءُ پڻ چيو ته اسان جي مرضي آهي ته هاڻي اوهانجي شادي
ڪجي. چوڪرين چيو هي پتا اسانجي من هي هڪ مراد آهي
هي اڪا مراد پرميشور پوري ڪئي ته چڱو انهن چوڪرين کي
اڳين جنم جي خبر هئي سو پاڻ به چوڻ لڳيون ته جنهن ساڌو ۽ جي
چوڻ ۾ ڪري اسانجي مڪشي تي انجو هر شين ڪرڻ گهرجي
ايترو خيال ڪري هتي چوڪرين ماءُ پيءُ کان موڪل وئي
غيرتن ڏانهن روانيون ٿيون تيرت ڪندي بنارس به آيون ان
پهريءَ کي وڃي ڏاڏن ته ڪنڊ به ويٺو پشيا ڪري جنهنجي پوڻا
ڪري اسين مڪش کي پراپت ٿيون سين - پنهنجي چوڪرين
تڏوت انمشڪارا ڪيو. وينتي ڪري چوڻ لڳيون هي سنت
تون ڏن آهين ته اسانجي مڪشي ڪئي تڏهن سنت ٿيو اوهين
ڪيو آهيو مان توهانکي نٿو سڃاڻان تڏهن چوڪرين چيو ته اسين
تو کي سڃاڻون ٿيون اسين اڳين جنم به وڻ هيون سين اوهين
ڪري ڏينهن جهڙو آيا هو اُتي اُس جي گرمي ڪري اوهين
وڻ جي ڇانور اچي ويٺا اوهان جي سمهڻ ڪري اوهان جا چوڻ
ڪري وڻ کي لڳا ۽ پيءُ وڻ کي اوهانجو مٿو لڳو انهي وقت
اسانجو اڏار ٿيو هاڻي اسان به ههڻ جي گهر جنم ورتو آهي اسين
پراڻهڻيون آهيون ۽ سڳي آهيون اوهانجي ڪرپا تي اسانجو
اڏار ٿيو تڏهن سنت چيو مونکي انهي وقت جي خبر ڪانهي هاڻي
اوهين ڪجهه ڪر ڪريو ته مان توهانجي شيوا ڪريان. توهين
پراڻهڻ سري ڌارائڻ جو مڪم آهيو تڏهن چوڪرين چيو ته اسانکي
سري ڳيتا جي چوڻين اڌياڻ جو ڦل ڏان ڪر جنهن جي پراپت

ڀڳوت گيتا

(۲۱)

اڌياڻ ڇو

ڪري ۽ زبان سان منهنجو نالو وٺي سري رام ڪرشن، ڪو
راڌي ڪرشن، پرميشور انهن جو اچار ڪري ۽ نماڻي ڀاوس
ڇوي ٿو هي ڪو ڏيو ڪرڻا ڪري سري ڀڳوان جي ڄاڻ ڇو ڪي
مون ڪي ٻڌايو تنهن کيان جو ڄاڻ وارو جو کيائي آهي سو هن
اهڙي ڪري کيائي کي کيان ڪهڙو چوڻ آهي سو ٻڌ - هي اڌ
جنهن کيان جي ڄاڻ ڪري هن مايا جو موه اثر نه ڪري اڌ
کيان جنهنجي ڄاڻ ڪري سڀني ڀوت پرائين ۽ ڊڪٽي ايشو
ڦسڻ ۽ ايندو - ٻيائي ڪري ويندي انهي کيان جو ڦل ٻڌ، چيتر
پاپ خيال سان يا ٻي خيالا ڪيا آهن انهن پاهن جو ڦل آهي ڊڪ
سڪر - سو انهن ڊڪر کان کيائي جي ٻيڙي ۽ ڇڙهي پار ٿيندو ڪهڙي
طرح جتن ڪاڏين جي ڪڏي کي باه ساڙي جهٽ ۽ ناس ڪندي
آهي تنهن کيان جي باه موه کي ساڙي ناس ڪندي آهي کيان
جي ٻوڙ ٻوڙ ٻيو ڪجهه نه آهي سو کيان ڪڏهن ٿئي ٿو منهنجي
جو ڳو - سان ڄڻ ڪري هميشه ٿئي ٿو جڏهن موت سان گڏيو
تنهن ۾ اُنکي آتما مان ئي کيان پيدا ٿيندو. جنهن کي منهنجي
کيان ٻاڻ جي ڪامنا هجي سو ست ست ڪري ٻڌي ۽ سمجهي
۽ اندرين کي وس ڪري اڏو پر نه کيان کي ٻاڻيندو کيان ٻاڻ
ڪري ٻيڙ سان جو ٻيڙ سڪر آهي تنهنجي جلد ئي وڃي ملندو ۽
جيڪي اڳيائي پرش آهن جنکي منهنجي کيان ٻاڻ جو ٻوڙ خيال
نه آهي انهي جي آتما ۽ سندس آهي انهي پرش جو آتما ناس ڪي
پراپت ٿئي ٿو ۽ انهي کي نه دن لوڪ ۽ نه ٻيڙو ڪر سڪر آهي ۽
جيڪي منهنجي کيان سان مليل آهن انهن کي ڪو به نه ٿئي
پراپت ٿئي اڏا جي کيائي جو ڳي آهن انهن کي ڪو به نه ٿئي
سڪر انهي سبب ڪري هي اڌن تو کي منهنجي ديه مان کيان

دیکھو تو کہیں

[۳۹]

[illegible]

و ت کيئا
 کا منا کا نهی چيکي مو نکي ادڙو سهجيئن ٿا ته ڀڳوان نرليپ
 بارو آهي ته انهن پورشن کي هي ڪرم نه وٺندا جهڙي طرح شاستر جي
 ڪيا آهي ادڙي طرح اشدان کان وٺي چيکي ڪرم آهن سي
 ڪجهن ته آهي ڪرم آهن ۽ چيکي ڪڏهن ڪڏهن ڪرم ڪن
 ٿا سي به ڪرمي آهن - ارڃن آس يا اڪيان ڪري ست ڪرم
 کي ٺٽا ڪن آهي به ڪرم آهن جو پوڻ انهن ٽنهي ڪرم کي
 سمجهي ۽ جتن شاستر جو ڪم آهي ٽن ڪري سو ٻڌ وارو پوڻ
 آهي ۽ اٽل ست ڪرمي چوڻ هر ايندو - آهي ته ڪرم جون ڳالهيون
 چيو - ٻيو ٻڌ جنهن پوڻ کي منهنجي ساڃا ڏيک جو گيان پٽو اٿيو
 آهي انهي گيان ڪري ان کي ڪنهن به ڪرم ڪرڻ جو اُها
 ڪرڻ نه گهرجي - ڪام ڪرو ڌڪان پري آهي گيان جي باه سان
 جنهنجا سڀ ڪرم سڙي ويا آهن اهو پوڻ پا ڪند ڪان پري آهي
 وري ڪهڙو آهي جنهن گيان پنڊت سڀ ڪرم ڇڏي ڏنا آهن -
 ۽ ڪرم جا ڦل به ڇڏي ڏنا اٿن آهي پوڻ گيان روپي امهر
 کي ٻي ويا آهن اڏا چيکي آهن انهن کي ڪنهن به ڪرم جو پنڊت
 ڪو به وري ڪهڙا آهن پر مشور ڪان سواءِ ٻي ڪنهن کي به
 پوڄين ۽ نه ڪنهنجي آس رکڻ ٿا ۽ پنهنجي آتما جيئي اٿن
 جيڪي ايشور جي ڪرپا سان ملين اهو ڪائي ڇڏين - جي نه ملين
 ته ڪنهن کان سوال به نه ڪن ۽ سدائي هڪ جهڙو رهن انهي
 کي نه پنڊت چون ٿا يعني پنڊت کان پري - آهي ڪهڙا آهن جو
 ڪنهن جو سنگ ٺٽا ڪن اڏا چيکي آهن سي مڪت کي پراڻ
 ٿين ٿا ۽ منهنجي ۽ ٻين هر سدا مست آهن جيترا ڪرم آهن
 سڀ گيان جي سمجهه ٻڌي ويا اٿن وري ڪهڙا آهن جو
 سارو سندسار هڪ منهنجي روپ ڏسڻ هر ٿو آهي - جتي ڪ

ڇڳو ت گيئا

(۳۷)

هي ڳا اهر ٻٽ ڪيئي جنم پيرا ڳي ٿيا آهن ۽ ڪيترائي جنم ويرا
دڦو اٿن ۽ ڪروڙ ڪي ڇڏي من وچنن ڪري مون مڃهه ٻٽ
يساهه رکيو اٿن ڪيترائي جنم اهي ريت منهنجي ڀڳتي ڪن
دهيا آهن اهي ڪري جن جو من شت ٿيو آهي انهي ڪي منهنجي
چريه واري ڀڳتي ملي ٿي جنهنڪي اهڙي ڀڳتي آهي انهي جي و
چاره واسو وٿان ٿو —

پيو ٻٽ ۽ جيڪو جنم ريت منهنجو ڀڳن سمن ڪري ٿو تتر
مان به انهي ريت اُنجو ڀڳن ڪريائو پيو ٻٽ مان ته پنهنجن ڀڳتن
سان اهڙو آهيان جهڙي ريت منهنجا ڀڳت مونسان آهن جي ٿون
مڃي چوين ته سڀ ڀڳن جو ٿا ڪن ۽ ڏيو ٿا ڏن ۽ ڏيئن هي ٻو ڇا ٿا
ڪن سو ٻٽ ۽ هي ارڃن ڏيو ٿا ڏن جي ٻو ڇا ڪري ماڻهو ڦل وٺن ٿا
مون ٺڪي پٽ ٿئي ڏن ٿئي سو آهي ڏيو ٿا انهن جي ڪامنا پوري
ڪن ٿا ۽ اهي ڏيو ٿا ٿوري ٻو ڇا ڪرڻ ۽ ٺي خوش ٿين ٿا — ٿڌهن
ڏيو ٿا ڏن جي ٻو ڇا ڪن ٿا مون به انهنجي سرڌا لڳندي هن جون
۽ ڪيون گيان جي ٿئي سان پٽيليون آهن ۽ جنڪي هي سنسار جو
ڪارخانو ڪوڙو ٿو ٿسڻ ۽ اچي ۽ مونڪي سڀڪنهن هنڌ ٿسڻ ٿا ۽
انهن جي سرڌا مون به لڳي ٿي ۽ هي ارڃن هي جي چارڌا ٿيون —
۽ انهن کي ڌار ڌار پنهنجا پنهنجا ڪرم مون ٿي ٿا آهن ۽ انهن
پنهنجي ذاتين جي ڪرم ڪرڻ وارو ۽ نه ڪرڻ وارو ٿون مونڪي
مڃهه ۽ ڪو به ڪرم ڪري ٿو سو اُنڪي انهي ڪرم جو ڦل ملي ٿو
ٺڪي هن ڪري نٿو لڳي جتن به ڪم ٿئي جا راند ڪا ٿا هي وري
تي ڇڏي خوشي يا ڏک اُنڪي ڪو به ڪونه ٿو ٿئي انهي ريت
ڪنهن به ڪرم جو ڏک يا سک نٿو لڳي ڇو جو مونڪي ڪا به

ٻوٽ گهٽا ۽ ٻاڇو ٿي جنهن به وڻان ٿو. پاڇو ڇا آهي جهڙي طرح ڪو راجا
 منهنجو لباس لاهي ٻيو پائي ۽ ان کي ڪو به نه ساڃاڻي اهڙي
 ڀت ديهه ڌاري سنسار ۾ اچان ٿو. هي ارجن مان ديهه ڌاري نه
 آهيان ديهه کان پري آهيان منهنجو آتما سون جهڙو آهي جتن مصري
 جو باطن مڃي تنهن مصري جو شربت مڃي تنهن منهنجي ديهه ۾ آتما
 ڊڪ روپ آهي هي ارجن مان جنهن ڪڏهن وڻندو آهيان ۽ چاچي
 لاءِ وڻندو آهيان سو ٻڌ جڏهن ڊڪ روپ ناس ٿيندو آهي ۽ اڌ ڊڪ روپ
 جي رستي ڪي ميهڙي ڇڏي ۽ ڊڪ روپ جي ڪندو آهيان ۽ پڳهن جي رکيا
 وڻندو آهيان - ۽ پاهن کي ناس ڪندو آهيان آهين ٿيڪي جيڪو منهنجي
 ڪندو آهيان منهنجا جنم ۽ ڪرم لهڻ ۽ آهين ٿيڪي جيڪو منهنجي
 سو لهڻ ڇا ڪي چئجي جتن پيا ديهه ڌاري پيرج ۽ رت مان ٿا پيدا
 ٿين منهنجي اهڙي ديهه نه آهي ۽ جتن پيا ڪرم جي پنڌن ڪري
 ديهه وڻن ٿا جهڙا جنهن جي ڪرم ڪيا هوندا اهڙو ئي جنم پائيندو
 هي ارجن مان ائين آهيان مان منهنجي خوشي سان جنم وڻندو
 آهيان منهنجو اهڙو جوتي سروب روپ آهي منهنجا ڪرم به اهو
 آهن - ڪهڙا آهن؟ ڪهڙا آهن جيڪي مان ڪريان ٿو سو ڪنهن
 کان ڪين ٿيندو ۽ ڇو جو من جي يادگيري ڪرڻ ڪري نرشن
 روپ ڌاري ٿين مان پيدا ٿيس ۽ هر ناکش جي چاڻي جا ر
 کان به ڌاري هتي سان مون گل وانگي نهن سان ڌاري ڇڏو
 گوگل جي پاهن جي رکيا ڪرڻ لاءِ ست ڏينهن گورڊن جبل
 هٿ جي چيچ تي رکي رکيا ڪيم ۽ جيڪي مون ڪرم ڪيا
 سي اهڙا ڪيا اڌ جي ڪنهنجي به ڪرڻ جا نه آهن. جيڪو
 منهنجن ڪرم ۽ من کي چاڻي ٿو سو منهنجي ابنا سي به
 ۽ ڇو داخا ٿئي ٿو ۽ جنهنڪي منهنجي چرڻن جي پڳهين آهي

اڌ يا ڇو ٿون
سري گيتا جو ڇو ٿون اڌ يا
شروع ٿيو

ڀڳوان چوي ٿو. هي ارڻ جيڪو ڪيان توکي
ڀڳوان سو بهر يا مون سورج کي ڀڳوان هو سو
هي جو ڀڳوان آهي ۽ سورج پنهنجي ڀڳوان
کي ڀڳوان هو هي جو ڀڳوان اصل کان هلندو ٿو
اهي انهيءَ کي راج رشي ڄاڻن ٿا انهيءَ کي
سجھي راج ڪنٿا ۽ پر ڀڳوان کي ڀڳوان ٿا. مثال
اچڻ محل سڳو ڀڳوان ٿي ٿو ۽ وڃڻ محل ڏک ڀڳوان ٿي ٿو انهيءَ
منجهه جيڪو ڏک جهڙو رهي ٿو سو جوڳي آهي. سو هي ارڻ انهيءَ
جوڳي کي گهڻا ڀڳوان گذري ويا آهن توکي اهوئي جهڙو جوڳو ڀڳوان
ٿو جو ٿون منهنجو ڀڳوان آهين ۽ منهنجو ڀڳوان آهين انهيءَ کي
تو کي ڀڳوان ٿو ڇڏ ڏيئي ڀڳوان شي انهيءَ ته خوش نه ٿجي ۽ جي
وڃي ته ڏک نه ڪجي ۽ ڏک جهڙو رهجي —

ارڻ چوي ٿو هي ڀڳوان جو جنم ته هاڻي واسديو جي گهر
۾ ٿيو آهي ۽ سورج اصل کان ۽ اڳي آهي توھان سورج کي اهو
ڪيان ڪڏهن ڀڳوان هو اهو ڪرڻ ڪري مون کي ڀڳوان ڀڳوان چوي
ٿو. هي ارڻ پنهنجي ۽ پنهنجي گهڻا دفع سنڪت ٿي آهي ۽ مان
پنهنجي ۽ پنهنجي سڀني جنمن کي ڄاڻن ٿو پر ٿون ٿو سمجهين
ن ڪهڙو آهيان جنم ۽ مرڻ کان پري آهيان انساني آهيان ۽ سڀني
آتما رام آهيان سڀني ڀوڻن پرائن جو ايشور آهيان پنهنجي ماني

ڪيٽا
 اُنهي سڀ پٽر وڪڻڻ ويا ٿڌن ۾ راجا ڌرمراءَ کي وڃي
 رڪڻي ته هي راجا ٺرڪ ۾ ته ڪهڙن ماڻهو آهن جي جنهن کان
 پ آهن اُنهنکي ٺاڪڙ جا آدمي ووان تي ڇاڙهي وڪڻڻ
 ڏهن وٺي ويا. ايترو ٻڌي ڌرمراءَ ناراض ٿي ويو. جتي شيش
 ۾ هي سڃاڻي ويٺو هو ۽ لڳي ويٺي ڪرڻ لڳو هي ٻنهي لوڪن
 ڏوت [ٺهڪار] ڪري ويٺي ڪرڻ لڳو جو درشن نه ڪيو آهي
 مالڪ جن پُرسن جنهن کان ڪنهن به شاستر جو درشن نه ڪيو آهي
 ٺڪو ٻيچ ڪيو اٿن اُنهنکي ٺهڪار ڏيئي ووان تي ڇاڙهي وڪڻڻ
 وٺي آيا آهن هي سوامي هاڻي آڳيا ٿيو ته اهو ٺڪو ڪنهنکي ڏيان
 ۽ ڪهڙي قسم جو ڏيان ٿڌن سري ناراض ٿي ڏاڍو خوش ٿي چل
 لڳو هي ڌرمراءَ تون دڪي نه ٿي ۽ پنهنجي هن ۾ ڪو خيال نه ڪر
 مان توکي دڪ ڳالهه چوان ٿو تون ٻڌ - هي ٻاٻي جيڪي هئا سو
 اُنهنجو ڪو اڳيون ڌرم اچي ظاهر ٿيو آهي انهيءَ ڌرم ڪري هي
 ٻاٻي وڪڻڻ ۾ آيا آهن دڪ ٻيو دڪر توکي ڏيان ٿو تون ٻڌن ٿا اُنهن پُرسن
 گيتا جو پاٺ ڪن ٿا يا ٻڌن ٿا يا پاٺ جو ڦڦڙن ٿا اها ڳالهه يا
 کي تون ٺرڪ ۾ نه ٺاهه اهو توکي منهنجو دڪر آهي اها ڳالهه يا
 دڪر ايترو ٻڌي ڌرمراءَ پنهنجي پوري ۾ ويو ۽ سڀني ماڻهن کي
 ڪوئي چوڻ لڳو ته هي ڄم جا آدمي جيڪو پُرس گيتا جو پاٺ ڪرڻ
 يا ٻڌي يا پاٺ جو ڦڦڙن ڪنهن کي ٿئي آهي جيڪو ٺرڪ ۾ نه
 آهي گيتا جي پاٺ ڪرڻ ڪري يا ٻڌڻ ڪري سڀني ٻاٻي
 جيڪي آهن سي مڪت کي پراپت ٿين ٿا. جيڪو ٺرڪ ۾ نه
 گيتا جو پاٺ ڪري ٿو يا ٻڌي ٿو اُنهنجو ڦڦڙن چوڻ کان ٻاهر
 سري ناراض چوڻ لڳو هي اچي شوجي چوڻ لڳو هي ٻارو ٿي
 ٿين اچي جو مٿاڻر آهي جو تو ٻڌو -

ڀڳوت گيتا

(ٻيو)

ڪراڻجي ياد؟ ماڻس چيو نه - وري چوڻ لڳو ماڻهن جو ڪ-
ڪرم ڪرڻ گهرجي ۽ پنڊت کان پڇيڻ ويو چيائينس ته هي سوامي
منهنجو پيءُ هن وڏي ڪري مٽو آهي انهي وڏي جو ڪرپا ڪري
ٻڌايو ته ڇا ڪرڻ گهرجي تڏهن پنڊت چيس ڪيائين وڃ ۽ اتي
وڃي گت ڪراءِ ته تنهنجا سڀ پٽر مڪت ڪي پراڻت ٿيندا
ڇوڪرو پنڊت کان موڪلائي گهر آيو ۽ ماءُ کي سارو حال ٻڌايو
ماءُ کان آگيا وئي گياڏي وڃڻ لڳو واٽ تي پراڻو راج جو دڙو
اشنان ڪري اڳتي روانو ٿيو رستي ۾ هڪڙي وڻ هيٺ ويهي رهيو
اُتي هنکي ڏاڍو خوف ٿيو ۽ اهو اهوئي وڻ هو جنهن سندس پيءُ
ڀوت جي چوڻ ۾ هو - ڇوڪري خوف جي ڪري گور منتر پڙهڻ
شروع ڪيو ۽ گيتا جي ٽين اڌيا جو پاٺ روز ڪندڙ هو سو به
ڪرڻ لڳو سندس پيءُ وڻ جي پاڙ ۾ گيتا جو ٿيون اڌيا ويهي ٻڌو
اڃان ڇوڪري پورو مس ڪيو ته سندس پيءُ جي ڏيهه چئي ۽
ديوتاڻن جي ڏيهي پائي وڌان ۾ چڙهي هنجي سامهون آيو ۽ اهي
آسيس ڏنا ۽ چوڻ لڳو هي پٽ مان تنهنجو پيءُ آهيان جو مان پوءِ
جي چوڻ ۾ دوس انهي تنهنجي پاٺ ٻڌڻ ڪري مونکي هي ڏيهه
ملي آهي تنهنجي ڪرپا سان مان هاڻي سرڳر وڃان ٿو - هاڻي تون
تنهنجي خوشي سان گيا وڃي ته وڃ جنهنجي اُڌار ڪرڻ لاءِ وئين
تي سو منهنجو اُڌار آيتي ٿيو ايترو ٻڌي ڪري ڇوڪرو چوڻ
لڳو هي پٽ ڪجهه وڌيڪ حڪم ڪريو ته مان توهانجي شيوا ڪريان
ن هين ڏيو ڏيهي چيو هي پٽ مون ڏٺو آهي ته اسان جا پٽر نه
هڪي آهن تنهنڪري تون گيتا جو ٿيون اڌيا پڙهي اُنجو ڦل
هنکي ڏي ايترو چئي هو ڏيو ڏيهي پائي سرڳر ڏي ويو تڏهين اُن ڇوڪري
ميتي گيتا جي ٽين اڌيا جو پاٺ ڪري اُنجو ڦل پٽرن کي

ت ڪي پرايت ٿين ٿا

ٿي-ون اڌيا پورو ٿي-

سري گيتا جي تعين اڌيا جو مها تر شروع ٿيو

سري نارائڻ چوي ٿو ڏکڙو
شودر وڌو ٻيو قوف ڏکڙي هن
اڪيلو رهندو هو ۽ پاپ ڪري
ڪي ٻي ميا ميوڙيا ۽ پاپ جي ڪڍ
ٿيل ميا اُٿينتي ويندي رهيس
مايا جي وچل ڪري شوه رڌا جو

چنداوان ٿيو ماڻهن ڪا پڇيائ ڪا اڌي ڪا اڌي ٻڌا يو جتي ڏن ڏکڙي
ته مان وڃي ڪڍي اچان ۽ وري مان شا هو ڪار ٿيان ٿڌن ڏکڙي
چيس ته ماس مڌرا ڪا ٿيندو ڪڙ ته تو کي ڏن مڌ لڳي سو
شوه ر ڪو ٿا ڪرم ڪرڻ لڳو ۽ چوري ڪرڻ لڳو ڏکڙي ٿينهن ما
جي لالچ ڪري چوري ڪرڻ ويو رستي هر چورن ماري ڇڏي
شوه ر جي ڏيهه ڇڏي پوت ڏيهه هر وڃي پيو ۽ ڏکڙي وڃي و
ڪيائ ۽ ٿا جو ڏکڙي رهيو ماء ڏاء ڪري ڪارڻ لڳو چوڻ لڳو مڻهن
ڪل هر اڌو ڪو آهي جو مون کي هن جيئن ڪان ڇڏي ٿا ڏاء
ڪندي ڪهڙا ٿينهن گذري ويس ايتري وقت گذرڻ ڪري سند
پت وڌو ٿيو ڏکڙي ٿينهن ماء ڪان پڇيائ ته مڻهنجو هي
واپار ڪندو هو ۽ سندس مڙج ڪهڙي ريت ٿيو هو ٿڌن مان
ڇي-و-آ-هي پت مڻهنجو پي پاپ ڪري ميا آڻيندو هو
ٿينهن ڏن جي لالچ ڪري چوري ڪرڻ لاء ويو هر رستي هر
ماري وڌس ٿڌن جو ڪري ڏيو هي مڻهنجو ڪري

ته خوار ۽ جي راجا جي هٿ آيو ته راج ڏنڊ ڀرڻو پوندس ۽ جيڪا
 ملڪيت هوندس اها بهم ڪسي وٺندس ۽ ٻرلوڪ جا بهم ڪر سگهيا
 پوندس ۽ جهر جا موچڙا کائيندو باقي ڇا رهيو اهي ڪام جا لڇيل
 آهن - ڪروڙ جا لڇيل ٻڌ - اڻڪار جي ڪري جو الڏو ٿيو آهي
 جو انسان آهي ٻڌي جي واسطي ڪنهنڪي مارياء يا ڪنهنڪي
 ڏک ڏٺا ٿين راجا هڪڙي خوب سزا ۽ ڏنڊ رکيائينس ۽ ملڪيت
 بهم ڪسي ورتائينس ٻرلوڪ ۾ جهر جا ڏک سگهيا پوندس اهي ڪروڙ جا
 لڇيل آهن - هي ارجن ڪام ڪروڙ آهي ٻڌي ڇا ڏيندڙ آهن ۽
 هر ماڻهنڪي پيا ٻر مائين - وري ڪهڙا آهن اهي ٻڌي پاپ روپ
 آهن ۽ اصل نيج آهن اهي هميشه ماڻهن کي پيا ٽڪين جتن چور
 پنهنجو چوري جو سامان ٽڪيندو رهندو آهي ته ڪڏهن گهر جي
 مال کي لٽي اچي ته مان چوري ڪريان اهڙي ريت اهي بهم
 ٽڪيندا رهندا آهن جنهن طرح جنهن منهنجي گيان ۾ پنڊرو آهي
 سو ٻڌ جهڙي طرح بهم ٻر دولهون آرسن کي ٿيل لڳي - جتن چاري
 ۾ لپي ٿيل بهم ڇمندو آهي اهڙي ريت انهن پنهنجي منهنجو گيان
 روڪيو آهي هي هميشه ڪٽل جا دشمن آهن اندريون من ٻڌ انهن
 ۾ ڪام جو واسو آهي انهي ڪري هي ارجن پهرين ٿون اندرين کي
 وس ڪر اندرين کان وٺي من ٻڌ ڇت کي وس ڪر اهي پاپ
 روپ آهن جهڙي طرح اندريون سرچيت آهن سو ٻڌ - هي ڏيهه جڙ
 آهي انهي ۾ چيئن روپ اندريون آهي اندرين کان پري من آهي
 من ڪري اندريون سرچيت آهن من کان پري ٻڌي آهي ٻڌ
 کان پري آيا آهي - سو ٻڌ ڪري انهي آتما جي ڌيان سان
 جڙي من جو سروب ٻل وارو ٿي ويو آهي انهي پنهنجي ٻل ڪري
 وڌي دشمن ڪام ۽ ڪروڙ تنهنڪي ماري ڇڏيا انهنڪي ماري

۱ ذی الحجه ۱۳۰۷

(13.)

اڌ يا ٽيڙو
 (۳۰)
 ڪو چڱو ڪري ڪو خراب ڪري سڀ سان هڪ جهڙو ٿي
 ۽ سڀني جو مزدو ساڳيو ٿي سڌاءُ سان ٻڌ ۾ رهند
 ٻڌ هي آسا روپ جيڪي اندريون آهن تون انهنجي موه ۾
 ۽ خوشي ۽ رنج جي ڌيڻ واريون آهن جهڙي طرح ڪا
 ۽ وارا چور هوندا آهن تڏهن منهنجي رستي پلاٽل لاءِ هي چور
 ن سري ڪرشن جا اهي وڃن ارجن ٻڌي چو ط اڳو ته هي جا دون
 مالڪ انهي ڳالهه کي سڀ جا ڳڻ ٿا ته ڀاپ ڪرڻ مان هڪ ٿئي
 ۽ هي ٻيو هن انسان کان ڀاپ ڪيو ڪرائي ٿو سو هيا پالسي
 ۽ ايو سري ڪرشن چوي ٿو هي ارجن ٻڌ ڪار ڪروڙ لاءِ هي رڃو ڳڻ
 مان ٻڌا ٿين ٿا انهنجو ڪاڌو به ڳهڻو آهي انهن کي ڪڏهن به
 ڏوٽو ٿئي ۽ هي ڀاپ روپ آهن ۽ هي ٻئي انسان جا دشمن آهن
 اهي ٻئي ٻڌي انسان کي ڀاپ ڪرائين ٿا ارجن چوي ٿو ته هي
 سو اهي کولي ٻڌا ٿو ته انهن جو جنم ڪهڙي طرح ٿئي ٿو ۽ انهنجو
 آتما ڪيو آهي ۽ انهن جو آچار ڇا آهي سري ڪرشن چوي ٿو هي
 ارجن هي ننڍا دشمن آهن هي اندريون من اهي انهنجي رڃو
 جون جايون آهن ننڍو روپ رکي هي هڪ ٻڌ رهن ٿا اهو ته انهنجو
 رڃو چيم - هاڻي انهنجي اُنهي ٻڌ - چڱو ڪاٺل - خوشبوءِ وٺڻ ۽
 چڱن ڪپڙن ڪرڻ تي ڪار ٻڌا ٿئي ٿو - هاڻي ڪروڙ جو ٻڌ -
 اندڪارا پمان ڪرڻ ته منهنجي برابر ٻيو ڪو بهي انهي تي ڪروڙ
 ٻڌا ٿئي ٿو - هي ارجن اهي وڏا دشمن آهن انهن جا اڇل ٻڌ -
 هر ڪر خوشي انهي تي ڪار ٿئي ٿو ٿڌهن پنهنجي اسٽري سان ٻيو
 اڪيا ڇڏن ٻيرج ويو ٿڌهن مڙهي وانگر سمهي پيو - اهو پنهنجي
 اسٽري سان ٻيو ڪرڻ جو ڦل آهي پوءِ اولاد ٿيو تنهن موه ۾ اهو
 ٿيو ۽ چنڊ ۽ سج جي ڦاٽي ۾ ٻڌو ۽ جي پرائي اسٽري سان سڻڪ ڪ

ڇڳو ت ڪيئا

[۲۹]

اڌ ڀاءُ ٿيون
ڪيائون ان کي منهنجو ڪم آهي ارجن ٻيو ٻڌ جن ماڻهن جا چڱا يا
۽ مايا ڪ آهي اڻڪار ڪري جو ماڻهو اڏا ٿيا آهن - ماڻهن جو
پر آتما جو اڻڪار جو موه مايا چون ٿا ته هي ڪم مون ڪيو - هي
ارجن انهن ڪنهن ڪري ۽ ڪرمن ڪري جو ڦل آهي سو ٻڌ - هي
ديو اندريون جهڙا جهڙا اُنهنجا سپاءُ اُڏا اُڏا اُنهن کان ڪم ٿيندا
۽ آتما اُنهنجو شاهد آهي ۽ ڪجهه ڪري نٿو - ايترو سمجهي - هي
ارجن تون سڀ کان پري ره ماڻي ٻيو ٻڌ - ڀاءُ - اڀاءُ ڪري
پڙيو ۽ کي جيئو هڪ سکر ڪوڊ اوهان جي ويجهو ڪونه ايندو
هي جيڪو آتما آهي سو سڀڪنهن ۾ ويا ڀڪ آهي پڙيو ۽ جي ڇڙن ۾
ڌيان رک ۽ ڪا به آس نه رک - جو هي ڪٿا نٿو مڃي تنهنڪي تون
ڇڏ ٻڌ سمجهه هي ارجن تون پنهنجا سڀ ڪم مون منجهه اڀڻ
ڪر ۽ جيئرا ديو ڌاري آتما رام آهن جو ايشور جو مان آهيان
انهي ڪري منهنجو نالو اڌيا تر آهي - اڌيا تر چڻجي سڀني آتمائن
جو ايشور - اڌيو ايشور جو مان آهيان تنهن منجهه تون ويساه رک
ڪنهن به ڦل جي آس نه رک ۽ ٺڪا چنٽا ڪر اُٿي جنگه ڪر -
جيڪو رستو مون توکي ٻڌايو آهي سو تون انهي رستي کي چڱي
ح من ۾ ويچار ته پوءِ مون کي ڪنهن به ويچار کان سواءِ اچي
مندين ۽ جيڪي انهي رستي ڪٿي نٿا مڃين ۽ ڪلاڪن ٿا آهي
اڏا آهن آهي سڀ کان اڳيائي انڌيءَ ٻڌ وارا مورڪ آهن -
ٻڌ - چئن سپاءِ وارو جي مايا ٻڌا ڪيو آهي سو انهي کان
ٿيندا آهن سڀ ڀڄوت پراڻي سپاءِ جي وس آهن
اهه سمجهي ڪنهنڪي خراب يا چڱو نه

ت ڪيٽا ڪرڻ ڇڏي ڇو ته ٻيا ماڻهو منڪي چڱا ڪرڻ ڪندو
 پاڻ چڱا ڪرڻ ڇڏي ڇو ته ٻيا ماڻهو منڪي چڱا ڪرڻ ڪندو
 سي پاڻ به ڪندا جيڪڏهن چڱن ڪرڻ ڪسي ڇڏي ڏيندا ته ٻيا
 ٻيو به ڇڏي ڏيندا پوءِ جڏهن ٻيون پڪين ۽ مرن جون جوڳيون آهن
 ن ماڻهن جو جهمر به آهن وانگر ٿيو انهي ڪري ڪي انهن کي گهرجي
 ست ڪرڻ ڪندا رهن. هي ارجن مونکي ڏس جو مان تنهن
 و ڪن جو مالڪ آهيان مونکي ڪنهن به ڪرڻ ڪرڻ جو مطلب
 آهي ته ڏهن به مان ماڻهن جي فائدي لاءِ اشدان - گائتري -
 سنڌيا ڪريان ٿو ۽ برادمن جي ڪارن جي ماءُ پيءُ جي شيوا ڪريان
 ٿو فقط ماڻهن جي ست ڪرڻ سکڻ ڪري ڪريان ٿو جيڪڏهن مان
 آس ڪري ست ڪرڻ ڇڏي ويهي رهندس ته مونکي ڏسي ٻيا
 به ماڻهو ست ڪرڻ ڇڏي ويهي رهندا جيڪا واٽ ٻيا به جيڪڏهن
 هاندا ته مڪت کي پراپت ٿيندا. هي ارجن جيڪڏهن تون چوڻ
 ته ٻين ماڻهن لاءِ ڪرڻ جو جذبال ڇو ٿو رکين ۽ ماڻهن سان
 تنهنجو ڪهڙو مطلب آهي ته انهي جو جواب ٻڌ. هي ارجن هي ماڻهو
 ناراض جي شڪل آهي جڏهن سڀ ڪرڻ ناس ٿي وڃن تڏهن جڏهن
 ٻيا ٻيون جوڻ آهن تڏهن ماڻهن به ٻيون هي جوڻ ٿيو تنهنڪري
 پنهنجي رعيت جي ناس ٿيل ڪري پنهنجوئي ناس ٿيل آهي ان
 ڪري پنهنجي ٻوڙ جي سکر لاءِ ست ڪرڻ ڪريان ٿو انهي ڪري
 جيڪي ڪيائي آهن انهن کي گهرجي ته لوڪن جي فائدي لاءِ ست
 ڪرڻ ڪن ۽ پنهنجي ٻڌ به مڪت کي پراپت ٿيندي ۽ سنساري
 ماڻهن کي پنهنجو ڪجهه به نه ٻڌائي ۽ ماڻهن کي ائين به نه چوي ته
 چڱو ڪرڻ ۽ فائدو ڪونهي ۽ چڱن ڪرڻ جي ڪلا به نه ڪري
 ڇو ته لوڪ مڪت کي پراپت نه ٿيا آهن جيڪڏهن ست ڪرڻ
 ڇڏي ڏين ته ست ڪرڻ ناس ٿي ويندا ۽ مڪت کي پراپت

هي ارجن پر مشور جي پوڄن ڪري جيڪو فائدو هن سنسار
 ۾ ٿئي ٿو اهو ٻڌ - جيڪي ديهه ڌاري ٻوٽ پراڻي آهن انهن سڀني
 جو گذران ان تي آهي پورياءُ هي انسان ان کائي ٿو تنهن مان
 ٻيڙج پيدا ٿئي ٿو ۽ استريون جي ان ٽيون کائين تنهنمان رت
 پيدا ٿئي ٿو ۽ ٻيڙج جي ميلاپ ڪري ديهه پيدا ٿئي ٿي . انهي ريت
 ان مان ديهه اُتپت ٿئي ٿي ۽ ان جي اُتپت ڀرسان مان آهي ۽
 ڀرسان جيڪر ڪرڻ جي ترتيب. ويد مان معلوم ٿئي ٿي ۽ ويد ۾
 ٻيڙج ۾ پر مشور و شورو مان پيدا ٿيل آهن انهي ڪري سڀ ۾ ويا ۽
 ٻيڙج ۾ آهي سو هميشه ڪري ٻيڙج جو ڳوڙهي آهي جنهنجي شيوا ڪرڻ ڪري
 سنسار جو ڪلياڻ ٿئي ٿو . سو اڳي آندو روپ ٻيڙج ۾ ڪري ٿي
 ٻيڙج ۾ ۽ جنهنجي اندر ٻيڙج جي سکر واسطي پوڄن ڪن ٿا انهنجو
 جيڪڏهن اڃا پڻ آهي جنهنجي پوڄن آتما سان آهي جو آتما جو رطل
 ڦاٽي وارو آهي ۽ آتما مان فائدو وٺي آندو ويٺا آهن انهنجي
 ڪوئي ڪرم ڪرڻ نه گهرجي ۽ انهنجي ڪنهن به چڱي يا خراب
 ڪم ڪرڻ جو فائدو نٿو ملي جي نه ڪندا ته انهنجي پاپ ڪونهي
 جي ڪندا ته ڪين پڇ ڪر نه ملندو جي آتما جا شيوا ڌاري آهن
 انهنجي سنسارين ماڻهن مان ڪو فائدو ڪونهي . ارجن ٻيا ڪرم
 ٻڌ - جي چڱا ڪرم آهن اڃان ڪرڻ کان وٺي انهنجي چڱو نه
 گهرجي جيڪي چڱا ڪرم ڪن ٿا ۽ ڦل ٿي گهرن آهي ٻيڙج ۾ ڪي
 وڃي ملن ٿا - هي ارجن چڱا ڪرم ڪرڻ ڪري راجا جنڪ ۽ ٻيا
 جنهن مڙج جي ٻنڌن کان چٽي ويا آهن تنهن سنسار جي موڪير لاءِ
 چڱا ڪرم ڪرڻ گهرجن - جيڪي ڪرم گيان وان ڪن ٿا انهنجي
 ٽڪري من ٻيا ماڻهو به ڪن - جيڪڏهن گيانوان پاڻ مڪت ڪي پراڻت
 ٿيا وڃي پر ٻيا ماڻهو ته ڪين ٿيا تنهنڪري گيان وان ڪي گهرجي

اڌيا ۽ ٽيو

سري گيتا جو ٽيون اڌيا ۽

شروع ٿيو

ارڇن ڇوي ٿو هي جنارڌن هي ٺر ٻاٺ ٻڌ
 ٻڌ ٻڌ سو سڀ کان اتر آهي تنهن وانگر مونکي
 جڏ لڳي ٿي تنهن ۾ هي سوا مي مونکي ڇو ٿا
 ڪوشش ڪرايو - او هيئن پنهنجن وچن سان
 مونکي ڇو ٿا مون هيون - ڪيڏانهن ٺر ٻاٺ ٻڌ ڪيڏانهن
 جنم ڪرڻ - هڪڙي ڳالهه مونکي ٻڌايو - وچن
 ۾ منهنجو فائدو ٿئي - سري ڪرشن ڀڳوان ڇوي
 ٿو - هي ٻانهن کان پري ارڇن جو مون لوڪن
 کي گيان ڇڏيو آهي سو اُنهي گيان سان تون مل - ملڻ ڇا آهي
 ڪرم جو ڳي کي ڪرم جو ڳي ڇڏيو آهي - هي ارڇن جيڪو ڪٿي ست
 کان پري آهيان ؟ سڀيا سي آهيان سو نه هو ڪرمن کان پري آهي
 جيڪي ديه ڌاري آهن اهي هڪ ڀل به ڪرمن کان پري نه آهن
 جڏهن ماکا جي پيٽ ۾ آيو ؟ جڏهن مٿو ٿيڻا هي ڪرمن کان
 پري نه آهي - هي ماکا جي پيڏا ڪيل جا ديه آهي سو منجي وس
 ڪجهه نه آهي هي ماکا جي وس آهي - هي ارڇن اڌيا ڇو ٿي
 آهن ؟ جيئن پراڳي آهن انهن جي ڳالهه ٻڌ - ڪهڙا آهن ؟ جن
 ٻاڌيون اندريون روڪيون آهن - ۽ هلتي مٿي ويٺا آهن ؟ من
 ڀڳو ڳي ڪا ماکا رڪي ويٺا آهن ته ڪجهه هجي ته ڪاڏجي سو اڌيا
 ڇو ٿي جو ڳي آهن اهي پاڪندي آهن جيڪي اتر آهن اُنهنجي

ٻي اڌيا ۽ جو مها ٿمر

سري نارائڻ ٿو چوي هي
لچمي هڪن ديش ۾ هڪڙو پورن
نالي شهر آهي اُتي هڪڙو ديو
شرمان نالي وڏو شاهوڪار رهندو
هو ۽ ساهه سمن جي شيوا ڪندو
هو هڪ ڏينهن ساهن کي چوڻ
لڳو ته هي سوامي مون کي پرميشور

جي پگڙي جو اُڀرڻ ڏيو جهنگري مون کي فائدو ٿئي مان چمڻ
مهرڻ جي هڪ کان چٽان . سمن جي شيوا ڪندي ته گهڻا ئي
ڏينهن گذري ويا آهن ٿڌن هڪڙي ٻال نالي ٻرهر چاري ڇيو ته
مان توکي گيتا جي ٻي اڌيا ۽ جو پاڻ ٻڌا يا نٿو ۽ انهي جي ٻڌڻ
ڪري تنهنجي مڪي ٿيندي ٿڌن ديو شرممان چيو گيتا جي ٻي
اڌيا ۽ ٻڌڻ ڪري ڪوا ٻي ٻر مڪت کي ٻراپت ٿيو آهي ۽ ٿڌن
ٻرهر چاري ڇيو هاڻو مان توکي جهوني ڪتا ٻڌا يا ن ٿو ٿون
ٿڌ هڪڙو شخص هر روز جهنگ ۾ هڪڙيون چارڻ ويندو هو ۽ هڪڙي
ٻي روز پڇن ۾ ڪندو هو . هڪ ڏينهن جڏهن شام جو هڪڙيون
ٽي گهر موٽيو ٿي ٿڌن انهن ٽي هڪڙين مان هڪ هڪڙي جا سڀ
ان اڳي هتي تنهنجي هڪ شينهن ٿڌو هڪڙي کي ٿڌ سندن
شينهن ڪٿڻ ڪري اُتي پڳو . ٿڌن هڪڙو حال ٿڌي ٿڌو
هڪڙو اتفاق سان آيو اچي اُتي ڪٿڻ
ٿڌن هڪڙو هڪڙو ٿڌي سارو حال ٻڌايو ۽ چڻ
پڳو مهاراج اوچين سڀ ڪجهه چاڻو ٿا هو مون کي ساروئي ورتانت

اڌيا ۽ ٻيون

(۲۲)

ت کيڻا

ي سبب ڪري هي ارڃن اول نون اندرين کي وس ڪر-
ن پنهنجي وس ۾ اندريون ڪيون آهن انهنجي ٻڌ نون

چل ڄاڻ -

هي ارڃن ٻيو ٻڌ منهنجي پڳڻي جو سرهار جو آهي سو سنساري
اڻڻن کي خبر نه آهي انهنجي ليکي پڇن رات آهي جو سمهيا
يا آهن ۽ سنسار جي ڳوڻ ۾ ڌاڍا سرچيت آهن انهنجي لاءِ اڌو
ڌنڌن آهي جنهن ۾ ڄاڻن ٿا ۽ پڳڻي جا آهي سا انهن لاءِ رات آهي
جنهن سمهيا پيا آهن ۽ جيڪي منهنجا پڳڻ آهن انهنجي لاءِ
سکر سنسار جا رات آهن ۽ منهنجي پڳڻي ڌنڌن آهي انهنجي لاءِ
ٻڌ - جيڙي زيت سمنڊ پاڻي سان ڀرپور ۽ نهچل آهي اهڙي ريت
منهنجا پڳڻ ٻورن ۽ نهچل آهن وري ڪهڙا آهن جنهنجي اڇا
منهنجي پڇن کان سواءِ ٻي پاسي ڪانهي اڌا جي ٻي ڪامنائن
وارا منهنجا پڳڻ آهن ۽ اهنڪار کان پري سي سائنٽ ٻڌ ۾ يا
ٻرهر سان ڪٿي بهجي - هي ارڃن مون جو سائنٽ ٻڌ ۾ ٻرهر ڇيو انهن
جو سپاءِ ٻڌ - جو ٻرهر آهي منهنجو اڌو ڪ سپاءِ آهي جنهنڪي ا
ٻرهر سپاءِ ٻڌ پت ٿيو آهي سو وري مايا جي موه ۾ نه ٿا سندن
... ڄاڻي ... سو مايا جي ٻار ٺاڻ ٻڌ ۾ وڃي ٻڌ ۾

پڳوت ڳيٽا

[۲۱]

۱۰ يا ۱۱ ڏي

اُنڄو سنگه ڪجي - ۽ پنهنجي من ۾ ڌيان ڪجي تڏهين وڌيڪ
جي پراپتي ٿئي ٿي - انهيءَ سنگه ڪرڻ مان من ۾ ڪمڻي ڪار
وٺي ڪري ڪامنا پيدا ٿئي ٿي - هو ڪان چيئن ڀرڻ جو ناس
ٿئي ٿو جڏهين چيئن جو ناس ٿيو تڏهين ٻڌ ۾ ناس ٿي - ٻڌ جي
ناس ٿيڻ ڪري من جو ٻڌ ناس ٿي وڃي ٿي - جڏهين ٻڌ ناس
ٿي تڏهين ٻيا چيئن ڀسون ڇوڙ آهن ٿين هي ٻڌ ڀسون جوڻ آهي، انهيءَ
ڪري جي منهنجا پڳوت آهن سي سنساري ماڻهو جو سنگه نه ڪندا
آهن ۽ نه مون کان سواءِ ڪا ٻي ڳالهه ڪندا آهن منهنجن پڳوتن کي
منهنجي اها آڳيا آهي ته منهنجي نالي کان سواءِ ٻي ڪا به
ڪمنا نه رکو ۽ جنهنجي من جو پڳو خيال مون منجهه آهي انهنجي
مان ڪرڻا ڪريائون؟ ڪهڙي ڪرڻا ڪريائون؟ سنسار ۾ جيڪي
هڪ آهن تڏهين اُنهنکي ڇڏايان ٿو - هاڻي جنهنجي ناستڪ ٻڌي
آهي اُنهنجي ڳالهه ٻڌ - هي ارڙجن ناستڪ ٻڌ چاڪي چوندا آهن
پر ميسور ڪٿي آهي ڪنهن ڏٺو آهي اُنهنجي سرڌا مون ۾
ٿئي لڳي مون ۾ خيال رکڻ کان سواءِ اُنهنکي ڪو به سکر نٿو
حاصل ٿئي اهڙا جيڪي اڳيائي آهن سي سڌا ڏکي آهن جيڪي
اندرين جي سکر پٺيان آهن تنهن ڪڏهن به سکر پراپت نٿو ٿئي
جهڙي ريت ٻيڙي ننڍي جي پار وٺي ويندي آهي ۽ جڏهن وڏي
وڃي تڏهن هوا اچي لڳي تڏهين ڪناري تي اچڻ ڏاڍو مشڪل
ٿيندو آهي ۽ هوا جي لڳڻ ڪري ٻيڙي جا تختا ٽڪري ويندا آهن
پوءِ جيڪي اُنهي ٻيڙي ۾ ماڻهو هوندا آهن سي ڏاڍا ڏکي ٿيندا
آهن ڪي ڪيڏانهن ڪي ڪيڏانهن درياهه جي چوٽي تي هليا
يندا آهن اهڙي ريت ٻڌ ڪي اندرين جي پٺيان نٿا سمجهن

ت کيئا

من جو به ٿيل توکي ملندو -

سري ڪرشن پڳوان جا اهي اميرت روپي وڃن ٻڌي ارڇ
 ڇڏڻ لڳو هي ڪيشو جن جي ٻڌ نهڇل آهي اُهيءَ جا لڇل ڪر
 ڪري ٻڌايو ته انهن جي سماءُ ڪهڙي آهي ۽ ماڻهن سان ڪهڙو
 ريت رهن ٿا ۽ نهڇل ڪهڙي ريت آهي جو مان ڪن سمجهار
 نه هيءَ ٻڌ نهڇل آهي ايترو ٻڌي ڪري سري ڪرشن پڳوان چور
 لڳو ته هي ارڇن جنهنجي ڪامنا ڪنهن به ڳالهه تي نٿي اُهي انهي
 کي نهڇل ٻڌي ڄاڻ وري ڪهڙو آهي؟ جو انهيءَ جي دهيهءَ کي
 ڪو دڪه ڪٿي ٿي ته به انهيءَ جي چنڌا نه ڪن ۽ سکر جي لاءِ به ڪو
 اڇا ڪانه ڪن ۽ ڪنهن سان موه به نه رکن ٿا ۽ نه ڪنهن سان
 دشمني ۽ ڪنهن کي ڪاوڙ به نه ڪن تنهنڪري نهڇل ٻڌي ڄاڻ وري
 ڪهڙو آهي؟ ڪنهن سان به دوستي نه رکن چڱيءَ شيءِ تي هن کي
 خوشي ۽ ڪانهي ۽ بچڙيءَ شيءِ تي جنڪي دڪه ڪونهي اُلهندڙي ٻڌي
 نهڇل سمجهه وري ڪهڙو آهي جتن ڪڇون پنهنجا هٿ پيو
 منهن سڀ ڪٿي گڏي مغز هر دڪي وڃندو آهي تهڙيءَ ريت هر
 سڀ اندريون جيتيون آهن تنڪي قون نهڇل ٻڌي سمجهه
 ارڇن اکرچ ڪيائي پرش اندرين جي وس ڪرڻ لاءِ ٿا اڇا
 ڪن ٿا تڏهين به اندريون ٿاڍيون هل واريون آهن ۽ من
 نهڇل ڪرڻ نٿيون ٿين هي ارڇن انهن سڀني اندرين کي
 پنهنجي وس ڪر ڪهڙيءَ ريت وس ڪر سو ٻڌ -
 من جو هڪو خيال من هر دڪه ته سڀ اندريون پاڻي وس ٿين
 جنهنجي وس هر اندريون آهن انهن جي ٻڌ قون نهڇل
 هي پنهنجي نالي ۽ ڌيان کان سواءِ جو ڪجهه چئو نا ڪن

چکوت کيما

[۱۹]

لڳي ۽ مون ۾ خيال رکڻ کان سواءِ انهن جو ڪلياڻ ڪڍڻ
جهڙو نه ٿيندو - هاڻي ارڃن وڃڻ جو دستار ٻڌ -
وڃڻ جي ٻڌڻ ۾ ٽن گڻن منجهه آهي تون انهن ٽنهي گڻن کان
نري ره ڪڍڻ ٿي چئي ناست نه هجي ۽ جنهن مڙ ۾ هجي ۽ هميشه
ست روپ هجي اهڙو جو آتما آهي تون انهي سان مل - آتما
سکر ۽ اندريون ڀوڳهه انهن ۾ وڏو تفاوت آهي انهي جو مثال ٻڌ -
جنهن کوهه جي ڀرسان وڃي ته جنهن ڪري پاڻي ڪڍي ٿو هين
پاڻي پيڻ ۾ اچي ٻوڙ ڪري دستور کوهه ۾ اڻڻاڻ ڪرڻ ۾ نه ايندو ۽
ڪپڙا به ڦوٽل ۾ نه ايندا ۽ ٽٽا ٽٽا ٿيندي ۽ ڪپڙن ڦوٽل اڻڻاڻ ڪرڻ
۽ پاڻي پيئڻ ۾ ٻوڙ ڪري طرح ڪا رج ٿيندو - جڏهن مها ٻوڙ ۾ اچي
سڀن سمجهڻ جا اليڪ سمجه ٿي ويندا آهن اهڙي گهڻي پاڻي ۾ ڪپڙ
طرح اڻڻاڻ به ٿئي ۽ ڪپڙا به ڦوٽل ۾ اچن ۽ پاڻي به پيئجي اهڙي
رج آتما ٻنهن سان مليو ۽ تمام سکر پاڻي انهي کي منهنجا ٻوڙا ڪندڙ
آهن ٻوڙا ناهه آهي سڀ سکر جا ٽٽا - انهي ڪري هي ارڃن
ٿوڙو جو آهي آتما جو سکر انهي سان مل - تنهنجو ٿوڙو ڪري ٿوڙو
توڻ ڪجهه ڪامنا نه ڪري ڪٽڻ هارائڻ ڪهه جهڙو سمجهي اُٿي
ڪري انهيءَ جو نالو سم ست آهي يعني ڪهه جهڙو - هي ارڃن اهڙي
ٻوڙ سان گڏج پاپ پنج پنهي کي تياڳ ڪري آتما سان مل انهي
او ڪلياڻ جوڳهه هون ٿا - اهڙا گياني پرش جو آهن سو ڪنهن به
جي ڪامنا نٿا رکن ۽ هميشه مونسان پرست رکن ٿا جيڪي قل
ٿا رکن ٿا آهي اگياني آهن - هي ارڃن جڏهن تون مونسان ٻڌ جو
رکندڻ ٿوڙو جنهن مڙ کان چئندڙين ۽ منهنجي ابناسي ٻڌ
داخل ٿيندڙين - هي ارڃن جڏهن موهه جي قاسيءَ کي
گيان روپي ٻڌ چئندي ٿوڙو هين جيڪي شاستر ٻڌا اٿئي

ت کيڻا
هي ارجن منهنجي پڳت ڏسڻ ۾ ٿوري آهي ۽ اڳي منهنجو ڦل
مرڪڙو آهي ڪهڙو ڦل آهي - جنم - مرڻ کان چٽي منهنجي
مانند اڻاسي ۽ هر وڃي پراپت ٿيندو - اڃا پڳن سان منهنجي
مونسان پڳن جي سڪ آهي - جهڙي طرح مونسان پڳن جي ٻڌ

هي سا منهنجي پڳن جي وارڻا ٻڌ -
منهنجي پڳن جي ڊڪ منهنجي چرن ڪمل جي شيوا سان
پرڻت آهي مون کان سواءِ ٻي ڪنهن ڏيو ٿا ڪي ڏٺا ٻو چين - ۴
منهنجي نالي کان سواءِ ٻيو مڪر مان ڪجهه به ڏٺا چون ۽ ڏٺا ٻڌن
منهنجي چرن سان ئي منهنجي پرڻت آهي منهنجي ٻڌ مون سان
منهنجي ڳالهه ٻڌ - منهنجي ٻڌي ڪهڙي ۽ ڏهه ڏهه ڏهه ڏهه
ڪا ٻي منهنجي ڳالهه ٻڌ - منهنجي ٻڌي ڪهڙي ۽ ڏهه ڏهه ڏهه ڏهه
پر خيال ڪن اُن ۾ برابر نه لڳي وري ڪهڙا آهن منهنجي - و نساڄو
مون سان ڪونهين مني ٻاڻي سان ماڻهن کي ۽ ڏيو ٿا ڪي
ٻو چين ۽ ماڻهن کي اُڀرڻ ڪن اڌڙا اڌڙا مورڪه ٻاڻي ٻڌت
سڌا ٿين ٿا هي ارجن ويد جي وچن ڪري پاڻ به موها پيا آهن پر
لوڪن کي به پيا موهين - ڪهڙا آهن اندرين جي پوڳين منهنجي
ڪا منا آهي تن سرڪر کي ئي پر ٻڌ سمجهو آهي - سو آهي سرڪر
جي وري ڪري اچي هيٺ پون ٿا - سو آهي ڪهڙين ٻڌن وار
منهنجي ڪهڙو نه آهي سڀئي سرڪر مان ڪري هيٺ اچن
منهنجي ڪرڻ ڪري هر در سنسار ۾ جنم ۽ مرڻ پيا ۽ ڪرڻ به
پيا ڪن منهنجي ڪرڻ ڪري تمام ڪشت پيدا ٿئي ٿو ۽ اُن
ڪرڻ ڪري ٿورو وقت سرڪر ۾ وڃي پراپت ٿون ٿا ۽ وري جلد
ڪري پون ٿا - اڌڙا جي ٻڌ جا ٿورا آهن منهنجي اڃا اندرين
پر ٻڌ ۽ سنسار ۾ منهنجي وقائي پيا ڪن انهن ڳالهين ڪ
منهنجي ٻڌي آهي اُنهنجي ٻڌ جو خيال مون ۾

ڀڳوت ڪيٿا

[۱۷]

اڌياڻ ٻيول

دروازا به انهن جي لاءِ ڪليا پيا آهن هي ارجن جيڪو ڪٿي جنگ
ڪرڻ ۾ مري ٿو سو سر ۾ وڃي ٿو جيڪڏهن تون جنگ نه ڪندين
ته تنهنجو سڀ ڌرم ويندو ۽ تنهنجو ناموس به ويندو - سو تون
ناموس ڪندڙ آهن آهستي وري تنهنجي بدناموسي ڪندا - چوڻدا
ته ارجن ڪجهه به نه آهي ۽ منجهس ٻل ڪونهي جو جنگ مان هليو
ويو سو هي ارجن انهي ٿندا کان مرڻ چڱو آهي ۽ جڏهن تون
پنهنجي ٿندا ٻڌندين تڏهن توکي ڏاڍو ڏک ٿيندو جيڪڏهن تون
جنگ ۾ جي وڃ ۾ پنهنجو سر ڀڃيا ۽ ڪندين ته سر ۾ وڃي پراپت
ٿيندين ۽ جي جنگ ڪندين ته ڌرتي جي راڄ جو سڪه ڀڄي وين
انهي ڪري هي ارجن اٿي جنگ ڪر - سڪه ۽ ڏک لاپ ۽ نقصان
ڪ جهڙو سمجهي ڪري اٿي جنگ ڪندين ته توکي ڪو به پاپ
نه لڳندو -

هي ارجن مون توکي سان ڪه شاستر جو مٿو ٻڌايو آهي ۽ حاڪم
جو ٻڌ - ٻڌ جو ٻڌ ڪهڙو آهي جنهنجي ٻڌڻ يا سمجهڻ ڪري جنم
مرڻ جي پنڌن کان چٽي پوندو مڪت کي پراپت ٿيندو اول
ته تون منهنجي ٻڌ ٻڌ

جو مان پنهنجن ڀڳتن سان ڪهڙو آهيان جو منهنجا ڀڳت
منهنجي شيوا ٻوڄا ڪير ٿن ٻيڙ ۾ ڪن ٿا ۽ انهي ٻيڙ ۾ اڳ جي ٻو
۽ پوءِ جي اڳي پيا ڪن سو انهن ڀڳتن تي پاپ ڪونهي آءُ انهن
جو ڪيئن ڪري ٻڌان ٿو جو منهنجا ڀڳت منهنجي ٻيڙ سان گڏ
مڪو ٿي ويا آهن انهن کي ڪا سرت ڪانه آهي - انهي جي
شاهدي جهڙي طرح رام اوتار ۾ پيلئي شڪارڻ جا جوڻا پير ٻيڙ ۾
ڏوڄن ڪيا هئا -

پڳوت ڪيتا (۱۵) اڏيا ۽ ٻيون

ڪندا آهن هي رڪنئي جا پٽ ارڇن توکي اندرين جو ڪيان
پراپت ٿيو آهي سو اهو ڪيان هڪ سڪه کي پيدا ڪندڙ آهي ۽ اهو
سڪه هڪ ٿئي به ٿو - ۽ وري ناس به ٿئي ٿو - اهو هميشه نه آهي
هي ارڇن انهي کي تون پنهنجي وس ڪر جهن پرش آهي اندريون
پنهنجي وس ڪيون آهن انهن پرش چل الميرت پيو آهي ۽ اڏوئي
پرش امر ٿئي ٿو هي ارڇن هي آتما جو سڀ ه ويا پڪ آهي تنهنڪي
تون ابناسي سماج جو ڪڏهن به ناس ٿيل جو نه آهي ۽ نه ڪنهنجي
مارڻ جو آهي هي جو ناسونٽ [ناس ٿيلو] سو ٻيو آهي تنهن ه پيدا
به ٿئي ٿو ۽ آهي به هميشه ۽ وري آهي ڪهڙو؟ پر آهار آهي يعني
ڪڇ ڪاڻي پتي نٿو ۽ نه هن آتما ه ڪا به مرياهه ڪانه آهي ته ڪيترو
آهي - انهي ڪري هي ارڇن اٿي جنگ ڪرڻ جهن ڪوئي چوي
ته مون هنڪي ماريو آهي سو هي ارڇن نه ڪنهن ماريو نه ڪو مٿو
آتما ڪهڙو آهي؟ جو چمي به نٿو ۽ مري به نٿو ۽ آهي به ڪونه - ۽
ڪڏهن آهي ۽ ڪڏهن ڪونهي - آتما ڪهڙو آهي جنم مرڻ کان
رهت آهي ۽ هميشه آهي ۽ ابناسي آهي - ۽ ڪنهنجي چوڻ تي ماريو
نٿو وڃي - سري مري به ٿو ۽ چمي به ٿو انهي چوڻي مرڻ ٿرر آهي
هي ارڇن جن اهڙي ابناسي آتما کي نه سماجهو آهي سو اڳيان
پرش آهي ڪو چوي ته مون هنڪي ماريو يا هن مونکي ماريو -
ديه ۽ آتما جو بيلاپ ڪوئي آهي ڪهڙي طرح سو ٻڌ ڪهڙي
طرح ميو ڪهڙو لاهي وري کڻي اچو ڪجي اهڙي طرح آتما پراڻي
ديه کي ڇڏي وڃي نئين ديه ه پروش ڪيا - وري آتما ڪهڙو
آهي جو دتيارن سان وڃي نٿو سگهي ۽ باهه سڙي نٿو ۽ پاڻي ه
ڇڏي نٿو ۽ هوا ه ڪو سگهي نٿو ۽ اهڙو جو آهي آتما سو سڀ کان
ٿيارو آهي جو ٻڌل کان - سڙل کان - هوا کان هري آهي ۽ هميشه

اڌ يا ٻيون

[۱۳]

گهٽيا جو ڏٺو ٿا ته ڏاڍو نه ڪر سو هي سوامي مان ڏيڻ
پاپ کي ڏنو ڇا ڄاڻان. هي سوامي مان اڏو اڳيائي آهيان
ان ڌرم کي به ڏنو ڇا ڄاڻان ته ڌرم ڪٿن ٿو ٿئي ۽ اڌ ڌرم ڇا مان
هي سوامي مون کي ڪا به خبر ڪانه ٿي پوي مان هاڻي
مانجي شرن آيو آهيان هي سوامي جنهن مان منهنجو ڦاٽو
آڏا ڳاڙهه مون کي ڏنو آيو. هي سوامي مون کي هاڻي ڏاڍي چٽا
پيشي آهي ۽ مون کي اهڙي ڪا ڳالهه ڏسڻ هر ٿئي اچي جنهن ڪري
منهنجي چٽا پيشي. هي پريو انهنجي مارڻ ڪري جيڪڏهن مون کي
وڃي ٿو ته ڇو ۽ جو ڳيڙن جو ۽ ديوتائن جو راج به ملي ٿو ڏين به
منهنجي چٽا نه لهندي. سو مان هي پريو فقط انهن کي ڌرتي جي
راج لاءِ ماريان؟ هي پريو مان هنن سان ڌرتي جي تڃ راڄائي

ڌرتي نه ڪندس -
سنجي چوي ٿو ته هي راجا ڌرتي اشتهر ارجن وڃن چٽي
ڪري مان به رهيو سنجي چوي ٿو ته هي راجا ڌرتي اشتهر ارجن
ڪي سري ڪرشن پڳوان چٽا به ڏنل ڏسي ڪري چوڻ لڳو هي
ارجن سانڪه شاستر جو مٿو ٻڌ. هي ارجن جيڪي ڳيڙن پيش آهن
سي ڪنهن به ڳالهه جي چٽا نٿا ڪن هي ارجن جن جي مارڻ
تو کي چٽا ٿي آهي سي منهنجي چوڻ ڪري مارجي نٿا وڃن يا
ڏا. سو هي ارجن هي اڳي ٻڌا ٿيا آهن. هاڻي به آهن ۽ پوءِ به ٿين
هي ارجن هي جو ڳالهه ڏاڍو آهي سو ابنا سي آهي. -
ارجن هن ديهه ۾ ٿي اوستائون آهن - ۱ - هاڻڪ - ۲ -
۳ - ٻڌا پڻ چوڻين اوستا ديهه جي مٿي آهي ته ديهه جا
آهن - سو گيان وان پيش آهي ڪري ٻڌوان ڪنهنجو به شو

(سري گيتا جو ڀيو ۱۵ ياء هليو)

سڀڄو چوي ٿو هي ڌرتراشٿر هيا ۾ ڀڙيو ر ٿي
 ڪري جو ارڄن ڪري ڀيو ۱۴ ڪيون جنهنجون
 ڪاوڙ ۾ لعل ٿي ويون سارو سريو ڌڪڻ لڳس
 اهو حال ڏسي ڀڳت وڃل جو آهي سري ڪرشن
 ڀڳوان سو چوڻ لڳو هي ارڄن جنگه جي وچ ۾
 اهو ڏک ٿو ڪي ڪٿان آيو ۴ اها ڀيڄ ماڻهن جي
 ٻڌي آهي انهي ڪري ٿو ڪي سر ڳهر ڪي-ن
 ملندو ۴ هن جهان ۾ ٻه تنهنجو ناموس نه ٿيندو.

هي ارڄن اها اڳيان جهڙي ٻڌ ٿو ڪي نه هڻڻ گهرجي . هي ارڄن
 انهي ڀيڄ ٻڌ ڪي ٿيا ڳهر ڪر- ۴ اُٿي جنگه ڪر- ارڄن سري ڪرشن
 ڀڳوان جا اهي وڃن ٻڌي ڪري چوڻ لڳو هي مت سو دن هي
 دشمنن کي ناس ڪرڻ وارا هي منهنجا پيارا دوست هي ڀڳو
 ۴ هروڻا چارج ته پوڄا ڪرڻ لائق آهن انهن جي پوڄا ڪرڻ يو ڳهر
 آهي انهن جن اڳيان ڪجهه ڦل پشپ پيتا رکڻ گهرجي پر هي
 سوامي پوڄا نه ڪجي اُٿلندو انهن سان جنگه ڪجي هي ته منهنجا
 گرو آهن هي سوامي انهن جي ماري ڪري مون کي ڪٿان س-ڪه
 ملندو هي سوامي اندرين جي سڳهه لاءِ آءٌ هن سان جنگه ڪريان
 ۴ اُهي ڪهڙا پوڳهر آهن جي رت پونءِ سان ڀريل آهن هي سوامي
 اها ڳالهه به چئي نٿي سگهجي ته هروڻو ڪا منهنجي جيت ٿيندي
 پر هي سوامي مان پڪ چوان ٿو ته هي جيڪي ڌرتراشٿر جا پٽ
 جنگه لاءِ بيٺا آهن سو انهن جي ماري ڪري منهنجو جيڻ نسل آهي
 سو ڇو جو هي منهنجا ڪٽنبهي آهن ۴ پوڄا جا لائق آهن هي سوامي

اڌياڌ پهرين

[۱۲]

کيڻا

دس منهنجاڻي ٻي ۽ مونکي کيڻا جي پهرين اڌياڌ جو پاڻ
ريو هو. هڪ ڏينهن مون چيو ته مونکي ڪرو ڇا ٿو پاڙهي ٿڌن
و ۽ مونکي سراپ ٿڌو ته وڃ طوطو ٿي اوتري مهل ئي مون
سي جو جنم پاڻو ڌڪري ڏينهن مونکي پٽسڻ تي ورتو اهو برا دم
ٿي ۽ ڌڪري ٻو دم ٿڌو تنهن مونکي پٽسڻ تي ورتو اهو برا دم
پنهنجاڻي پٽ کي کيڻا جو پاڻ سڀڪا ريندو هو مون به اهو پاڻ
کي ورتو اتفاق سان ڌڪري ڏينهن برا دم ٿي ڪٽي اُٿي هليا ۽ اُن چور
ڪو ڌن حاصل نه ٿيو. ۽ منهنجو پڇرو ڪڇري
جي پٽ ڌن ڪڇري سان ڌٽي اهو چور منهنجو پڇرو ڌن ڪڇري
کي ڏيئي ويو. سو مان روز کيڻا جي پهرين اڌياڌ جو پاڻ ڪندو
آهيان، هيءَ روز ٻڌي آهي هر هنجاڻي سمجهي رٿو اچي اهو ئي
پاڻ ڌن پنهنجي ٺهت ٿڌو هو اهو سري کيڻا جي پهرين اڌياڌ جو مها ٿر
آهي ٿڌن ڌن ٻو دم ٿي چيو هي طوطا مان به برا دم ٿي آهيان سو ٿو
منهنجاڻي آسپس سان مڪت کي پراپت ٿيندين. سو هي لڇمي
طوطي جي به مڪت ٿي ۽ اُها ڪڇري به چڱا ڪر ڪر لڳي ۽
ميشه سبوح جو اڻڻاڻ کيڻا جي پهرين اڌياڌ جو پاڻ ڪندي
ميشه سبوح جو اڻڻاڻ ڪري اُٿي ڪڇري جي پوڄا ڪر لڳي
ميشه سبوح کيڻا جي پهرين اڌياڌ جو پاڻ ڪندي لڳو هي لڇمي ۽ شو جي
ميشه سبوح کيڻا جي پهرين اڌياڌ جو پاڻ ڪندي لڳو هي لڇمي ۽ شو جي
ميشه سبوح کيڻا جي پهرين اڌياڌ جو پاڻ ڪندي لڳو هي لڇمي ۽ شو جي

۽ ٻيو ٿو ۽

۽ ٻيو ٿو ۽ ستي ايشور سنڀاڌي اُتر ڪندي
۽ جي پهرين اڌياڌ جو مها ٿر پورو ٿيو

لڳا ڪو ڀاڳوت جو ڦل ڏئي ڪو تيرت جو ڦل ڏئي ٻڌ ڳي جو سا
 وڃي ٿي نه. هڪڙي ڏينهن هڪڙي ڪچري آئي. - اُنهي اُنهن ماڻهن
 کان پڇيو ته هن ڳي کي ڇا ٿيو آهي ماڻهن چيس ته هن جا ٻران
 نسا وڃن سڀڪنهن پنهنجو پنهنجو ڦل به ڏنو آهي تنهن هوندي به
 هنجو سا نه ٿو ڪري ڏهن ڪچري ڇيو ته مون جيڪي ڪم
 ڪيا آهن انهنجو ڦل مون هن ڳي جي نمت ڏنو اڃان هن ايترو
 ڇيو ته ڳي جي مڪتي ٿي اهو جنم ڇڏي ڪري وري اچي ٻرهن
 جي گهر ۾ جنم ورتاءُ. سندس پيءُ جي نالو سر ٿاما هو ڏهن وڏو
 ٿيو ڏهن سندس پيءُ وڌيا سڀڪاري ۽ اُنکي اڳتي جنم جي خبر
 هئي اُن هڪ ڏينهن پنهنجي من ۾ خيال ڪيو ته جنهن ڪچري ۾
 مونکي ڳي جي جنم کان ڇڏايو اُنهي جو درشن ڪرڻ گهرجي اهو
 خيال ڪري ڪچري جي گهر ۾ آيو ۽ پيءُ هي ڪچري تون مونکي
 سڃاڻي ٿي ته مان ڪير آهيان ڪچري ڇيو ته مان تون کي نٿي
 سڃاڻان ته تون ڪير آهين. منهنجي ۽ تنهنجي ڪهڙي سڃاڻ
 تون ٻرا همل مان ڪچري. ڏهن ٻرا همل ڇيو ته مان اهو ساڳيو
 ڳو آهيان جنهنکي تون پنهنجو ڦل ڏنو هو ڏهن مان ڳي جي جنم
 کان چئنس هاڻي مون ٻرا همل جي گهر اچي جنم ورتو آهي تون
 مونکي پنهنجو اهو ڦل ٻڌاءُ ته اهو ڪهڙو ڦل تون مونکي ڏنو هو ڏهن
 ڪچري ڇيو ته مان پنهنجي ڄاڻ ڪري ڇوان ٿي ته مون ڪو به
 ڀڄ ڪو نه ڪيو آهي ۽ نه مونکي ڪو خيال آهي ته مون ڪو به
 ڪيو آهي پر منهنجي گهر ۾ هڪڙو طوطو آهي جو اهو صبح جو سويل
 پڙهندو آهي مان اُنهي جو آواز ٻڌندي آهيان اهو ڀڄ مون تنهنجي
 نمت ڏنو هو ڏهن اُنهي ٻرا همل طوطي کان پڇيو ته هي طوطو تون
 ڇا پڙهندو آهين ڏهن طوطي ڇيو ته مان به اڳي جنم ٻرا همل جو

مکت کی پراہت ٿيا آهن ۽ اڳتي ٿيندا پر۔ توکي هاڻي جهونڙو
 ڪٿا پڻ ايان ٿو ٿون ڇت ڏيئي پٽ۔
 ڊگري وقت پاڻال لوڪ ۽ شيش ٺانگه جي سيجا تي سري
 نارائڻ اڪيون بند ڪري پنهنجي آند ۽ هو ۽ سري لچمي سندس
 ٽن ويٺي مهتيا ڪنهن وقت سري لچمي پڇو ته هي مهاراج
 و هين ڇو ڏهن لوڪن ڄامالڪ آديو اوهانکي پر نند پراہت ٿي
 آهي ڇا؟ نند آرس انهن پڙشن کي پراہت ٿئي ٿو جيڪي قامسي
 جا ايشور آديو اوهان جو اڪيون بند ڪري سمهيا پيا آيو. انهي
 ڪري مونکي ڏاڍو عجب آهي سري نارائڻ چوي ٿو ته هي
 لچمي مونکي نند ۽ آلس ڪونهي ڪهڙي طرح جو ڀڳوت گيتا
 آهي ان جيڪو کيان آهي ان کيان جي ڪري مان آند ۽ مگن
 دھان ٿو ۽ اهو ڪهڙو کيان آهي جنهنجي اُپديش ڪري جيئو
 سدا آند ۽ دهی ٿو ڪجهه پر ڪليش۔ ڊڪر۔ آلس هن جيءَ کي
 پراہت ٿي ٿيو سڳهي جتن ۲۲ اوتار آکاس روپي منهنجا آهن۔ ڌنن
 هي گيتا سبب روپي اوتار آهي انهي گيتا ۽ منهنجا ڪهڙا انکڻ آهن
 سي پٽ۔ پنج اڌيا ۽ منهنجو مکڻ آهن پنج اڌيا ۽ منهنجون ٻانهون
 آهن پنج اڌيا ۽ منهنجو آسٽ آهي ۽ سوڙهون اڌيا ۽ منهنجو پٽ
 آهي ۱۷ ۴ سترهون اڌيا ۽ منهنجون جنگهون آهن ارڙهون اڌيا
 منهنجا پير آهن ۽ سڀ گيتا جا جيڪي سلوڪ آهن سي منهنجون
 ڳون آهن ۽ دوار ۽ جيڪي اکر آهن سي منهنجا وار آهن اهڙي
 منهنجي سبب روپي گيتا آهي انهي جو اڌت مان هري ۽ ڌارڻ
 ڪريان ٿو ۽ ڌاڙي آند ۽ مگن دھان ٿو هي لچمي ٿون ڇاڻي
 انهن ٽنهنجي من ۽ هوندو ته مان پير ويٺي مهتيان تنهنڪري

ت گيتا
ن آئين جي روڊرو بندس ته موکي ماريندا ۽ انهي تي
خاڄي ڏاڍي خاموس ٿيندي (سنڌجو ڌرتو اشتر کي چوي ٿو)
ي راڄا ارڃن آهي وڃن چٽي ڪري ڏنڻ ٻاٺ هٿ مان ڪٽي
ڪيو ۽ ڪٽي ۾ پٽجي ڪري مور ڇا ٿي ڪري پيو.
ات سري پڪوت گيتا جو پوريون اڌيا ۽ پورو ٿيو

[پوريون اڌيا ۽ جو موٽر]

ڪ وقت ڪٽلاس ڀرت تي
مهاديو ۽ پارپٽي جي پاڻ ڀر ڪيان وارا
شروع ٿي ٿڌن پارپٽي سوال
ڪيو ته هي مهاديو جي، توهين
پنهنجي اندر ڪري پنهنجي من ۾
ڪٿي ڪيان ڪري پو ٿو آديو جنهن ڪيان جي ڀل ڪري توهان کي
سنسار جا ماڻهو سڻو ڪري ٿا پو ڇين ۽ توهان جا ڪم ته هي ٿي
۾ اچن ٿا مرگه شالا پوريو ٿا بت تي مسل جي رکڻ لايو ٿا ۽ ڳچي ۾
ڏاڳن ۽ مڙدن جي سمين جي مالان پايو ٿا انهن ته سوامي ڪو
ڪٽي پو ٿو ڪونهي هي پڙو جي، ڪرپا ڪري موکي اهو ڪٽي ٻڌايو
جنهن ڪيان ڪري مان پو ٿو ٿيو آديان ۽ جنهن ڪيان ڪري مون کي
ٻاڏريان ڪم لڳا ويا هن اهو گيتا جو ڪيان آهي انهي ڪيان ڪري مون کي
مان هميشه هڙي ۾ ڌيان ڪندو آهيان انهي ڪيان ڪري مون کي
ٻاڏريان ڪم لڳا ڏهن پارپٽي وري ڀڄي ٿي هي پڪو
جيڪڏهن گيتا ڪيان اڏو آهي جنهنجي اوهين ايتري اُست
ڪريو ٿا پر انهي ڪيان کي ٻڌي ڪو جيئو مڪت به ٿيو آهي
مهاديو چيو هي پارپٽي انهي ڪيان کي ٻڌي ڪري گيتا

اڌيا ۽ ٻيو
 کي مارڻ نه گهرجي هي ايشور هي سڀ ٻوڇا ڪرڻ جي لائق آهن
 کي مان نه ماري ڏس - هي مادو جي، انهن ڪتنهي لوڪن
 مارڻ مان مونکي ڪهڙو سکر پرايت ٿيندو اگرچہ راج جي لا
 ڪري انهن جي ٻڌ انڌي ٿي آهي - هي ڌرتو اشتر جا پٽ جيڪي
 ڪل جي ناس ڪرڻ مان ڊڄن پرايت ٿي ٿو تنهنکي راج جي
 لوپ ڪري نٿا سمجهن - پر هي مڌ سوڌن جي، مان نه انهي ڊڄ
 کي سمجهان ٿو ڪل جي ناس ڪرڻ تي جيڪو ڦل ملي ٿو سو
 مان ٿو چوان هي جنا ڌن ڇڏه ڪل کي ناس ڪيا ٿڌه ڪل جا
 اڳيان ڌرم جيڪي ملندا ٿا اچن آهي پر ناس ٿا ٿين - ڇڏهن ڪل
 جا ڌرم ناس ٿيا ٿڌهن ساري ڪل هر اڌرم اچي پرويش ڪندو
 ٿڌهن ڪل جون جيڪي استريون آهن اهي وڏا ٿون ٿيون
 ٻوڙ آهي استريون ٻين پرشن سان سنگه ڪنديون انهنمان انهنکي
 سنڌان ٿيندي ڇڏهن ٻي پرشن مان انهنکي سنڌان ٿي ٿڌهن
 پرشن کي پنڊ ۽ جل نه پهچندو - پرشن کي پنڊ ۽ جل نه ملڻ ڪري
 انهنجا پتر سر ڳر مان ڪري ٽر ڳر ٿا آهن ڪري هي سري
 ڪرشن ڳڙهه ان ڇڏهن ڪل کي ناس ڪيو ايترو پاپ ڪيو سو
 اهو پاپ انهي ٿي آهي جيڪو ڪل سان ڪپت ۽ ڪل کي ناس
 ڪري ٿو، وري اهو انهن ٻاڻن جو ڦل ڪهڙو ٿو پائي؟ هميشه ٽر ڪ
 ٿو ٻي ٿو اهو مون نياڻ شاستر ۾ ٻڌو آهي وري ارڃن پڇيائ ڪري
 و، هٿ وڃائي ڪري سر کي ملائي چوي ٿو ته هاءِ هاءِ ڏسو پائي
 مونکي ڪهڙي نه ٻاڻ لاءِ اڏي ٿي ڪرايائ راج جي سکر واسطي
 پنهنجي ڪل جو ناس ٿي ڪير هاڻي مان پنهنجي هٿن سان پنهنجا
 يار ڦٽا ڪريائو ۽ ڌرتو اشتر جي پٽن کي هٿن ۾ هٿيار هوندا ۽

کيڻا
پڳوان ارجن کي چيو ته هي ارجن مون ٽنهنجا جو رت پنهني
ن هي و ڇو آهي ٻهاريو آهي - ماڻي آهي تون انهن کي
ارجن آهي ڪري ته سڀ لڳو ۰ ڇا ڇا ڏٺا ۰ پتا ۰ ڪرو ۰ ڀاڻر ۰
پوڻا ۰ يار ۰ سهر ۰ ست مائت سڀ پنهنجا ڏٺا انهن کي
ڪري ارجن کي ڏاڍي ڏيا آهي ۽ ڏاڍي ڪاوڙ مان سري
شن پڳوان کي چوڻ لڳو ته هي سري ڪرشن پڳوان هن سينا
مون کي سڀ رڳو پنهنجا ڏئي ڪٽنب ڏسڻ هر اچي ٿو هنن کي
هي مون کي ڏاڍو ڏک ٿيو آهي ۽ پنهنجا سري ڏاڍو وياڪل ٿي
و آهي ۽ پنهنجي هنن مان ڏنڻ پڻ ڪري پيو آهي ۽ پنهنجا
ڏند پيو سڙي ۽ مان بهي ٿو سگهان هي ڪيشو پنهنجي
سان ۰ ۽ مان پنهنجي انهيءَ جي به ٿو ڏسان هي ڪيشو پنهنجي
ڪٽنب سان جنگ ڪرڻ هر مون کي ڪو فائدو نه ڀوندو جو مان
پنهنجي ڪٽنب کي ماري راج ڪريان ، سو هي ڪيشو مون کي
راج جي ڪا سٺا ڪا نبي - هي ڪو بند راج ڪهڙي ڪم جو آهي
جنهن سکر لاءِ راج وڙهجي ته ڪٽنب جا ماڻهو سکر پائين سوئي ڪٽنب
جا آدمي ماري راج ڪريان - جو هي سڀ ڪٽنب جا آدمي جنگ
ڪرڻ لاءِ آيا آهن سي ڪير آهن - ڪرو ۰ پتا ۰ پت ۰ پوڻا ۰ سهر
سال ۰ دست ۰ نياڻا ۰ هي من سوڌن ، انهن جي مارڻ جي مون کي
انڇا ڪا بهي ۽ انهيءَ مون کي ڏيا اچي ٿي ۰ هي ٽنهي لوڪن جي
مالڪ جيڪڏهن انهنجي مارڻ ڪري مون کي ٽنهي لوڪن جي
ڪڍي بادشاھي مٿي ٿڌن به مان هنن کي نه ماريان سو هي ته ڌرتي
جو راج آهي هي ايشور ، ڌرتي اشتر جي پٽن کي مارڻ مان مون کي
ڪو فائدو ڪونه ٿيندو ۰ ڇا هي اُبتي ڪا به ٿي پيٽي انهن جي ماڻ
ڪري مون کي ٻاپ ڳهندو ۰ اکرچ هي وڏا پاپي آهن ٿڌن به

ڀڳوت گيت

[۵]

جنگي - ۴ ڪن تمام سٺا آهن ۽ ٻيچ به سٺو آهي ۽ پٽ جي ڌيءَ جا گنگهه راڻو ٿي گهڻي ۾ پيل آهن ۽ پٽن ۾ جن جي سو
ڀڳوت وڃي آهي ۽ وڏي ٻل وارو ارڃن ۾ رکي ڪيش
ٺالي سنڪه ارڃن وڃايو ۽ پٺڙ ٺالي سنڪه ۽ چايو ۽ چيردر
ڪٽڙو آهي جنهنجو پٽ تمام وڏو آهي ۽ سندس ڪرڻ به تمام وڏو
آهي ۽ اٺ ٻچي ٺالي سنڪه ڪٽي جو پٽ آهي راجا ڀڳوت تنهن
وڃايو ۽ سنڪه ڪ ٺالي سنڪه نقل وڃايو ۽ مٺ پٺ ٺالي سنڪه شهديو
سنڪه وڃايو ۽ درشت دمن اچي جو ڪنهن کان به جهيڙ نه ٿئي
اهڙو جو سانئڙي جادو آهي تنهن به پنهنجو سنڪه وڃايو ۽ جيترا به
ڀاڳو جي سينا جا راجا هو اٿن سڀني پنهنجا پنهنجا سنڪه وڃايا
۽ وڏين ٻانهن وارو جو آهي سيدرا جو پٽ اڀرن تنهن به
پنهنجو سنڪه وڃايو ۽ انهن سنڪن جو آواز ٻڌي ڪري ڪورون جا
هره ڦاٽي پيا ۽ سنڪن جي آواز کان زمين آسمان هڪ ٿي ويا -
سينا ٻن ٻاڻ هٻڙ شروع ڪيا ته ارڃن سري ڀڳوت ان کي
چوڻ لڳو هي اچت ابناسي پر ڪه منهنجو رت ڪرڻ ڪري پٺي
سينا ٿي وڃي وڏي ٻل ته مان ٿسان ته مون سان جنگ ڪرڻ
لاءِ ڪير ڪير آيا آهن - درٿر اشتري جي پٽ درٿي واسطي ڪير
ڪير رکيا ڪرڻ لاءِ آيا آهن [سڄو چوي ٿو] هي راجا جڏهن
ارڃن آهي ڇن سري ڪرڻ ڀڳوت ان کي چيا ته سري ڪرڻ
ان ارڃن جو رت پٺي لشڪرن جي وچ ۾ اچي بهاريو - سري

اڌ ڏيڻ پهر يون

(۳)

ت کي ڏيڻا ڄاڻي در جو ڌن پنهنجي سينا جا مکيه جوڌا درو ڄاڻا چارج
آهن ڄاڻي ڄاڻي سڀني ڀراڻن ۾ اُتو درو ڄاڻا چارج پهر ڀاءُ تون -
ڪرڻ ڪرڻا چارج سميت . اسو سٿا مان . سو مدت انهن -
ڄاڻي ڪري ٻيا به ڪرڻا جوڌا آهن اُهي ڪيترن آهن جن پنهنجي
ڄاڻي ڪري ٻيا به ڪرڻا جوڌا آهن اُهي ڪيترن ڏهن جي ڏيڻا
سڀني پنهنجو سر ڏي ڪرڻ لاءِ ڏاڍا پهلوان آهن ۽ پنهنجي
ڄاڻي وارا آهن ۽ جنڪه ڪرڻ لاءِ ڏاڍا پهلوان آهن ۽ پانڊون جي سڀڌا ٿوري
سينا تمام ڪڍي يارهن ڪوڙيون آهن . ۽ پانڊون جي سڀڌا ٿوري
آهن ۽ در جو ڌن پنهنجي

(گيتا جو ڀيروڻ اڌيا ۽)

ست ڪو ٿيون سينا پانڊون جون ۽ يارهن
 ڪو ٿيون سينا ڌرتراشتر جي پٽن ڪورون
 جون - اهي ٻئي سينائون گڏ ٿي جنگه جي جاء
 ٿي وڃي بيٺا - هاڻي راجا ڌرتراشتر سنجي کان
 ٿو پڇي ته هي سنجو ڌرم جي جاء چيڪا ڪر ڪيتر
 آهي تنهن ۾ منهنجن پٽن ۽ پانڊو جي پٽن جا
 ڪيو سو مونکي ٻڌا؟ راجا جا وڃن ٻڌي سنجو
 ڀوط لڳو هي راجا تنهنجو پٽ جيڪو آهي دريوڌن تنهن پانڊون
 جي سينا ڏئي. پانڊون جي سينا ڪهڙي آهي جنهن جي ٿاه ٿوه تمام
 منگي دستور هتي سو هي راجا تنهنجو پٽ اڃا جوڙ ڇڪڻ ڏسي پنهنجي
 رڍو دروڻا چارج جي روبرو وڃي هٿ ٻڌي ويندي ڪري ڀوط
 ٿو هي سوامي ڏسو ته سهين هو ۽ پانڊون جي سينا ڪهڙي نه چڱي
 ح سان پنکتي ٻڌي بيٺا آهن ۽ دروڻ جو پٽ درشت دمن
 ڪو آهي سو توھان جو سکر آهي سو ڪهڙو نه ٻڌوان آهي هي
 سوامي پانڊون جي سينا جي جوڙ ڇڪڻ ڏسي مونکي عجب وٺي
 ٿو آهي - هي سوامي پانڊون جي سينا ۾ جيڪي مکيه جوڌا آهن
 هن جا نالا ٻڌو ته ڪهڙا آهن هن سينا ۾ وڏي ڌن ڪٽڻ وارو
 سمين - ارڇن راجا جڳدان - راجا پيرات - راجا دروڻ -
 رڻي درشت ڪيت چيڪان - وڏي ٻل وارو ڪاشي جو راجا
 ت - ڪنٽ پوڄ ۽ ماڻهن ۾ اڻ سڀ ۽ جدا من ڪرت - وڏي
 ل وارو اُتموڄ ۽ سيدرا ڇو پٽ اڀمن ۽ دروڻ جا سڀ پٽ

شریمد پڳونت گیتا ۱۸ ذیاء پورا

موانم سمیت

ایکو اونکار سري ستر پوراه
سري او بر نمو پڳوتی واسدیوان واسدیوان وشویشرو
آه پرکه اهرم پر الیکه پر کایه نامه
(۵۰-۵۰)

چکوت بندت جوتی سرؤپ جیء کی جانط هار
در جس مانگن آئیو داس پر پڳوتی دوار
جیکو از جن کی گیتان کیان سري کرشن پڳوان دلو آه
کشور داس چوی تو نه هی پڳوتی پڳوتی پنجن هی کرپالو آه گیار
ان کی جاطی سمجھی تو تنین ساکیات پورن پر هر جو درشن
یو - هی سري کرشن پڳوان جیکو تو مانجی چرنن جی سون
پوی تو آه جی دن مها پیانک سمند روئی مایا مان لنگھی
کرپالو مان تو مانجی شرن آیان - هی سري کرشن پڳوان
کپڑو آدین سپخی سننن جی وینتی پتل وارو آدین - هی
اپت ، هی کیشو ، هی کمل مکھ ، هی کرپانتان منهنجو
نمشکار آهی . هی سري کرشن پڳوان تنهنجا چرن کپڑا
یکي تنهنجا پڳت آهن تنکی پو تر کن قاسو مان هی گیتا
جی پڳتن واسطی چوان تو تر من کو هن مان ست
کی پراپت ٿئی -

